

Kapitalist tekellerin işçi sınıfına karşı "Haçlı seferleri"

Alman sermaye devletinin "göz bebeği" tekeller tarafından işçi sınıfına karşı çok kapsamlı bir saldırı ilan edilmiş bulunmaktadır.

Bu senenin başından itibaren

farklı sektörlerden birçok şirket "zarar ediyoruz" bahanesiyle iş yerlerinin kapatılacağı, on binlerce çalışanın işine son verileceği yönünde açıklamalar yaptı.

Bu saldırıda başı demir-çelik, otomo-

bil, petrokimya ve ulaşım sektöründeki büyük tekeller çekiyor. Süreci daha yakından takip etmeli, sınıfa seslenmek, onun eylemlerinin bir parçası olmak için özel bir çaba sarf etmeliyiz. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 17
15 Ekim 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

Bataklığı yaratanlar bataklıktan besleniyor...

Köhnemiş düzene karşı mücadeleye!

Kokuşmuş düzenin "normalleşme" serenomileri

Özel, rejimin yarattığı ucubeliklerin "normal" olduğunu, kendisine oy verenlerin de bunu böyle kabul etmesi gerektiğini vaaz etmeye başladı.

Çürümenin panzehri örgütlü mücadeledir!

Kadın cinayetlerinin, işçi katliamlarının, bebek ölümlerinin kanıksatılmaya çalışıldığı kaos ve kriz ortamında, çürümenin panzehri örgütlü mücadeledir.

Barbarlığa karşı halkların direnişi

Unutulmamalıdır ki, emperyalist/Siyonist barbarlığın saldırıları, dünyayı insan soyunun geleceğini tehdit edecek bir savaşa doğru sürüklüyor.

Emperyalist / Siyonist barbarlığa karşı halkların direnişi

S.17

Yurtdışında merkezi geceye çağrı

S.25

Bataklığı yaratanlar bataklıktan besleniyor...

Köhnemiş düzene karşı mücadeleye!

Türkiye kapitalizmini pençesine alan ekonomik-mali krizin faturası her geçen gün kabarıyor. Bunun kendisi emekçilerin yaşamına sömürünün yoğunlaşması, çalışma ve yaşam koşullarının alabildiğine ağırlaşması olarak yansıyor. Krizin derinleşmesi ve bunun üretim birimlerine olan etkileri ise işsizliği, güvencesizliği ve gelecek kaygısını giderek büyüyen toplumsal sorunlar haline getiriyor.

Tabloyu kendi cephesinden tamamlayan bir diğer olgu ise, emekçiler üzerindeki ideolojik-kültürel kuşatma ve sermaye devletinin baskı ve zorbalığıdır. Tümü bir arada emekçileri nefessiz bırakmakta, bu da toplum yaşamındaki sosyal bunalımı derinleştirmektedir. Son günlerde gündeme gelen olaylar dizini, özünde bu gerçeğin görünümüleri olarak yaşıyor.

KRİZ, EDİLGENLİK VE TOPLUMSAL ÇÜRÜME

Günümüz dünyasında temelinde kapitalist sistemin yer aldığı nesnel koşullar, her türden toplumsal çürümenin arka planını oluşturmaktadır. İnsanın insana, kendi emeğine, doğaya ve topluma yabancılaşması; bireycilik, bencillik, yalnızlaşma, içe kapanma, sapkın eğilimler ve daha sayılabilecek bir dizi sorun kapitalist üretim ilişkilerinin belirlediği toplumsal yapı içerisinde döne döne kendisini üretir.

Bununla birlikte, yapısal olarak kapitalizme içkin olan kriz dönemleri tüm bu

sorunları ağırlaştırmakta, şayet toplum edilgen bir tabloya sahipse bu dönemlerde çürüme olağan koşullardan çok daha boyutlanmaktadır. Öyle ya, çoklu kriz ortamında kabaran ve çeşitlenen fatura toplumun kimyasını derinden etkilemekte, bu temelde fermentasyon süreci daha da hızlanmaktadır. Son günlerde yaşanan ve emekçileri derinden etkileyen olaylar dizisini bu bütünlük üzerinden kavramak ise önemli bir yerde duruyor.

Tüm bu gerçekler emekçilerin yanı sıra, toplumun genç kesimlerini de derinden etkilemektedir. Zira, bırakalım geleceğini, yarınını öngöremeyen, rejimin çok yönlü ideolojik-kültürel kuşatması altında tutulan, özgürlük alanları alabildiğine kısıtlanmış bir gençlik kitlesi gerçeği orta yerde durmaktadır. Bu durum gençlik üzerinde çürütücü etkiler yaratan her türden saldırıya sonuna kadar kapı aralamaktadır. İki genç kadının İstanbul'un orta yerinde vahşice katledilmesi, gençlik içerisinde artan intihar olayları, gençlerin sapkın tarikatlara ve çete-mafya oluşumlarına azımsanamayacak oranda meyletmesi bu olgunun son dönemde öne çıkan örnekleri oldu.

Öte yandan, yaşananlara sadece gençliği ilgilendiren bir sorun alanı olarak bakmak büyük hata olacaktır. Çünkü söz konusu olan bütünüyle toplumun bugününü ve geleceğini ilgilendirmektedir. Devrimciler, ilericiler ve toplumsal mücadele güçleri işçi sınıfını, emekçileri ve gençliği sosyal mücadele alanına kazanma sorumluluğunu bu geniş kapsamı

üzerinden ele almalı, günün ihtiyaçlarına yanıt verecek pratik bir yönelim içerisinde olabilmelidir.

Son yaşanan olaylar üzerinden, özellikle de iki genç kadının vahşice katledilmesi karşısında saldırının hedefinde olan kadınlar ve üniversite gençliği anlamlı tepkiler ortaya koydular. Birçok kentte ve özellikle üniversite kampüslerinde kitlel eylemler gerçekleştirildi. Bunda hem kadın mücadelesinin hem de üniversite gençliği içerisindeki mücadele dinamiklerinin önemli bir payı var elbette. Fakat, ekonomik krizin kapsamı ve yarattığı toplumsal sorunların büyüklüğü hesaba katıldığında, başta işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen diğer tüm kesimlerin harekete geçirilmesi, kaynaştırıcı sosyal mücadelelerin önünün açılması ve büyütülmesi her zamankinden çok daha yakıcı bir hal almış bulunuyor.

BATAKLIĞI YARATANLAR BATAKLIKTAN BESLENİYORLAR

Emekçileri cehennem koşullarına mahkum eden kapitalist sistem ve onun ibretlik temsilcisi gerici-faşist rejim, bir çok olayda olduğu gibi bizzat sorumlu oldukları toplumsal çürümeyi de sonuna kadar istismar ediyorlar. Çoklu kriz ortamında emekçilerin elini kolunu bağlayıp içine ittikleri bataklıktan sonuna kadar besleniyorlar. Bu yolla hem krizin faturasını döne döne emekçilerin omuzlarına yüklüyorlar hem de ideolojik-kültürel saldırılarına geniş bir alan açmış oluyor-

lar.

Son olaylar bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi. İktidar ve beslemeleri, toplumu-gençliği kuşatan ve adım adım yaşamdan koparan yozlaşma ortamını din istismarı için tepe tepe kullanıyor. Bir yandan artan intiharları, cinayetleri, cinnetleri ve bu bağlamda yaşanan tüm sorunları toplumun ve gençliğin "dinsel öğretiye göre şekillenmemiş" olmasına bağlıyorlar. Öte yandan, ürkütücü boyutlara varan olayları toplum içerisinde korkuyu örgütlemek için sinsice ve sistematik olarak kullanıyorlar. Öyle ya, edilgen, korkutulmuş, çaresiz bırakılmış ve bu yolla yalnızlaştırılmış bireylerden oluşan bir toplum yaratmak, kapitalist sömürü çarklarının sorunsuzca dönmesi, sermaye birikiminin sürekliliğinin güvence alınması, halihazırda süregiden krizlerin yönetilmesi anlamına geliyor.

Toplumu öğüten bu döngüyü kıracak şey ise, merkezinde işçi sınıfının yer alacağı sosyal mücadelelerdir. Zira, toplumsal çürümenin önüne geçmenin yolu en başta sorunu nesnel olarak derinleştiren sosyal-iktisadi saldırıları geri püskürtmekten, bu çaba içerisinde emekçileri edilgenlikten kurtararak sınıf eksenli mücadeleleri büyütmekten geçiyor. Dolayısıyla, bugün işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren, gençlik kitlelerini soluksuz ve geleceksiz bırakan bu köhnemiş düzene güncel planda vurulacak her darbe büyük bir önem taşımaktadır.

Düzenin “normalleşme” serenomileri

E. Bahri

İçeride kapitalistlerin dışarıda emperyalist/Siyonist güçlerin tercihiyle iktidara taşınan dinci-faşist rejimin ülkeyi içine ittiği durum, “çöküş” olarak tanımlanıyor. Çöküş sadece ekonomik, siyasal, hukuksal, sosyal alanlarla sınırlı değil, artık insani ve ahlaki çöküşten de söz ediliyor. Dincilik, tarikatçılık, sapkınlık, ırkçılık, Nazi özentileri, mafyacılık, çetecilik, adam kayırmacılık yayılırken, vahşi cinayetlere sokaklara taşan taciz ve istismar saldırıları eşlik ediyor. Geline yerde kadın cinayetlerine çocukların katledilmesi de eklenmiş bulunuyor.

Ülkeyi bu karanlık dehlize sürükleyen AKP-MHP rejimi “yerli, milli, değerlerimiz, vatan, millet, Sakarya” türünden bir yığın söylemi bıkırtırcasına kullanıyor. Bir yandan şeriatçı uygulamaları topluma dayatan bu rejim, öte yandan dünyanın mafya babalarını topluyor, kara paralarını aklama imkanı sağlıyor, onlara vatan-daşlık satıyor, pasaport veriyor, ülkeyi uyuşturucu imalatı, ticareti ve tüketimi için bir üs haline getiriyor. Uyuşturucu kullanma yaşının 9’a kadar inmesi, bu “yerli-milli” rejimin ülkeyi içine ittiği durum hakkında fikir veriyor.

Kara paraya muhtaç olan rejimin kendisi de adım adım mafyatik bir niteliğe büründü. Kendi hukukunu ayaklar altına alan rejimde “tepeden tırnağa mafyacılık” geçer akçedir. Katiller, tecavüzcüler, mafya babaları, çete başları sokaklarda dolaşırken, Saraya biat etmeyenler ise akla ziyan “suçlar” imal edilerek zindanlara atılabiliyor. Uzun yıllar rejim tarafından İçişleri Bakanı koltuğuna oturtulan kişinin mafya babalarıyla, çete başlarıyla, katillerle, dolandırıcılarla, tecavüzcülerle fotoğraf çekirme merakı yıllar boyunca medyada manşetleri meşgul etti. Zira ne zaman bu kriminal tiplerden biri yakalansa mutlaka “bakan beyle” çektiği bir fotoğrafı yayınlanıyordu.

Bu rejimde saraylarda sefahat sürenler, sefalet mahkum ettikleri emekçilere “halinize şükredin” diye vaaz veriyor, azla yetinmenin ne kadar “kutsal” olduğunu anlatabiliyor. 50 bin dolarlık kol çantası ile dolaşan “Sarayın leydisi” emekçilere “öğünlerinizi küçültün” diye nasihat verebiliyor. Bunları yaparken ne yüzleri kızarıyor ne hicap duyuyorlar.

Mafyacılık bataklığına battıkça din istismarına daha sıkı sarılan Saray rejimi,

Diyanet İşleri Başkanlığı’nı (DİB) kullanarak din sosuna bulanmış propaganda ile emekçilerin zihinlerini zehirlemeye çalışıyor. DİB’in başındaki kişi ve müritleri ise mafyatik rejime sundukları hizmetler karşılığında kara paradan paylarına düşeni alıyor, bununla lüks ve şatafat içinde yaşıyorlar. Hal böyleyken minberlere çıkan bu yozlaşmış kast, “Bu dünyada azla yetinirseniz, öbür dünyada ödüllendirileceksiniz” diye emekçilere vaaz vererek pişkinlikte sınır tanımıyor. Tüm bu kepa-zelikler yetmiyormuş gibi, Saray-Şimşek programı uygulayan AKP-MHP rejimi, tabloyu her gün biraz daha karartarak yol almaya devam ediyor.

Saray rejiminin ülkeyi bu hale getirmesi tesadüf değil. Sermayeye ve emperyalistlere hizmet etmek için uyguladığı politikalar bunu kaçınılmaz kılıyor. Ücretli işçi ve emekçilerin bu rejim döneminde milli gelirden aldıkları payın %35’lerden %25’lere gerilemesi sorunun kaynağını gözler önüne seriyor. Bunun kendisi, vahşi sömürü koşullarının on milyonlarca emekçiye dayatılması anlamına geliyor. Rejimin efendilerinin lük-

se, şatafata düşkün olmaları, sömürü ve yağmadan büyük pay almaları ise işçilerin, emekçilerin ve emeklilerin sefaletini daha da derinleştirmiştir.

Tepeden tırnağa yozlaşmış bu zorba rejimin dayatmalarına karşı bir sınıf hareketi veya toplumsal muhalefetin gelişmemesi, çürümenin topluma sırayet etmesine de alan açtı. Rejime tepkili olan toplumun önemli bir kesimi düzen muhalefetine umut bağlamış, ancak 31 Mart yerel seçimlerinden galip çıkan düzen muhalefetine lideri CHP, kısa sürede kendisine umut bağlayanları hayal kırıklığına uğratmıştır. Zira, hezimete uğrayan kokuşmuş rejimin üzerindeki basıncı arttıracığına, onunla “normalleşme” arayışına girmeyi tercih etmiştir. Saray rejimine duyulan tepkinin kitle hareketine dönüşemediği yerde sermaye partisi CHP’ye umut bağlamak hüsrandan başka bir şey getirmemiştir.

“Normalleşme” seremonilerini başlatan CHP lideri Özgür Özel, Saray rejiminin yarattığı ucubeliklerin “normal” olduğunu kabul ettiğini, kendisine oy verenlerin de bunu böyle kabul etmesi

gerektiğini vaaz etmeye başladı. Seçim hezimetinin ardından serseme dönen, bir süre 1100 odalı sarayına kapanan AKP şefine “hayat öpücüyü” veren Özel, kendisinden önce bu uğursuz rolü oynayan Deniz Baykal, Kemal Kılıçdaroğlu ikilisinin izinden gideceğinin işaretini verdi. Bir ara “Denizlerin yolundan gitmek” gibi sol söylemler kullanan Özel, gelinen yerde mafyatik Saray rejiminin uydusu olduğunu düşündüren tutumlar alıyor. Kendisine “çürük” diyen, CHP’yi o bilinen faşist üslubuyla tehdit eden Devlet Bahçeli ile yakınlaşmayı mahsur görmeyen Özel, Tayyip Erdoğan TBMM’ye girdiğinde ayağa kalkarak, mafyatik Saray rejimini “normal” kabul eden tutumunu sürdürdü. Bundan dolayı eleştirildiğinde ise, “makama saygı” gerekçesinin arkasına sığındı. Hatta Erdoğan’ın “AKP’li değil, toplumu kucaklayan bir Cumhurbaşkanı” gibi konuşma yapmasını beklediğini söyledi. Erdoğan AKP şefi olarak konuşunca buna “sitem” eden Özel ve ekibi, çıkışta ayağa kalkmayarak sözde “tepkilerini” ortaya koydular.

Bu uğursuz rolü oynayan Özel ve ekibi, arada bir bazı toplumsal sorunlardan söz ediyor. İşçinin, emekçinin, emeklinin sorunları üzerine konuşuyor. Ancak bu açıklamaları “normal” rejimle “normal” ilişkiler içinde olmasına engel olmuyor. Lakin işler “normal” şekilde seyrederken, Saray rejimi yine yapacağını yaptı: CHP’nin önceki şefi ve Özel’in utası olan Kemal Kılıçdaroğlu için mahkeme zorla getirme kararı aldığını ilan etti. Yönetimdekiler Saray’ın işlerini kolaylaştıran Kılıçdaroğlu, şimdi ofisinde çektiği video ile “dik duruşunu” sürdürdüğünü ilan ederek güya Saraya “meydan okudu”. Özel ise ezberi bozulmuş gibi, rejime “tepki” gösterdi. Haksız da sayılmaz, zira işler “normal” şekilde giderken Saray rejiminin Kılıçdaroğlu hamlesi ortalığı biraz bulandırdı.

“Normalleşme” adınının daha iddialı olanını ise faşist partinin şefi Devlet Bahçeli attı. Düne kadar HDP ve DEM partililere selam veren terörist ilan eden, onlarca kez “HDP kapatılmalıdır”, “hazine yardımı kesilmelidir” diye höy-küren, “bunlar terörist”, “bunlar haşarat” türünden iğrenç söylemler kullanan

faşist partinin şefi birden “barış” lafları eşliğinde sahneye çıktı. DEM Parti milletvekilleriyle tokalaşarak “yeni çözüm süreci” tartışmalarını tetikleyen Bahçeli de “normalleşme” lafları etmeye başladı. Dilinden küfrü, hakareti, tehdidi, şantajı düşürmeyen Erdoğan ise stepnesi Bahçeli’nin “çok değerli bir iş yaptığını” söyledi. Yakın zaman önce halay çeken Kürt gençlerini polis zorbalığıyla göz altına aldırarak Saray rejiminin başı, “Bu ülkede anadilini konuştuğu için zulüm görenler oldu” diye vaaz verecek kadar pişkinleşti...

Mafyatik dinci-faşist rejim, bir yerlerden “vahiy” almış gibi birden “normalleşti”. Dinci-faşist rejimin şeflerinin “barıştan, birlikten, yeni bir dönem başlatmaktan” söz etmeye başlamaları, DEM Parti’nin bazı yöneticilerini de “normalleşme” kervanına katılmaya heveslendirmiş görünüyor. Birkez daha “demokratik Anayasa” söylemleri duyulmaya başladı. Dinci-faşist zihniyetten “demokratik Anayasa” beklentisi daha önce de dile getirilmiş, ancak yazık ki sonuçları trajik olmuştur.

Şimdi hiç olmadığı kadar mafyalaşmış/çeteleşmiş, seçimlerde hezimete uğramış, zorbalık dışında elinde yönetim aracı kalmamış, işçi sınıfı ve emekçileri daha derin bir sefaletle razı etmek için azgın dışlerini daha sık göstermeye başlamış olan bir rejim var. Bu rejim her nasılsa bir yerlerden “vahiy” alıyor ve “demokratik Anayasa” tartışmalarının muhatabı kabul ediliyor. Görünen o ki, politik arenada yeni bir “siyasi akıl tutulması” döneminin kapıları açılmak üzere.

Saray-Şimşek programı ile “kemer sıkmadan” boğaz sıkma dönemine geçiş yapan rejim, şu ana kadar yaptıklarıyla yetinmeyecek, emekçilerin boğazını sıkmaya devam edecektir. Ama bu arada “İsrail Filistin, Lübnan ve Suriye’den sonra Türkiye’ye saldırarak”, “ülkeyi demir kubbe ile korumak için eller cebe”, “yeni bir çözüm süreci başlıyor” tartışmalarının tozu-dumanı ile ortalığı bulandırabileceğini var sayıyor.

Saray rejiminin propaganda aygıtları bu toz-duman içinde mealen emekçilere şunları söylüyor: “Boğazınızı sıkmaya devam edeceğiz. Sakın sesinizi çıkarmayın. Oturun oturduğunuz yerde. Bu koşullarda rejime karşı çıkar, hak aramak gibi şeyler yaparsanız Türkiye Gazze gibi olur...”

Mesele şurada düğümleniyor: işçi sınıfı ve emekçiler bu sahtekarlıklara kanıp boğazlarının daha da sıkılmasına izin mi verecek, sermayenin çürümüş mafyatik rejiminden hesap sormak için harekete mi geçecek?

“Siyaseten” edilen sözler...

E. Eren Yılmaz

Meclis’in açılmasıyla birlikte burjuva siyaset tüm çürümüşlüğü ile gündemde yerini aldı. Erdoğan Meclis’e geldiğinde ayağa kalkıp kalkmama, kimin kiminle selamlaştığı, birbirleriyle sohbetlerinde geçen diyaloglar sermaye medyasının özel uğraşlarıyla ülkenin temel konuları haline getirildi. Öyle ki söylenen bir kelimeden, hatta bakışlardan “siyaset stratejileri” çıkartmaya kalkışanlar oldu. Yaşananlar sermaye partilerinin, siyaset aktörlerinin, bunların medya uzantılarının çapını gösterdiği gibi, ülkeye hakim olan burjuva siyasetin esas mantığını da ele veriyor. Bu tablo, popülizm adına kavga-gürültü çıkartanların, gırtlaklarını patlatırcasına birbirlerine siyaset namına olmadık laflar edenlerin gerçek misyonlarını ortaya koyuyor.

Faşist partinin şefi, CHP şefine “Ayağınıza denk alın. Özgür Özel sana diyorum. İddiaların da şahsın gibi çürüktür.” diyor. Sadece birkaç saat sonra ikili meclis açılış resepsiyonunda karşılaştıkça Bahçeli şunları ifade ediyor:

“Birbirimizi kırmıyoruz inşallah. Bazen siyaseten söylememiz gerekenler var. Siyasetin gereği o.”

Diyalog şöyle devam ediyor:
“-Özel: Önemli olan herkesin bildiğini söylemesi.

-Bahçeli: Kırılmıyorsun değil mi?
-Özel: Tabi efendim kırmıyoruz birbirimizi...”

Sermaye dünyasının “siyaseten” söylediği sözlerin, aldığı tutumların gerçek yaşamla bir bağının bulunmadığının iki cümlede özetlenmesi bunlar.

Aynı zamanda “siyaseten” yol yürü-

yenlerin içinde bulunduğu kokuşmuş bataklığın da resmidir.

Kapitalist sınıfların siyaset arenasında tutumlar, “kısık günün kârı” anlayışına göre alınır. Dolayısıyla ilkeli bir yaklaşım, bir duruş beklemek ya da ummak yersizdir. Burjuva partilerinde “ilke” ilkesizliğin, omurgasızlığın, yalan ve manipülasyonun, “kısık günün kârı” için her yolun mubah sayılmasının kendisidir.

Sömürü, soygun, baskı ve zorbalık üzerine kurulu olan kapitalist düzeni korumak hepsinin ortak paydasıdır. Ayrım noktaları ise iktidar koltuğuna oturma ve iktidar olmanın nimetlerinden yararlanma hırslarından ileri gelir. İktidardaki partilerin işçi sınıfı ve emekçilere dayattığı ağır yıkımı savunması, muhalefetteki sermaye partilerinin ise bu yıkımın ortaya çıkarttığı duyarlılık ve öfkeyi istismar etmesi, sınırlarını da çok aşmadan bir iki laf söylemesi adettendir. Bu, genel senaryoda farklı figürlere biçilen role de uygundur. Adına siyaset dedikleri şey çoğu durumda sadece bu kapsamda dile getirilenlerdir. Kamera önünde çığırkanlık yapıp kamera arkasında kahkahalara boğulanlar bunu ifade ediyor. Siyasetin sadece sermaye sınıfı için çalışan siyaset simsarlarının koridorlarını arşınladığı meclis çatısından ibaret görülmesi/gösterilmesi de öyle...

Bu tablo, sadece Saray iktidarının bir bütün olarak yarattığı çürümeye atmosferinin ürünü değil. Bugün tüm pervasızlığıyla ortaya dökülen gerçekler, sömürü düzeninin siyaset ortamında şekillenmiş olanların bastığı zeminin, ruhlarına sirayet etmiş pespayeliğin, topluma dayat-

maya çalıştıkları algının on yıllardır var olanın yeni bir tezahürüdür. Bir avuç kapitalistin çıkarı adına toplumun geri kalanını bin bir yolla bu düzene bağlamaya çalışmanın doğal sonucudur bu.

Burjuva dünyasının siyaset denkleminin buradan kurulmasında şaşırtıcı bir yan bulunmuyor. Bu dünyaya soldan eklemlemeye çalışanların da giderek aynı senaryolara bel bağlama eğilimleri ise içinde bulunulan boğucu atmosferin gücünü gösterir niteliktedir. Faşist partinin şefinin verdiği selam ve tokalaşma ritüelinin ardından “yumuşama”, “diyalog”, “yeni bir çözüm süreci” vb. hayallere kapılmayı, bu denklem üzerinden tartışmalar yürütmeyi toplum gerçeklerine yabancılaşmanın bir başka biçimi saymak gerekir.

Sermaye sınıfının dünyası siyasetiyle, meclisiyle, partileriyle bir bütün olarak çürümüştür. Çürürken bu toplumu da çürütmenin yollarını aramaktadır. Temsil ettikleri siyasetle işçi ve emekçileri, ezilen ve sömürülen halkları da teslim almaya çalışıyorlar. Burjuva düzenin boğuculuğundan kurtulmak, içine hapsedilmeye çalışılan atmosferden sıyrılmak ve toplum gerçeklerini tutarlı bir siyaset haline getirmek ancak işçi sınıfı zeminine ayağını basan devrimci bir yaklaşımla olanaklı olabilir. Gerçek sorunlara gerçek çözümler geniş işçi ve emekçi kitlelerin devrimci sınıf çizgisine kazanılması çabası içinde üretilebilir. Sermaye dünyasının ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal yaklaşımlarının karşısına ancak işçi sınıfının devrimci dünya görüşünün gücüyle çıkılabilir. Er ya da geç olacak olan da budur.

Çürümenin panzehri örgütlü mücadeledir!

G. Umut

İki genç kadın katledildi, onların katili intihar etti. İstanbul'un göbeğinde yine bir genç kadın istismar saldırısına uğradı. Saldırganlar önce serbest bırakıldı, ancak oluşan kamuoyu baskısı sonucunda tutuklandılar. Haftalar boyunca aranan Narin Güran'ın cansız bedeninin bulunmasından sonra Van'da üniversite öğrencisi Rojin Kabaiş de günlerdir kayıp. Şiddet ve istismar nedeniyle beyin kanaması geçiren 2 yaşındaki Sıla ise hayatını kaybetti...

Yaşananlar, kadın ve çocuklara yönelen ve giderek artan şiddetin yanı sıra bir cinnet halini de yansıtıyor. Yukarıda saydıklarımızın yanı sıra, haberlere kabaca baktığımızda sadece son bir haftada öne çıkanlar şunlar: Silahla hastane basan kadın tutuklandı, çeteler birbiriyle çatıştı, trafikte ardı sıra kavgalar yaşandı, bir kişi ayrıldığı kadının salasını okuttu...

Bu olayların günden güne yaygınlaşması, toplum yaşamındaki çürümenin varlığı boyutu gösteriyor. Toplum yaşamında infial yaratan olayların arkasındaki nedenlere ve zihniyete baktığımızda, kadın düşmanı politikaların belirgin rolü olduğunu görürüz. Olayların bu boyuta varması, yaşananların topyekûn bir çürümenin yansıması olduğunu da göstermektedir.

Artan yoksulluk, geleceğin belirsizleşmesi, din istismarının yaygınlaştırılması, cemaatlerin ve şoven milliyetçiliğin etkisi, mafyaların ve uyuşturucunun yayılması, ırkçı ve göçmen düşmanı fikirlerin toplumu zehirlemesi toplumsal çürümeyi boyutlandırıyor. Bunlar hem neden hem sonuçtur. Sermayenin baskı ve sömürsü karşısında çaresiz kalan emekçiler, örgütsüzse eğer sığınacak liman aralar. Cemaatler, tarikatlar, çeteler, mafyalar, kolay yoldan para kazanma eğilimi, her türden ucube grupların artması, bu arayışlarla da bağlantılıdır.

Krizin yüklerinin emekçilere fatura edilmesi ekonomik olarak yokluğun, yoksulluğun ve yoksunluğun katmerlenmesi demektir. Bunun yanı sıra artan baskı ve terör, özgürlüklerin gaspı, topluma so-luk alacak bir alanın bırakılmaması da çürümeyi arttıran nedenler arasındadır. Devletin tüm kurumları, her yerde cirit atan mafya ve çeteler, tarikatlar vb. sermayenin hizmetine koşarken toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçiler örgütsüz. Sermaye ise hem çürümenin

bataklığı ile toplumu sarmalıyor hem de her alanda örgütlü bir güç olarak kendisini dayatıyor. Çürüyen düzen kendisi ile birlikte toplumu da çürütüyor, gerisin geri çürümeden besleniyor. Kölelik düzeninin çarkları sorunsuz dönsün isteyen iktidarlar, kendi ürünleri olan çürümenin sonuçlarını toplumu yönetebilmenin bir aracı olarak kullanıyor.

Kapitalizm bir ölüm ve meta düzendir. Bugün için burjuvazi sistemin çok yönlü krizlerini yönetebiliyor olabilmeyi, emekçilerin örgütsüz oluşuna, bu temelde edilgenliğe mahkum edilmesine, krizlerin yıkıcı ve çürütücü faturasını kabullenişine borçludur. Baskıya, sömürüye, vahşi katliamlara, çevresel yıkıma, kültürel dejenerasyona karşı emekçiler örgütlü bir güç olarak çıkmadığı takdirde, bu ölüm ve yıkım düzeninin çarkları arasında kaybolup gideceklerdir. Kârını arttırmak için her yola başvuran sermaye düzeninin bekası; işçi sınıfının birbirine düşman edilmesine, toplumun yapay biçimde kutuplaştırılmasına, kendisinden

başka bir şeyi düşünmeyen, değer yargıları olmayan insan tipine ihtiyaç duyar. Çünkü yönetebilmesi ancak bunlar sağlandığında mümkündür.

Özetle, sermaye düzeni her politikası ve uygulamasıyla topluma deli gömleği giydirmeye çalışıyor. Ancak son süreçte öldürülen kadınların ardından gösterilen eylemli tepkiler, bu deli gömleğinin gençlere, emekçilere, kadınlara giydirilmesinin kolay olmayacağını kanıttır. Üniversitelerde yapılan eylemlerin neredeyse tüm şehirlere yayılması, liselerde, yurtlarda ve kent meydanlarında gösterilen eylemli tepkiler bunun resmidir. Bu eylemler tüm korkutma çabalarına, toplumun zihnini esir almayı amaçlayan çarpıtılmış haberlere rağmen gerçekleştiriliyor.

Öte yandan, bu süre zarfında internetten sipariş edilen biber gazı ve elektro şok aletlerinin tükendiği belirtiliyor. Çünkü iletişim kanallarında şiddetin biçimi ve oluş şeklinin ayrıntılı anlatılması hem korkuyu örgütlemeyi amaçlıyor hem de

potansiyel katiller için bir tür yol/yöntem göstermeye dönüşüyor. "Tıklama haberciliği" ya da "keskin duyarlılık" uğruna yapılan bu tür anlatımlar ise çürümenin bir başka boyutunu içeriyor, toplum tarafından sindirildiği oranda vahşetin kabul görüp kanıksaması zeminlerini güçlendiriyor. Örgütlü olmayan bir toplumda korku emekçileri eve kapanmaya, korunma kaygısı ise bireysel çözüm yolları aramaya yönlendiriyor.

Katledilen kadınların ardından gerçekleştirilen eylemler ise topluma cesaret veriyor ve korunmanın bireysel olamayacağını, yaşam hakkının ancak örgütlü mücadele ile kazanılabileceğini gösteriyor.

Kadın cinayetlerinin, işçi katliamlarının, bebek ölümlerinin, ihmal ya da kasıtlı politikalarla işlenen cinayetlerin kanıksatılmaya çalışıldığı kaos ve kriz ortamında, çürümenin tek panzehri örgütlü mücadeledir.

Saray rejimi Suriye ile barışmak mı istiyor?

Emperyalist/Siyonist güçlerin 2011'de Suriye'ye karşı başlattıkları vahşi/yıkıcı savaşın bir numaralı faili AKP şefi Erdoğan'dır. Dünyanın dört bir yanından toplanan katil cihatçılar Türkiye'ye taşındı, ABD ile AKP rejimi tarafından eğitildi, silahlandı katliam ve yıkım için Suriye'nin üzerine sürüldü. Bu ağır suçun bir numaralı faili olan kişi, daha önce "kardeşim" dediği Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'a "katil Esed" demeye başladı.

Yıllar boyunca tehdit, hakaret ve mezhepçi söylemlerle Esad'a saldıran Erdoğan'ın histerisi o sınırlarda kalmadı. Cihatçı katiller Esad yönetimini yıkıp Şam'a bayrak dikemedikleri için, emperyalist savaş aygıtı NATO'nun, Libya'ya yaptığı gibi Suriye'yi bombalaması için defalarca çağrı yapan kişi de AKP şefiydi. Şam'daki Emevi camisinde namaz kılma hevesi kursağında kaldığı için kin ve hırsı tavan yaptı. Esad'a saldırmayı yakın zamana kadar sürdüren Erdoğan, "Suriye'nin geleceğinde "katil Esed'e" yer yoktur" laflarını onlarca kez tekrarladı. "Suriye'nin ağası benim" havalarında ortalıkta dolaşan AKP şefinin sahte bir özgüven üzerine bina ettiği yayılcı he saplar Şam'dan döndü. Bir dönem kendinden emin Erdoğan, yaşadığı hezimet henüz hazmetmiş değil. Buna karşın bir süreden beri Esad'la görüşmeye hazır olduğunu arada bir tekrarlayıp duruyor.

Ekonomisi iflas edince Körfez şeyhlerinin önünde diz çökerek bozulan ilişkileri düzeltmek için çaba harcayan Erdoğan, gerici-ilkesiz körfez şeyhlerinden olumlu yanıt aldı. Zerre kadar Erdoğan'a güvenmeseler de çıkarları gereği arayı düzelten şeyh takımının ilk işi, ekonomisi çöken Türkiye'de kelepirci fiyatına satın alabilecek yerler aramak oldu.

Keskin U dönüşlerine Mısır Cumhurbaşkanı Adülfettah el Sisi ile arayı düzelterek bir yenisini ekleyen Erdoğan, "Katil/diktatör" dediği Sisi'nin peşinden uzun süre koşturduktan sonra arayı düzeltme imkanı buldu.

Erdoğan "kardeşi" Sisi'yi sarayında ağırlamaktan duyduğu memnuniyeti ilan etti. Tabi Sisi'yi razı etmek için İhvacı kardeşlerinin bir kısmını susturmuş bir kısmının Londra'ya taşınmasına neden olmuştu.

"Esad'la barışa/görüşmeye hazırım" lafları bir süredir belli aralıklarla tekrarlanıyor; kimi zaman AKP şefi kimi zaman müritleri tarafından. Ancak Esad ve Suriye'nin durumu ne Körfez ülkeleri ve şeyhlerine ne Mısır ve Sisi'ye benziyor. Zira Suriye'nin yakılıp yıkılmasında, yüz binlerin öldürülmesinde, milyonların yerinden yurdundan edilmesinde en berbat rolü oynayan Erdoğan, Halep kenti çevresindeki sanayi tesislerinin, fabrikaların, işletmelerin yağmalanmasında da başrolü oynadı. IŞİD'in bir dönem çaldığı Suriye petrolünü ucuza alıp ırkçı-Siyonist İsrail rejimine taşıyanlar arasında Erdoğan'ın hem oğlunun hem damadının şirketleri başı çekiyordu. Tüm bunların ardından Türk ordusu doğrudan devreye girerek savaşla yıkılan bu komşu ülkenin topraklarını işgal etti.

Erdoğan'ın suç çetelesinde Suriye'de vahşi katliamlar yapan cihatçı terör örgütlerine kalkan olması, bir kısmını paralı asker olarak kullanması, bir kısmını ise besleyip koruması da var. İdlib'deki "El Kaidestan" emperyalist/siyonist güçlerin de talebiyle halen Saray rejimi tarafından korunuyor.

CIA ve MOSSAD'la çalışan cihatçılar, AKP-MHP rejimi tarafından korunmasaydı İdlib'de kurdukları vahşi yönetim çoktan yıkılırdı. Esad'ın Erdoğan'la görüşmek için bu terör emirliğine verilen desteğin kesilmesini talep etmesi tesadüf değil.

Savaşla yıkılan, ABD'nin ambargosu ile ekonomik yönden boğulan, ırkçı-Siyonist İsrail tarafından sık sık bombalanan Suriye, adeta nefes alamaz duruma itildi. Bu koşullarda Türkiye ile barışmak en çok istediği şeylerden biri. Hem Esad yönetimi hem Suriye halkları barışmayı çok isterler. Nitekim Esad helan kendisinin can düşmanı olduğunu bilmesine rağmen Erdoğan'la görüşmeye kapıları kapatmıyor. Tüm yapılanları sineye çekip ülkesinin nefes alabilmesi için Erdoğan'la bile el sıkışabileceği mesajını veriyor. Ancak bunun için haklı olarak belli koşulların yerine getirilmesini ya da en azından bu konuda güvence verilmesini talep ediyor.

Suriye'nin içinde bulunduğu kuşatmayı fırsat sayan AKP şefi ise, "Biz Suriye topraklarını işgal etmeye devam edelim, cihatçı teröristleri paralı asker olarak kullanalım, ABD ve İsrail'in de isteği olan İdlib'deki terör emirliğini korumayı sürdürelim ama yine gel barışalım" diyor.

Erdoğan "hem suçlu hem güçlü" tutumunda ısrar ediyor. Esad'ın sık sık hatırlatılan temel talepleri var: Türk ordusu işgal ettiği Suriye topraklarından çekilmesi, cihatçı terör örgütlerine verilen destek kesilmesi, İdlib'deki El Kaidestan'a sağlanan koruma kaldırılması.

Bunlar olmadan ya da olacağına dair güvence verilmeden tarafların barışması mümkün değil. AKP-MHP rejimi de CHP Genel Başkanı Özgür Özel'de bunu biliyor. Hal böyleyken Özgür Özel'in "Siz

görüşmüyorsanız biz görüşürüz" açıklamalarının çok ciddiye alınır bir yanı yok. Kuşkusuz ki Özel bir heyet oluşturup Şam'a gidebilir. Ancak gerçek bir sürecin başlaması için Saray rejiminin Esad yönetiminin talepleri konusunda somut adımlar atması gerekiyor. Bu konu da ise Özel'in yapabileceği bir şey olmadığı gibi bu yönde bir talepte de bulunmamıştır.

Saray rejiminin Suriye'de izlediği politika, Erdoğan'ın "barışalım" söyleminin bir karşılığının bulunmadığına işaret ediyor. ABD emperyalizmi ile soykırımcı İsrail, Saray rejiminin Suriye ile gerçekten barışmasına karşılar. Erdoğan'ın ABD-İsrail isteklerini göz ardı etmesi verili koşullarda olası görünmüyor. Halen temel önceliği, Washington'daki efendileriyle daha sıcak ilişkiler geliştirmek. Bunun için ABD'ye her gittiğinde Yahudi Lobilerinin huzuruna çıkıyor. Dolayısıyla Tel Aviv'deki soykırımcı çeteyi rahatsız edecek herhangi bir somut adım atması mümkün değil. İsrail'e bunca laf etmesine rağmen halen ona karşı tek bir somut adım atmaması, örneğin Kürecik'te kurulan radar üssünden soykırımcı çeteye istihbarat aktarılması, Azerbaycan petrolünün Ceyhan üzerinden İsrail'e taşınması ve ticaretin üçüncü ülkeler üzerinden devam ettirilmesi gibi olgular Erdoğan'ın emperyalist/siyonist güçlere ne kadar gebe olduğunu gözler önüne seriyor.

ABD emperyalizmi ile Tel Aviv'deki soykırımcı çetenin neredeyse her gün Suriye'yi bombalamaya başladığı, barbarlık savaşını genişletme planlarından söz edildiği bugünlerde Erdoğan Suriye ile barışabilir mi? Tüm veriler sorunun yanıtının hayır olduğuna işaret ediyor. Amerikancı AKP-MHP rejimi ne Washington ne Tel Aviv'deki savaş suçlularını rahatsız edecek bir adım atabilir.

Savaşı Suriye'ye yayma hazırlığından söz edildiği koşullarda ABD-İsrail maşası cihatçı terör örgütlerinin Türkiye tarafından himaye edilmesine öncelikle Türkiye işçi sınıfı ile emekçiler karşı çıkmalıdır. Emperyalist/siyonist savaşın bölgede yayılmasına da Türkiye ordusunun Suriye topraklarını işgal etmesine de karşı durmak, emekçilerin hem bugünü hem geleceği açısından kritik bir önem taşımaktadır.

İktidar soygun planını şimdilik “geri çekti”

Gerici-faşist rejimin şefi Erdoğan, Meclis açılışında yaptığı konuşmada “İsrail, Filistin ve Lübnan’dan sonra gözü-nü bizim vatan topraklarımıza dikecek” safsatasını ortaya attı. Hiçbir dayanağı olmayan bu iddiadan ne umduğu ise ilerleyen birkaç gün içinde açığa çıktı. İktidar, savaş sanayisini güçlendirme gerekçesiyle gözünü emekçilerin cebine dikti. AKP’li milletvekilleri tarafından Meclis’e sunulan yasa teklifinde emekçilerden Savunma Sanayi Destekleme Fonu’na (SSDF) aktarılacak üzere yeni vergiler toplanacağı duyuruldu. Böylece kısa zaman önce Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in “yeni vergi olmayacak” açıklamasının bir yalandan ibaret olduğu da anlaşılmış oldu.

Tepkilere neden olan kanun teklifinin şimdilik askıya alınacağı AKP cenahında konuşulmaya başlandı. Sonrasında ise söz konusu gasp planı geri çekildi. Geri adım atılsın ya da atılmasın, bu tür düzenlemelerle bir yandan emekçiler iktidarın kirli savaş politikalarının parçası yapılmak isteniyor, öte yandan toplum-daki açık ve sefaletin üstü “beka” şalı ile örtülmeye çalışılıyor.

Soykırımcı İsrail’le ilişkilerini kesintisiz sürdüren, Siyonist savaş aygıtının tüm ihtiyaçlarını karşılayan, ABD gemileriyle

Akdeniz’de tatbikat yapan, Kürecik’teki radar üssünden Siyonistlere istihbarat sağlayan, ülkedeki NATO üslerini gözü gibi koruyan AKP’nin, “İsrail Türkiye’ye saldıracak” gibi sözler sarf etmesi kaba bir aldatmacadır. Tüm bunlar, ekonomik krizin ağır faturasını emekçilerin sırtına yıkmayı hedefleyen ekonomi politikalarına demagogik gerekçeler uydurma çabasıdır. Kapitalistlere dokunmayan, emekçilere ağır yükler bindiren vergi politikalarına yönelik tepkiyi dizginlemeye çalışan iktidar, bir kez daha “vatan-millet-Sakarya” söylemini piyasaya sürüyor.

Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş politikalarına kaynak yaratmak için iğneden ipliğe alınan vergilere yenileri eklenmeye çalışılıyor. Hali hazırda emekçilerden toplanan vergilerle oluşturulan bütçeden savaş ve silahlanma harcamalarına ayrılan pay her geçen yıl artırılıyor. Önümüzdeki üç yılda “savunma ve kamu düzeni/güvenlik” harcamalarına bütçeden ayrılan pay yüzde 11,2’den yüzde 11,8’e yükseltileceği söyleniyor. Bu gidişat, sermaye devletinin silahlanma harcamalarında dünyada ilk sıralara doğru tırmanacağını gösteriyor. 2024-2026 yıllarını kapsayan üç yılda silahlanmaya bütçeden toplam 4 trilyon 869 milyar TL ödenek ayrılmıştır. Üstelik bu harcamalara SSDF kaynakları dâhil değildir. Yeni kanun teklifi uygulamaya geçseydi kredi kartlarından SSDF’ye 69,3 milyar TL ak-

tarılacaktır.

Şimdilik geri çekilen gasp planının ayrıntılarına şu hedefler yer alıyordu: Fona aktarılacak kaynağın 13,1 milyarı, yani yüzde 20 kadarı 100 bin lira ve üstü limitli kredi kartlarından yapılacak yılda 750 TL’lik kesintilerden oluşturulacak. Araç alım satımları başta olmak üzere noter işlemlerinden beklenen pay 18,4 milyar, tapu kadastro işlemlerinden beklenen pay 9 milyar, genel olarak vergi beyan-namelerinden beklenen pay ise 28,8 milyar lira. 5 bin lira ve üzeri değerdeki saat alımlarından beklenen 1,7 milyar lira pay da bu toplama dahil.

Üstelik son 4 yıla ilişkin Sayıştay raporlarında yer alan bilgilere göre, SSDF’nin gelir fazlası bulunuyor. İktidar buna rağmen emekçilerden alıp fona ek gelir aktarmaya çalışıyor.

Teklifin gerekçesi olarak sunulan savunma projelerinin sahibi olan kapitalistler ise AKP şefinin damadı başta olmak üzere iktidara yakınlığıyla biliniyor. SSDF’a aktarılan vergilerle yapılmak istenen “Çelik Kubbe”, İHA, SİHA ve KAAN projelerinin damat Selçuk Bayraktar’ın şirketine ait olması dikkat çekiyor.

Bu yılın başında iddia, spor toto, spor loto, milli piyango ve at yarışları başta olmak üzere şans oyunlarından kesilen vergilerden SSDF’a aktarılan kaynaklar Cumhurbaşkanı kararıyla yarı yarıya düşürüldü. Verginin düşürülmesiyle şans oyunlarından devlete gelen kaynak, yani şirketlerin ödeyeceği vergi tutarı yaklaşık 33 milyar lira azaltıldı. Bu para kredi kartı yoluyla emekçilerden çalınacak paranın yaklaşık iki katına tekabül ediyor. İktidar bir kez daha kapitalistlerden almadığı vergiyi emekçilerden çıkarmayı planlıyor.

Sermaye iktidarının “geçici” gibi sunarak topladığı vergilerin akıbetini emekçiler, 1999 Marmara Depremi’nin ardından alınmaya başlanan deprem vergilerinin duble yollara harcanmasından çok iyi biliyor. Yıllardır toplanan deprem vergileriyle yandaş kapitalistleri ihy eden iktidar, bugün de işbirliği içinde olduğu İsrail’in “Türkiye’ye saldıracığı” yalanıyla emekçileri kandırmaya çalışıyor.

İşçi ve emekçiler silah tekellerinin kârlarını katlamayı hedefleyen vergi soygununa geçit vermemelidir.

K. DÜŞGÖR

Ankara İşçi Meclisi tarafından düzenlenen “Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfı” başlıklı panel forum 6 Ekim’de gerçekleştirildi.

Ankara İşçi Meclisi adına yapılan açılış konuşmasında kapitalizmin krizinin sadece iktisadi bir kriz olarak ele alınmaması gerektiğini, bütünlüğü içinde değerlendirilmesi gerektiği ifade edildi. Türkiye kapitalizmini fabrika ayarlarına döndürme çabalarının ise işçi sınıfı ve emekçiler için yeni yıkımlar anlamına geldiği söylenerek bu sürecin birleşik bir sınıf hareketini inşa ederek göğüslenmesi gerektiğine işaret edildi.

Etkinliğin panel bölümünde Prof. Dr. Serdal Bahçe sunum yaptı ve “İşçi sınıfı kaybediyorsa toplum kaybediyor” dedi. “Krizler işçi sınıfının kırımının yaşandığı dönemlerdir” hipotezini ortaya koyarak sözlerine başlayan Prof. Dr. Yüksel Akka-

Ankara ve Bursa’da işçi etkinlikleri

ya kapitalizmin yarattığı “gönüllü kulluk” sistemine işaret etti.

Fernas Madencilik işçileri adına konuşan Muhammed, Fernas Madencilik işçileri ile birlikte kürsüye gelen Bağımsız Maden İş temsilcisi, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası’ndan Mehlika, Kadın bir büro işçisi, İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, bir DGB’li, 2021 Tüm Emekliler Sendikası’ndan eski bir Tekel direnişçisi, İhraç, direnişçi kamu emekçisi Mahmut Konuk, Emekliler Meclisleri Sendikası, Çankaya Belediyesi işçisi, Hidromek’te işten atılan bir metal işçisi, Sincan İşçi Birliği, DEM Parti Emek Komisyonu ve HDP Emek Meclisi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu konuşma yaptı.

Etkinlik Ankara İşçi Meclisi adına yapılan kapanış

Metal İşçileri Birliği ve Emegın Kurtuluşu 6 Ekim Pazar günü Bursa’da “Kriz ve işçi sınıfı” başlıklı söyleşi gerçekleştirdi. Söyleşiye metal ve tekstil sektöründen işçiler katıldı.

Söyleşide “Bütünlüğü içinde kapitalizmin krizi ve sınıf mücadelesi” başlıklı, Emegın Kurtuluşu adına sunum yapıldı. Değişik sektörlerden işçiler söz alarak hem kendi sorunlarını anlatırlar hem de süregiden krize karşı mücadele konusunda görüşlerini dile getirdiler.

Sunumda kapitalizmin sadece iktisadi değil çok yönlü bir kriz yaşadığı vurgulandı, siyasal kriz, sosyal ve iktisadi kriz olguları ele alındı. Kapitalizmin bundan

önce yaşadığı iktisadi krizler ve sonuçları üzerinde duruldu, ardından yaşanan krizin evrensel boyutuna dikkat çekilerek bu sefer kapitalistlerin işinin her zamankinden zor olduğu belirtildi.

Kürt sorunu, emperyalist savaş gibi konulara da değinen konuşmacı sunumunu “Bugün için en önemli şey nedir dersiniz kararlı olmak, bedel ödemeyi göze almaktır” derim. Zira bunları göze almadan kazanamayız” sözleriyle bitirdi.

Ara verilmesinin ardından değişik sektörlerden işçiler söz aldı.

Uzun çalışma saatleri, fazla mesailer ve bunun işçiler üzerindeki etkisi, bir araya gelmenin ve örgütlenmenin sorunları, güven ilişkisi, sol siyasal yapılar içindeki rekabet ve bunun sınıf mücadelesine olan bozucu etkisi ikinci bölümde tartışılan konular oldu.

KIZIL BAYRAK / ANKARA, BURSA

Yeni anayasa tartışmaları ve gerçekler!

TBMM Başkanı Anayasa konusunu tekrar gündeme getirdi. HAS Parti Başkanı iken Tayyip Erdoğan tarafından devşirilen Numan Kurtulmuş, 10 Ekim’de Gazi Üniversitesi Akademik Yıl Açılış Programı’na katılarak Anayasa’nın 3’üncü maddesine ilişkin konuştu.

Numan Kurtulmuş, “Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü” tabirinin değişmesi gerektiğini söyleyerek “Devletin ülkesi olmaz. Devletin milleti olmaz. Bu metin, ‘milletin devleti ve ülkesiyle bölünmez bütünlüğü’ şeklinde ifade edilmelidir” dedi.

Kurtulmuş’un yaptığı açıklamanın benzerini HÜDA PAR Genel Başkanı Zekeriya Yapıcıoğlu da yapmıştı. Türkiye Cumhuriyeti’nin bayrağı, yönetim şekli, başkentini tarif eden anayasanın ilk 3 maddesinin değiştirilmesinin “teklif edilemeyeceğini” düzenleyen 4. Maddenin değiştirilmesi gerektiğini söylemişti.

Tüm bu tartışmaların odağında, Anayasa’nın ilk dört maddesiyle ilgili olarak, “Böyle bir sıkıntımız yok” diyen Erdoğan var. Sermayenin tek adamı misyonunu devam ettirmek için uğraşan Erdoğan, tekrar aday olmak için yol arıyor. Zira kendi rejiminin anayasasına göre aday olamıyor. Anayasa tartışmasını, Numan Kurtulmuş ve HÜDA-PAR’dan önce Erdoğan başlattı. Erdoğan’ın tek derdi bir defa daha aday olmak, yine hile/hurda ile bir kez daha Cumhurbaşkanı seçilmeyi denemektir. Erdoğan’ın “yeni Anayasa” ile esas muradı budur.

Erdoğan’ın ne demokratik bir anayasa ne de özgürlükçü bir anayasa diye bir derdi var. Zira Erdoğan var olan Anayasa’nın faşist diktatör Kenan Evren’in kaleme aldığı bölümlerini uyguladı, uygu-

luyor. Anayasa değişikliklerinin tümünün altında AKP’nin ebedi şefi Erdoğan’ın imzası vardı. Kaldı ki, baskı ve zorbalıkla ülkeyi yöneten bir zihniyeti temsil edenlerin demokratik, özgürlükçü anayasadan söz etmeleri riyakarlığın dik alasıdır.

Bugüne kadar Kürt halkına şoven-ırkçı söylemlerle saldıran MHP şefinin DEM Parti milletvekilleriyle tokalaşması da “yeni Anayasa” manevrasını güçlendirmeye yönelik tasarlanmış adımlardan biridir. Asıl hedef, AKP-MHP rejiminin “yeni Anayasa” oyunu için figüranlar, yandaşlar toplamaktır.

AKP ve ortaklarının amacı dinsel gericiğin damgasını vuracağı, Erdoğan’ın siyasi egemenliğini sürdürmesine imkan verecek yeni bir anayasanın önünde engel bırakmamaktır. Demokrasi, özgürlük gibi riyakarca söylemler ise “yeni Ana-

yasa’nın” toplumsal desteğini artırmaya yönelik sahtekarca edilen laflardan ibarettir.

Devşirme Kurtulmuş’un açıklamaları aynı zamanda AKP-MHP iktidarının gündem değiştirme manevrasının ifadesidir. “Yeni anayasa” tartışmalarının diğer boyutu ise ayyuka çıkan ekonomik ve sosyal yıkımı unutturmaktır. İşçi ve emekçilerin artan öfkesini sahte gündemlerle oyalamaktır.

Sınıflı toplumlarda anayasalar egemen sınıfların ihtiyacına göre yazılır. Numan Kurtulmuş’un, genelde tüm sermaye siyasetçilerinin yürüttüğü anayasa tartışmaları kapitalist sınıfın iktidarını pekiştirmeye yöneliktir. İşçi ve emekçilerin ezilmesinin hukuki ifadesidir.

İşçi ve köylülerin iktidarı ele geçirdiği halk cumhuriyetlerinde ve proletarya diktatörlüğünün kurulduğu sosyalist ülkelerde ise, durum tam tersiydi. Orada anayasalar işçilerin, emekçilerin ihtiyaçlarına göre yazıldı. Bunların en ileri örneği ise Sovyet Anayasası idi. Sovyet anayasası, “demokratik anayasanın” hem yapılış biçimi hem içeriği ile nasıl olması gerektiğini gösteren somut bir örnektir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin haklarını, onurlarını ve geleceklerini güvence altına alacak bir anayasa kapitalist sistemde oluşturulamaz. Dinci-faşist rejimin egemen olduğu yerde hiç oluşturulamaz. Bu nitelikleri içeren bir anayasa ancak sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti kurulduğunda mümkün olabilir.

H. YAĞMUR

Ankara Gar Katliamı’nın 9. yılında pek çok yerde yapılan eylemlerle katliam lanetlendi.

10 Ekim eylemleri Ankara, İstanbul, İzmir, Köyceğiz, Bursa, Kayseri, Mersin, Rize, Artvin, Çorum, Mardin, Gebze, Kocaeli, Antep, Adana, Diyarbakır, Batman, Antalya, Malatya, Iskenderun, Urfa, Şırnak, Mardin, Adıyaman’da yapıldı.

Ankara’da, 10 Ekim Katliamı’nın gerçekleştirildiği Gar önünde yapılan anma 10 Ekim Barış Derneği’nin çağrısı ile düzenlendi. Ulus Metro çıkışında buluşan

“Ankara Katliamını unutmadık!”

kitle Gar önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Saygı duruşu yapıldı ve Gar önüne “Annelerin Çığılığı” isimli anıtı yapan heykeltıraş Metin Yurdanur konuşma yaptı. Ardından 10 Ekim Derneği adına konuşma yapıldı. Açıklamanın devamında, bir gün önce Ankara Büyük Şehir Belediyesi ve CHP’nin 10 Ekim Barış Derneği’ni görmezden gelerek bir anıt açılış

töreni yaptığı dile getirildi

Dernek adına yapılan konuşmanın sonunda mücadelenin devam edeceği belirtildi. Ardından Dem Parti, EMEP, KESK, DİSK, TMMOB, TTB, Halk Evleri, İHD ve ABF adına konuşmalar gerçekleştirildi.

İstanbul’da Emek ve Demokrasi Güçleri’nin çağrısıyla Kadıköy’de anma ey-

lemi yapıldı. Platform adına basın açıklaması okundu. Açıklamada Filistin’de, Lübnan’da, Ukrayna’da süren savaşların faturasının emekçilere çıkarıldığına dikkat çekilerek, 10 Ekim katliamının hukuki sürecine ilişkin bilgilendirme yapıldı.

Eylemde 10 Ekim Derneği adına konuşma yapıldı. Eyleme DGB “10 Ekim’i unutma, unutturma!” BDSP ise “Haramilerin saltanatını yıkacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” yazılı dövizlerle katıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL, ANKARA

“Helal sertifikası” ve açlık düzeni

Tarım ve Orman Bakanlığı geçtiğimiz haftalarda liste yayımlayarak “taklit ve taşış” içeren ürünleri ve markaları açıkladı.

Tartışmalar son günlerde bir köfte firmasının ürünlerinde domuz eti kullandığının ortaya çıkması üzerinde yoğunlaştı. “Helal sertifikalı” köfte firmasının sahibi verdiği bir röportajda yapılanın “kumpas” olduğunu iddia etti. Sözcü’de çıkan röportaja göre mesele gıda denetimi ve halk sağlığıyla alakalı değil. Afyon’da bir entegre et tesisinin satışı için mafyanın, yani daha özelde Peker bağlantılı kişiler tarafından firma sahibinin tehdit edilmesi ile ilgili olduğu iddia edildi.

Bu gelişmeler bir kez daha göstermiştir ki, vahşi kapitalizm ile neoliberal politikalar izleyen Saray rejimi halkın sağlığı için ciddi bir tehlike oluşturmaya devam etmektedir. Mart 2022 yılından beri taklit ve taşış listeleri yayınlanmıyordu. Gıda mühendisi Bülent Şık Gazete Duvar’a verdiği bir röportajda gıdalarda halk sağlığını tehdit eden asıl unsurların tespit edilmediğine dikkat çekti. Şık, listelerin açıklanması hakkında “Taklit ve taşış yapan firmaların açıklanması buzdağının ucunu göstermektir. Siz bunlarla oyalanın demektir” dedi.

Listeler yayınlanıyor, kapitalistlere göstermelik cezalar kesiliyor ve sonrasında ne olduğuna dair bir şey bilinmiyor. Sağlığa zararlı gıdaların neden bu kadar rahat satıldığı ve bunun giderek de yaygınlaştığına ilişkin bir açıklama yok. Yanı sıra, listeler yayımlandıktan sonra yapılabilecekler sadece “tüketici” odaklı tartışılıyor. Oysa ki tarımsal üretim, işçi sağlığı, çocuk ve kadın politikaları, eğitim,

teknolojinin ulaştığı seviye vb. düşünüldüğünde, gıda ya da beslenme sorunu sadece “kişilerin dikkat edeceği” bir alan değildir. Dahası, Türkiye’de kimi kamu kurumlarında bile yemekhane yoktur. Olduğu yerde ise yemekhaneler özel şirketlere peşkeş çekilmiş, sağlıksız ve niteliksiz ürünler sunulmaktadır. Hapishanelerde, hastanelerde, okullarda ve yurtlarda yemekten zehirlenme olayları sıklıkla yaşanıyor. Okul ve fabrikalarda yaşanan zehirlenme olaylarının artması ise özel sektörün bu alanda fütursuzca at koşturabilmesinden kaynaklanıyor. Bu yanı sıra bile “beslenme sorunu” işçi sağlığı ya da toplum sağlığını ilgilendiren pek çok boyut taşıyor. Türkiye’de birçok kamu kurumunda yemekhanelerin kapatılması, özelleştirilmesi vb. icraatlar emekçilere sağlıklı gıda sunma isteğinden kaynaklanmıyor. Tersine, vahşi neo-liberal ekonomi politikalarının bu alana yansımaları.

Dünyada Gıda Güvenliği ve Beslenme Durumu (SOFI) raporunda, 2024 yılında dünya genelinde yaklaşık 757 milyon kişinin açlıkla mücadele ettiği ve bu sayının dünya nüfusunun %10’una tekabül ettiği belirtiliyor. Türkiye’de de bu sorun giderek ağırlaşıyor. Türkiye’de TÜİK’in verilerine göre her 10 çocuktan 3’ü yoksul kategorisine girerken, OECD verilerine göre her 5 çocuktan 1’i yeterli ve sağlıklı gıdaya erişemiyor. Okullarda ücretsiz ve sağlıklı bir öğün verilmesi için kampanyalar düzenlenmesine karşın, öğrenim çağındaki çocukların yüzde 25’inin okula aç gittiği raporlarla ortaya konuyor.

Yeterli, nitelikli, sağlıklı ve ücretsiz beslenme bir hak. Kapitalist sistemde ise beslenme veya gıdaya erişim de gıdanın niteliği de toplumsal bir sorundur. Parası olan nitelikli ve sağlıklı gıdaya erişir parası olmayanlar ise erişemez. Sadece bu durum bile AKP-MHP iktidarının listeleri yayınlamasının “halk sağlığı” ile

alakasının olmadığını göstermeye yeter. Kapitalistler için önemli olan toplumun sağlığı değil kendi kârlarıdır. Emekçiler kalitesiz ve ucuz gıdaya mahkum edildikçe, büyük bir kısmı gıdaya dahi erişemezken, firmalar üzerinden yansıyanlar AKP iktidarı için ya rant alanındaki kapışmaların yansımasıdır ya da reklam içermektedir.

Ürünler kalitesizleşirken, fiyatlar giderek artıyor. Son kullanma tarihi yaklaşan ürünlerin satıldığı marketler giderek daha çok rağbet görüyor. Emekçiler kalitesiz ürünleri almak zorunda kalırken hem çok kısıtlı olan bütçesinden hem de sağlığından oluyor.

Emekçiler kendi sağlıkları için olduğu kadar çocuklarının sağlığı ve geleceği için de buna karşı mücadele etmek zorundadır.

G. UMUT

Pelitliköy’de Gebze Belediyesi’ne ait hayvan barınağında yaşanan katliam sonrası iki gün boyunca (11 Ekim ve 12 Ekim) eylemler yapıldı.

11 Ekim’de yapılan eylemde katliamın hesabı soruldu ve belediye başkanının gelmemesine tepki gösterildi. Hayvan barınağında yaşanan katliam sonrasında nöbet başlatıldı.

12 Ekim’de saat 11.00’de Gebze Belediyesi önünde eylem yapıldı. “Zinnur istifa” sloganları atılan eylemde yaşanan hayvan katliamı ve sonrasındaki açıklamalar teşhir edildi. Sorumluların tutuk-

“Dostlarımızı bırakmıyoruz”

lanması istenen eylemde polis barikat kurdu. Yapılan eylemde belediyenin sorumluluğuna işaret edildi ve eylemde yasanın geri çekilmesi talep edildi. Eylemde “Susmuyoruz, korkmuyoruz, dostlarımızı vermiyoruz” denildi.

Gebze Belediyesi’nden Gebze Adliyesi’ne yürüyüş yapıldı.

Adliyedeki sürecin ardından Pelitliköy’deki barınakta nöbetin devam ede-

ceği duyuruldu.

18 Ekim’de Gebze Belediyesi önünde ve Kent Meydanı’ndaki Gebze Kitap Fuarı’nda açıklama yaptı.

Saat 13.00’da belediye binasının önünde yapılan açıklamada hayvan katliamında sorumlu olanlara dair herhangi bir işlem yapılmaması teşhir edildi. Belediye yetkilileri ile bir görüşme yapıldı. Belediyenin ardından kitap fuarı alanın-

da eylem yapıldı. Fuar çadırının içinde açıklama yapıldı ve buradaki açıklamada, yaşanan süreç anlatıldıktan sonra herkese bulundukları yerlerdeki barınakları kontrol etme çağrısı yapıldı.

Sloganların atılması üzerine yüksek sesle müzik yayını yapılarak ses engellenmeye çalışıldı.

Sloganlarla fuar önüne çıkılarak orada da konuşmalarla sloganlarla sesleniş sürdü. Herkes nöbet alanına davet edildi.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Barbarlığa “sol kılıkla” hizmet etmek

E. Bahri

7 Ekim Aksa Tufanı saldırısından sonra “sol söylem” kullanan, bir kısmı kendine sol/sosyalist/anarşist sıfatlar biçen ama aynı zaman emperyalist/siyonist güçlerin Gazze’de yürüttükleri soykırım savaşına destek veren ‘bir tür’ ortaya çıktı. Bu tür, Filistin’de Hamas’ın etkili olmasını ve Aksa Tufanı saldırısına önderlik etmesini gerekçe göstererek Filistin halkının işgale karşı direnişini karalama kampanyası başlattı. Çoğunluğu sosyal medya ama kimileri yazdıkları makalelerle bunu yapmaya devam ediyorlar.

Böyleleri, siyasi açıdan yeni türden bir ucubeliğin cisimleşmiş hali olarak rolünü oynuyor. İnsani, ahlaki ve vicdani açılardan ise tam bir çöküşü temsil ediyorlar. Aynı anda dinciliğe, gericiliğe karşı, hak ve özgürlüklerden yanaymış gibi laflar ediyor ama tarihin tanık olduğu en vahşi, kullandığı araçlar bakımından bir ilk olan soykırıma destek veriyorlar. 76 yıldan beri toprakları işgal edilen, ırkçılığa maruz bırakılan, sürgün edilen, katledilen bir halkın direnişini, “orada dinci bir örgüt var” diyerek karalıyor, öte yandan işgalci, soykırımcı dinci-faşist bir rejime hizmet ediyorlar.

SOL HAREKETE “AKIL VERME” AYMAZLIĞI

Dolaylı ya da doğrudan soykırım savaşına destek veren kimi figürler, aldıkları utanç verici tutum yetmezmiş gibi, sol hareketlerin Filistin ve Lübnan direnişlerine destek vermesinden de rahatsız oluyor. Bununla kalmıyor, hadlerini aşarak işi “sola akıl verme” noktasına varıyorlar.

Bunlardan biri, 3 Ekim’de Gazete Duvar’ın sitesinde “konuk yazar” diye makale yayınlayan Alaattin Bilgiç’tir. “Özgürlük adına gericiliğe ortak olmak” başlığını kullanan Bilgiç, tercih ettiği başlıkla Filistin ve Lübnan direnişlerine destek veren sol hareketleri “gericiliğe ortak olmakla” itham ediyor.

Yazısına “teorik” bir hava katmaya çalışan Bilgiç Judith Butler, Laclau, Hannah Arendt, Max Weber gibi isimlere atıflar yapıyor. Totaliter yapılara karşıymış görüntüsü vermeye çalışan Bilgiç solun temel değerleri, özgürlük, eşitlik, cinsiyet eşitliği, toplumsal adalet gibi konularda “hassas” olduğu görüntüsü vermeye çalışıyor.

Bilgiç, Aksa Tufanı hareketinin birinci yıldönümünden dört gün önce yayınlanan yazıda emperyalist/siyonist barbarların Gazze’de yaptıklarına dair tek kelime etmiyor. Lütfetmiş, “Lübnan ve Filistin halklarıyla dayanışma göstermek önemli olsa da”, diye yarım cümle kurmuş. Bu yarım cümleyi de “sol soykırım savaşına karşı direnenleri desteklemelidir” demek için kuruyor.

Özgürlükçü, kadın ve çocuk hakları konusunda pek “hassas” olan Bilgiç, hizmet ettiği güçlerin Gazze’de taş üstünde taş bırakmamasıyla, 30 binden fazlası kadın ve çocuk, -enkaz altındakilerle birlikte- en az 60 bin kişiyi katletmesiyle ilgilenmiyor. Liberal kafanın ürünü laflar ederken “solu aydınlatan teorisyen” havalara bürünüyor. Emperyalist, Siyonist, soykırım gibi sözleri ağzına almaktan kaçınacak ödle bir kafayla sola ders vermeye kalkışıyor. Derdi, sol hareketlere, emperyalist/siyonist barbarlara karşı direnen örgütlerin “ne kadar gerici” olduğunu ve onlarla “araya net bir çizgi çekmenin önemini” anlatmakmış.

Sola “akıl verme” aymazlığı içinde olan bu kişi, Gazze’de soykırım savaşı yürüten çağımızın en gerici en vahşi güçleriyle arasına bir çizgi çekemiyor. “Özgürlükçü Bilgiç”in, Beyrut’ta toplu konutların bir tonluk Amerikan yapımı bombalarla yerle bir edilmesine, “gerici

Nasrallah’ı” öldürmek için yüzlerce sivilin katledilmesine hiçbir itirazı yok. Ama sol hareketlerin Nasrallah’ın katledilmesine tepki göstermesini, “adamin ahlaki değerleri” kaldırmıyor. Ona göre “Hizbullah ve Hamas gibi örgütlerle dayanışma gösteren sol çevreler... etik bir sapmaya düşerler.” Soykırımcı barbarlara söz yok, buna karşı direnenlere destek vermek ise “etik sapma.” “Bilgiç yazar” etik konusunda o kadar hassas ki, F-15, F-16 hatta F-35 savaş uçaklarıyla “gerici Hizbullah ve Hamas’a” karşı yürütülen savaşa destek veriyor. Bu savaşa karşı direnenleri karaladığına göre, Amerikan emperyalizminin “teknoloji harikası” savaş uçakları ve bir tonluk bombalarından özgürlük ve cinsiyet eşitliği umuyor olmalı.

EMPERYALİST/SİYONİST PROPAGANDA DİLİYLE KONUŞMAK

Sola “teorik akıl” vermeye kalkışan Bilgiç, reel politik alana gelince çapını gösteriyor. “Entelektüel çantasından” emperyalist/siyonist medya tekellerinin savaş propagandası olarak kullandığı argümanlar dışında bir şey olmadığı görüldü. Yani tam bir sefalet hali.

Yazara göre Husiler ve Hizbullah’ın emperyalist/siyonist sömürgecilere karşı verdikleri mücadele, İran’ın vekalet savaşlarından öte bir anlam taşıyor. Bilgiç, Gazze’deki soykırım savaşının dur-

durulması için “dayanışma cephesi” açan iki hareketi hedefe çakıyor. Hizbullah’ın, Gazze’de soykırım yapan işgalci İsrail savaş aygıtına karşı saldırılar düzenlemesi, Husilerin ise soykırımcı İsrail rejimine mal taşıyan gemilere Kızıldeniz’i kapatması, bundan dolayı ABD-İngiliz emperyalistleri ve İsrail tarafından bombalanmasının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Bilgiç’e göre “Bu grupların sadece İran’ın stratejik çıkarlarına hizmet ettiği ve otoriter yapılar kurdukları gerçeği göz ardı edilmemeli.”

Emperyalist/siyonist savaş propagandasının argümanlarıyla konuşan Bilgiç, onların küstahlığını takınmakta da bir sakınca görmüyor. Sömürgeci emperyalist/siyonist zihniyetin yansıması olan bu söyleme göre Lübnan ve Yemen halklarının bir iradesi yoktur. Gazze’deki vahşi soykırımı durdurmak için Filistin halkıyla dayanışma içinde olamazlar. Onlar işgalcilere, zorbalara karşı direnemezler. Onlar sadece İran’ın kullandığı vekiller. Sömürgeleştirilmiş zihnin ürünü ahlaki düşkünlük bu olsa gerek...

ŞARLATANLIK, CEHALET YA DA İKİSİ

“Bilgiç yazar” IŞİD ile Hizbullah’ı aynı kefiye koyarak sol hareketleri “aydınlatıyor” ve böylece “ahlaki değerlerin korunmasının önemi” konusunda uyarıyor.

Soykırım savaşında “propaganda ta-

buru" olarak görev alan emperyalist/siyonist medyadan aşırıldığı argümanlara sığınan Bilgiç, birinin Şii diğerinin Sünni olması dışında IŞİD ile Hizbullah arasında hiçbir fark olmadığını buyuruyor. İkisinin de ideolojik kaynakları, kurmak istedikleri düzen, kullandıkları araçlar aynıdır. "IŞİD ne ise Hizbullah da odur" Bilgiç'e göre. Bu çağda şarlatanlığın bu kadarına pes denir ancak.

Bilgiç bir şarlatan mı bir cahil mi? Bilemiyoruz. Muhtemeldir ki her ikisi... Adam gazeteci olduğuna göre, dönemin ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'un "IŞİD'i biz kurduk" itirafından habersiz olamaz. Aynı şekilde Hizbullah'ın Lübnan'ı işgal eden İsrail'e karşı direniş için kurulduğunu bir yerlerden duymuş olmalıdır. Hizbullah'ın 2000 yılında İsrail'i 18 yıl boyunca işgal ettiği Lübnan topraklarından kovduğunu bir yerlerde okumuştur. Ne de olsa adam bir teorisyen...

Temmuz 2006'da İsrail'in başlattığı Lübnan işgali saldırısını, dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, "Yeni bir Ortadoğu'nun doğum sancıları" diye tanımlamıştı. O saldırıda Hizbullah direnişinin kırılacağı, bunun ise ABD-İsrail tasarımı olan yeni bir Ortadoğu'nun doğumuna yol açacağı hesaplanıyordu. 33 gün süren savaşta Hizbullah'ın ırkçı-siyonist rejimi hezimete uğrattığı ve işgalcilerin Lübnan topraklarından çekildiği, Bilgiç dahil kimse için bir sır değil. Gazze'deki soykırıma ağır bedeller ödemek pahasına da olsa ilk itiraz eden ve bunu işgalci İsrail ordusunun Lübnan sınırındaki mevzilerini vurarak pratik bir tutumla birleştiren de Hizbullah'tır. Az-buçuk haber izleyen ya da okuyan herkes bunları biliyor. Bu arada Bilgiç'in yazısı yayınlandığında işgalciler yine Lübnan topraklarına girmek için sınırsız bir vahşetle sal-

dırıyor, ancak Hizbullah'ın yaratıcı, gözü pek direnişiyle engelleniyordu. Böyle bir örgütün "direnişçi" sıfatıyla anılmak için, zihni emperyalist/siyonist propaganda aygıtları tarafından ele geçilmiş "sefil bir teorisyen"den icazetine almaya ihtiyacı olmasa gerek.

Bilgiç'in Hizbullah'la aynı kefeye koyduğu IŞİD, ABD emperyalizmi ile bölgedeki işbirlikçileri tarafından kuruldu. Cihatçı terör örgütleri arasında barbarlıkta bir numaradır. Tam da onu kuranlara yakışır şeyler yaptı/yapıyor. Kendisinden olmayan herkesi tekfir eden, yani katli vacip sayan bir vahşetin temsilcisi IŞİD ile Hizbullah'ın hiçbir ortak özelliği bulunmuyor. Biri sömürgeci emperyalistlerin halklara karşı kullandığı bir ölüm makinesi.

Diğeri ise işgalcilere karşı direnişin içinde kurulmuş. IŞİD mezhep ve din savaşlarını kışkırtıyor. Hizbullah ise Lübnan'da mezhep çatışmalarını önlemek için yıllardan beri büyük bir çaba harcıyor. Karşıtları bile olası bir iç çatışmayı engellemenin garantisi kabul ediyor. Kendi çizgisini Şii İslam'a dayandırırsa da Lübnan'da mezhepçi bir politika izlemiyor. Nasrallah katledildiğinde binlerce modern Hristiyan kadın onun için yas tutmuş, göz yaşları dökmüştür. Siyasi rakipleri bile "Eyvah, Nasrallah öldürüldü şimdi başımıza neler gelecek?" diye kaygılanmaya başlamıştır.

Çoğaltılabilecek bu ve benzer örnekler sır değilken, "IŞİD eşittir Hizbullah" diyen Bilgiç, bu sahte denklemle kimi kandırabileceğini sanıyor? Sol hareket-

lerin, "sol maske" taksa da emperyalist/siyonist soykırımcılara hizmet edenleri ayırt edebileceğini bilmiyor mu?

Ez cümle, Gazze'de, Batı Şeria'da, Lübnan'da soykırım savaşı devam ederken, savaş ateşi tüm bölgeyi yakacak şekilde harlanırken, bu barbarlığa ve faillerine dair tek söz etmeden buna karşı direnen örgütlere "bunlar islamcı" diyerek "sol kılığa" bürünüp saldırmak politik planda emperyalizmin dalkavukluğunu, düşünsel açıdan ise sefaletin dip çukurunda debelenmeyi anlatır. Emperyalist/siyonist barbarlığa tek laf edemeyen liberal ödekler ne zamanda beri sola "akıl verir" oldu?

Siyonist İsrail'in Gazze'de hastane yakınında kurulan bir çadır alanını bombalaması sonucu yaşanan katliamın ardından (15 Ekim) eylem gerçekleşti.

Filistin Eylem Komitesi'nin çağrısı ile Taksim Tünel'de yapılan eylemle "Siyonist saldırganlığa son! Gazze'yi ateşe veren petrol akışını durdurun!" denildi. Bugün (15 Ekim) saat 19.00'da Taksim Tünel'den Şişhane Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi. Eylemde şunlar denildi:

"Dünyanın gözleri önünde yaşanan yüzlerce katliamın ardından bile bugün hala Türkiye üzerinden soykırımcı İsrail'e ve ordusuna petrol akmaya devam ediyor, Türkiye limanlarından ve üçüncü ülkeler yoluyla İsrail'e askeri hammadde dahil her türlü kaynak temini hız kesmeden sürüyor. Zorlu Holding tarafından soykırımcı İsrail ordusuna askeri teknoloji ve elektrik gibi stratejik hizmetler

Filistin için eylemler

sunuluyor. Soykırımcı İsrail'le kurulan bu stratejik iş birlikleri Filistin ve bölge halklarının tepesine ölüm yağdırıyor."

Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sonlandırıldı.

BOUN'de Filistin halkıyla dayanışma eylemi

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, siyonist işgal rejiminin katliamlarına karşı Filistin ve Lübnan halkları ile dayanışmak için 17 Ekim günü Kuzey Piramit'te eylem yaptı.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, siyonist işgal rejiminin katliamlarına karşı Filistin ve Lübnan halkları ile dayanışmak için Kuzey Piramit'te eylem yaptı.

Açıklamada sermaye devletinin Siyo-

nistlerle ilişkileri teşhir edildi. SOCAR'ın kapatılması, işbirlikçi şirketlerin boykot edilmesi, Siyonist işgal rejimi ile her türlü ilişkinin kesilmesi gündem edildi. Ayrıca Siyonistlerin Gazze'de bir hastane bahçesini bombaladığı ve bu ve benzeri insanlık suçlarına karşı mücadeleyi kuşanmak gerektiği ifade edildi

Gözaltına alınanlar için basın açıklaması

Filistin için Bin Genç üyesi 18 kişi 17 Ekim günü ev baskını ile gözaltına alındı. Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi'ne getirilen gençler için bekleyiş sürerken dayanışma amaçlı adliye önünde açıklama gerçekleştirildi.

7 Ekim tarihinde İl Ticaret Müdürlü-

ğü önünde Filistin halkı ile dayanışma eylemi gerçekleştirmek isteyen Filistin için Bin Genç üyesi 18 kişi ev baskını ile gözaltına alındı.

18 kişi tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkeme savcılığın talebini reddederek 18 kişiyi adli kontrol ile serbest bıraktı.

Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi önünde mahkeme öncesinde açıklama yapıldı. Filistin için Öğrenci Dayanışması ve Devrimci Gençlik Birliği'nin de katıldığı basın açıklamasında şunlar ifade edildi:

"Soykırımcı İsrail ile ticaret her düzeyde kesilene kadar, Filistin özgür olana kadar, tüm bunların hesabı işbirlikçilerden sorulana kadar ellerimizi yakanızdan çekmeyeceğiz."

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

“Krizin faturasını ödemeyi reddedelim, baskılara geçit vermeyelim!”

DEV TEKSTİL GMYK sonuç metni

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası 2024 yılı GMYK toplantısının ardından sonuç metnini yayınladı ve “Krizin faturasını ödemeyi reddedelim, baskılara geçit vermeyelim!” dedi.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak 2024 yılı GMYK toplantımızı gerçekleştirdik. Ülke ve dünyayı saran ekonomik, siyasal krizi değerlendirirken, yine dünyayı saran savaş ve saldırganlık politikalarına karşı da sendikamızın politikalarını tartıştık. Geçmiş dönemlerde yaptığımız pratik faaliyetlere dair deneyim aktarımlarında bulunduk. Önümüzdeki süreci örgütlemek için yeni planlamalarımızı yaptık.

Krizin faturasını en ağır şekilde ödemeye devam ediyoruz. Bir yandan çoktan açlık sınırının altında kalan ücretler, ağır, güvencesiz çalışma koşulları bir yandan yaşam koşullarının zorluğu belimizi bükmeye devam ediyor. Yeni açıklanan Orta Vadeli Program ile ekonomik saldırılar artarken çalışma koşullarında yapılması planlanan değişiklikler ile de zaten pamuk ipliğine bağlı güvenceli çalışma tamamen ortadan kalkacak. Krizin faturasını reddedecek ve birleşik kitlesel

mücadele için örgütlenme çalışmalarını güçlendireceğiz.

Ekonomik saldırıların yanı sıra devam eden savaş ve saldırganlık başta Ukrayna ve Filistin olmak üzere süren kirli savaş ve bunun biz işçilere yansımaları sürüyor. Ortadoğu kan gölüne dönerken, ırkçılık, şovenizm, göçmen karşıtlığı da artıyor. Savaşın kanlı bütçesinin yükü omuzlarımıza biniyor. İnsanlar katlediliyor, yerlerinden yurtlarından ediliyor. Kirli savaş ve saldırganlığa, işgale karşı halkların kardeşliğini dillendirmeye devam edeceğiz.

Filistin halkının üzerine bombalar yağarken sahte gözyaşları döken iktidar, İsrail’le askeri, ticari ilişkileri sürdürüyor. Askeri, ticari vb. tüm ilişkilerin kesilmesi ve gerçek kardeşliğin sağlanması için mücadelemizi sürdüreceğiz. Gerçek düşmanımız olan sömürü düzeni ve sermaye iktidarı için ucuz işgücü bizler için ise sınıf kardeşi olan göçmen işçilerin savaşla ucuz işçilik arasında kalan yaşamları iktidarın ve sermayedarların insafına kalmış durumda. İşçilerin birlik ve kardeşliğini her alanda savunmaya devam edeceğiz. Ülkede ve dünyada yaşanan çürüme, yozlaşma, çeteleşme, gericileşme fabri-

kada aynı bantı, makineyi paylaştığımız sınıf kardeşlerimizle aramızdaki güvensizliği artırmaktan, dayanışmayı bozmaktan başka bir işe yaramıyor. Düzen çürüyor, çürüdükçe çürütmeye devam ediyor. Biz bir tek kavga tanıyoruz, sınıf kavgası. Biz bir tek düşman tanıyoruz bizleri iliklerimize kadar sömüren sermaye düzeni. Bu konuda sınıfa karşı sınıf tutumunu sürdüreceğiz, sömürü düzeninin her türlü gericiğine karşı çıkacağız.

İşçilerin sendikasız, güvencesiz çalışması, en ufak bir hak arama mücadelesinin zor yoluyla bastırılması, işsizlikle ve aslından açlık ve yoksullukla sınıanma hali bu gidişata dur demediğimiz sürece artarak devam edecek. Sermayedarlar sendikal örgütlenmenin önüne geçmek için her türlü yola başvuruyor. Müftülüğünden valiliğine, polisinden jandar-masına direnen, hakkını arayan, sendikalaşan işçinin karşısından duruyorlar. Sınıfın örgütlenmesinin önündeki tüm engellere karşı çalışmalarımız sürece. Haklarımıza, geleceğimize sahip çıkmaya devam edeceğiz. Bugün sınıfın farklı bölüklerinde direnişler, eylemler, etkinlikler sürüyor. Bu eylem ve etkinlikleri en ileri-

ye taşımak, dayanışmayı büyütmek bizlerin en önemli sorumlulukları arasında yer alıyor.

Krizin faturasını en ağır şekilde ödeyen işçi kadınların yaşadıkları sorunlarda artıyor. Son dönem çalışan kadınların sayısında yaşanan azalmada gösteriyor ki kriz dönemi ilk kadınlar işten atılıyor ya da güvencesiz çalışmaya itiliyor. İşçi kadınlar hem cinsel hem de sınıfsal olarak yaşadıkları sorunları dillendirmeye ve örgütlenme çalışmalarına devam edeceğiz.

Kadın cinayetleri, çocuk istismarı, çocuk emeği sömürüsü dizginsiz sürüyor. Cezasızlık politikası, aileyi koruma adı altında kadın ve çocukların baskı altında tutulması gibi gerici politikalara karşı mücadelemiz ve bilgilendirme çalışmalarımız sürece.

Önümüzdeki dönemde sınıfı bekleyen tüm saldırılara karşı tabandan birliği oluşturacak, üretimden gelen gücü kullanan bir sınıf hareketi yaratma çabasıyla süreci öreceğiz. Kampanya ve çalışmalarımızı krizin faturasını reddederken, uygulanan baskılara da geçit vermeden örgütlenme çalışmalarını sürdüreceğiz.

DEV TEKSTİL

“Fernas işçisi köle değildir!”

Fernas Madencilik’te çalışırken Bağımsız Maden-İş’e üye oldukları için işten çıkarılan madenciler direnişlerinin 53. gününde Fernas kapitalisti ile görüştü. İşçileri temsilen 5 kişilik heyet ile AKP Batman Milletvekili Ferhat Nasıroğlu’nun kardeşi Muzaffer Nasıroğlu’nun da yer aldığı şirket yetkilileriyle 18 Ekim’de bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşme sonrası yapılan açıklamada 19 Ekim’de bir görüşme daha yapılacağı duyuruldu.

Müzakere yolunun açılması üzerine Ankara’daki eylemlerine ara vererek Soma’ya giden Fernas madencileri görüşme sözü alana kadar şunları yaşadı:

-Fernas işçileri direnişlerinin 52., açlık grevlerinin üçüncü gününde (17 Ekim) görüşme için söz aldı ve müzakere yolunun açıldığını duyurdu.

Manisa’nın Soma ilçesinde AKP Milletvekili Ferhat Nasıroğlu’na ait olan madende işten atıldıktan sonra dire-

nişe başlayan işçiler polis saldırısına, jandarma baskısına rağmen mücadeleyi sürdürdü. Ankara’ya çıplak ayaklarla yürüyen madenciler açlık grevine başladı ve bir gece yarısı Kurtuluş Parkı’nda gözaltına alındı. İşçiler 17 Ekim günü Sırrı Süreyya Önder’in araya girmesi Abdullah Güler’in ve Ferhat Nasıroğlu’nun katılımıyla gerçekleşen görüşme sonucunda Soma’da Nasıroğlu ile görüşme yapacaklarını açıkladı.

Bu süre boyunca Ankara’da Fernas İşçileri ile Dayanışma Platformu kuruldu ve platform direnişe destek oldu. Bunun yanı sıra, işçiler gözaltına alındığında İstanbul Topkapı, Kadıköy ve Maltepe’de, İzmir’de, Bursa’da, Antakya’da, Antep’te Mersin’de, Manisa’ya bağlı Akhisar ve Soma’da, Eskişehir’de, Bursa’da, Muğla’ya bağlı Bodrum’da, Aydın’da, Datça ve Milas’ta, İzmir’e bağlı Bergama ve Dikili’de, Çerkezköy’de, Trabzon’da, Ho-

pa’da, Konya’da, Ordu’da, Çanakkale’de, madencilerle dayanışma eylemleri yapıldı. Gebze’de Emekliler Dayanışma Sendikası ve Umut-Sen dayanışma çadırı açtı. ODTÜ ve Boğaziçi Üniversitesi’nde yapılan dayanışma eylemlerinin yanı sıra gençlik örgütleri Kadıköy’de eylem yaptı. 196 akademisyen Fernas işçilerinin taleplerinin karşılanması için imza metni yayınladı. Fernas işçileri gözaltına alındığında Emeğin Kurtuluşu 16 Ekim’de şu açıklamayı yaptı:

“Fernas işçileri serbest bırakılsın, talepleri karşılansın!

52 gündür direnen 3 gündür açlık grevinde olan işçiler dün (15 Ekim) gece yarısı göz altına alındılar. Soma ve diğer yerlerde, madenlerde, fabrikalarda işletmelerde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri almayan devlet söz konusu olan sermayenin, 3-5 haramzadenin çıkarları olduğunda pek hassas. Kadınları

çocukları korumayan devlet ‘işçilerin yol açtığı güvenlik tehlikeleri’ konusunda pek mahir.

Biliyoruz, ülkeyi baştan aşağıya bir yangın yerine çevirdiğiniz, milyonlarca emekçiyi kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkûm ettiğiniz için yükselen her itiraz, ortaya çıkan her direniş uyuklarınızı kaçırıyor. Polenez’de, Fernas’ta yada ülkenin herhangi bir yerinde, direnen, mücadele eden her işçi bölüğü size bir gün mutlak biçimde karşı karşıya kalacağınız kaçınılmaz akıbetinizi çağırıyor.

Fernas işçileri serbest bırakılsın. Talepleri kabul edilsin. Atılan işçiler geri alınsın. Madenlerde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın. İşçilere insanca çalışma koşulları sağlansın.

Krizin faturasına ve faşist baskıya geçit vermeyeceğiz.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni.”

İktidar bir kez daha İşsizlik Fonu'nu yağmalıyor

Sermaye iktidarı işçi ve emekçilere dönük saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırırken, aynı zamanda kazanılmış hakları da tırpanlıyor. Bunun bir yönünü ise yıllardır İşsizlik Fonu'nun yağmalanması oluşturuyor. Yasalara göre belli bir zaman diliminde çalışmış ancak işsiz kalmış bir işçi işsizlik parası alma hakkı kazanırken, alacağı ücretin kaynağı olan fon AKP-MHP rejimi tarafından yağmalanıyor ve kapitalistlere peşkeş çekiliyor.

Sayıştay raporuyla da tescillenen bu yağmada işsizlik fonunda biriken para kamu kurumlarının kasasına aktarılıyor. Kurumlar, şirketlerden aldıkları asgari ücret destek primlerini ise fona aktarmıyor. Böylelikle kurumlar, teşvik alma bahanesiyle işsizlik fonunun gaspına devam ediyorlar. Her yıl yaşanan bu gasp Sayıştay raporlarıyla ortaya çıkarken, 2022 yılına ait raporda ise "olumsuz faaliyet" sonucu fonda milyarlarca liralık açık olduğu belirtiliyor. Kısacası işsiz kalan işçilere ayrılması gereken işsizlik fonu kaynakları, her yıl kurumların kasasına aktarılarak ya da kapitalistlere peşkeş çekilerek yağmalanıyor.

Elbette saray rejiminin işçi ve emekçilere karşı tutumu, yalnızca fonun yağmalanmasından ibaret değil. Bu sömürünün yalnızca bir biçimidir. Çalışma koşullarının ağırlaşması, sendikal hakların sermaye-devlet işbirliği ile yok sayılması ve işçilerin açık ve sefalet ücretlerine mahkum edilmesi, sömürüyü daha fazla katmerli

hale getirmektedir. İşsizlik Fonu'nun yağmalanması ise çarkın bir parçası olarak, işçinin işsiz kalma kaygılarını daha da yükseltiyor. Fonun yağmalanmasıyla birlikte, zaten kurumlara "teşvik" adı altında transfer edilen gelir, işçinin vergisine yansımakta ancak işsiz kaldığında iktidar

rın bu oyunlarından ötürü işsizlik parasını alamamaktadır.

İşçi ve emekçiler için insanca çalışma ve yaşam koşulları örgütlü mücadele ile paralel ilerler. Durgun dönemlerde kazanılmış haklar sermaye ve iktidar tarafından parça parça geri alınır. Buna yanıt

üretilmemesi ise yarın daha fazla kayıpların olacağının habercisidir. Bu nedenle işçi ve emekçiler açısından çözümün yolu güçlerini birleştirmek ve bu güce dayanarak fabrika işgalleri, grevler ve direnişler örgütlenmekten geçmektedir.

S. SANCAR

Polonez işçilerinden boykot çağrısı

Sendikalaştıkları için işten atılan Polonez işçileri, direnişlerinin 89. gününde bugün (15 Ekim) pek çok yerde gerçekleştirdikleri basın açıklamasında Polonez ürünlerini boykot etme çağrısı yaptı.

Cevahir AVM önünde gerçekleştirdikleri basın açıklaması öncesinde direnişçi işçiler desteğe gelenlerle birlikte halaylar çekti. Ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada "Ürdünlü Polonez şirketi sendikaya üye olduğu için işten attığı 146 işçiyi geri alana kadar Polonez'e boykot!" pankartı açıldı. İlk olarak Tekgıda-İş örgütlenme uzmanı Yunus Durdu söz aldı. Durdu, Ürdünlü patronun yasa-kural tanımadan işçilerin hakkını gasp ettiğini söyledi. Herkesi Polonez işçileri ile dayanışmayı büyütme

davet etti. Türk-İş İstanbul 1. Bölge Temsilcisi Halil Faki Erdal konuştu. Erdal, direnişçi işçilerle dayanışma çağrısı yaptı.

Basın açıklamasını Tekgıda-İş başkan yardımcısı Erol Köse okudu. Açıklamada Polonez patronunun sendika düşmanı tutumları teşhir edildi. Mücadele kararlılığı vurgulandı, Polonez ürünlerine boykot çağrısı yapıldı. Basın açıklamasında Polonez'i boykot çağrısını tüm market önlerine taşıma çağrısı yapıldı. Ayrıca Türk-İş'in 20 Ekim'de Ankara'da gerçekleştireceği mitingin duyurusu ya-

pıldı. Miting sonrasında Polonez işçilerinin Çatalca Adliyesi önünden başlayıp Ankara'ya "Anayasal hak yürüyüşü" gerçekleştireceği söylendi. Açıklama hep birlikte çekilen halaylarla sonlandırıldı.

Eyleme aralarında İEKK, BDSP, İşçi Emekçi Mitingi bileşenlerinin de olduğu pek çok kurum, siyasi parti destek verdi.

Marmara Park AVM önünde basın açıklaması

Polonez işçileri Beylikdüzü Marmara Park AVM önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. BDSP'nin aralarında olduğu

pek çok kurum ve Perfetti işçileri ile As Plastik işçileri de basın açıklamasına katıldı.

Açıklamada Polonez fabrikasında yaşanan sendika düşmanlığına dikkat çekilirken, bu saldırılar ne kadar sürerse sürsün, atılan 146 işçi geri alınana dek mücadeleye devam edileceğinin vurgusu yapıldı. Ayrıca, Polonez işçilerinden yana olan herkesi, Polonez ürünlerini boykot etmeye çağırdı.

Açıklamada sık sık "Polonez işçisi yalnız değildir", "Sendika haklı engellenemez", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganları atıldı. Eylem dayanışma çağrısı ile sona erdi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

VW, Audi, Mercedes, Ford, Opel, Bosch, Zf, Continental, ThyssenKrupp, DB, Siemens, BASF, Bayer...

Kapitalist tekellerin işçi sınıfı

Alman sermaye devletinin “göz bebeği” tekeller tarafından işçi sınıfına karşı çok kapsamlı bir saldırı ilan edilmiş bulunmaktadır. Bu senenin başından itibaren farklı sektörlerden birçok şirket “zarar ediyoruz” bahanesiyle iş yerlerinin kapatılacağı, on binlerce çalışanın işine son verileceği yönünde açıklamalar yaptı. Bu saldırıda başı demir-çelik, otomobil, petrokimya ve ulaşım sektöründeki büyük tekeller çekiyor. İlk elden basına yansıyan verilere göre VW (30.000), Alman Demir Yolları DB (30.000), ThyssenKrupp (10.000 ile 13000 arasında), otomobil sektörüne parça üreten ZF (14.000), Continental (7.350), Bosch (7.000), kimya alanında Bayer (8.000), BASF (2600) işçi çıkartmaya ve bazı fabrikaları kapatmaya karar verdiklerini ilan ettiler. Bu sayılar buz dağının görünen kısmıdır sadece. Çünkü kaçınılmaz olarak, bu tekeller için üretim yapan binlerce irili ufaklı iş yeri de kapanacak. Bu ise on binleri kapsayacak bir başka işçi kıyımına yol açacaktır.

Alman istatistik dairesinin verilerine göre sadece 2023 yılında 26 bin küçük veya orta boy firma iflas etmiş, on binlerce işçi ve emekçi sokağa atılmıştır. İşçi ve emekçilere karşı başlatılan bu saldırı furçasının, Alman ekonomisinin ana gövdesini oluşturan ve ekonomideki daralmalara rağmen büyük kârlar elde eden temel sanayi dallarında olması dikkat çekicidir. Basın/yayın üzerinden yayılan ve tüm bu saldırıları meşrulaştırmaya çalışan yalana dayalı kirli propagandalara karşı, işçi sınıfına gerçekleri anlatmak mücadeleyi kazanmanın temel ayaklarından birisini oluşturmaktadır.

Bu kadar kapsamlı saldırıların esas hedefi, Koronavirüs salgını ve Ukrayna savaşı ile daha da derinleşen, 2008’den beri devam eden ekonomik krizin faturasını çalışanlara ödettirmektir. İşçi sınıfının en örgütlü olduğu temel sanayi dallarına yönelik bu kapsamlı saldırıya sermaye devleti, düzen partileri ve sendika bürokrasisinin ortak hazırlandığı aşikardır.

KAPITALİZM BİR KRİZLER SİSTEMİDİR

Kapitalist üretimin uluslararası karakteri ve eşitsiz gelişme yasasının bir sonucu olarak, herhangi bir coğrafyada gerçekleşen gelişmeler uluslararası bağlamından kopartılarak incelenemez. Bundan dolayı

durmaksızın yinelenen krizlerin uluslararası gelişmelerle doğrudan bağları vardır. Zira kapitalist üretim ihtiyaca göre değil daha fazla kâr amacı üzerine kurulmuştur. Sadece bu olgu, bugün yaşanmakta olan aşırı üretim krizini açıklamaya yeter. Yıllardır çok uluslu kapitalist tekeller daha fazla kar elde etmek, daha çok pazara hükmetmek için çılgınca üretmektedirler.

1) Eşitsiz gelişim yasasının bir sonucu olarak son 35 yıla damgasını vuran ABD önderliğindeki batılı emperyalist blokun tek kutuplu egemenliği son bulmuştur. Çin’in durdurulamayan ekonomik, ticari, mali ve askeri büyümesi bugüne kadar var olan tek kutuplu düzeni altüst etmeye başlamıştır. Dünya genelindeki üretimin yüzde 17’sini gerçekleştiren Çin, Avrupa Birliği ülkelerinin tümünün yaptığı üretim seviyesine çok kısa bir süre içinde ulaştı. Geline yerde Çin, dün emperyalist batı bloğunun cömertçe kendi aralarında paylaştığı pastadan büyük parçalar koparmakta ve daha büyük paylar istemektedir. Çin’in özellikle otomobil ve demir-çelik sanayisinde ulaştığı düzey, Alman ekonomisinin ağır toparlarından olan bu iki sektörde baş gösteren krizlerin önemli etkenlerinden biridir. Bugün artık dünya pazarlarının yeniden paylaşılması uğruna emperyalist egemenler arasında amansız

bir savaş vardır. Bu savaş son yıllarda Avrupa ve Alman ekonomilerinde başlayan resasyonun ana nedenlerinden birisidir.

2) Son elli yıldır neo-liberal ekonomi politikalarının bir sonucu olarak, servet sefalet kutuplaşması dünya çapında çığ gibi büyümektedir. İşçi ve emekçilerin ücretleri ve alım gücü sürekli düşmektedir. Alman İstatistik Kurumu’nun verilerine göre, son dört yılda üretim giderlerinde çalışanların ücretlerinin oranı yüzde 19’lardan yüzde 15’lere gerilemiştir. Yine aynı kurumun istatistiklerine göre, “reel alım gücü kayıpları”, yüzde 10’un üzerine çıkmıştır. Bu durum, gece gündüz bantlarda üretilerek piyasaya sürülen metallerin alıcılarını azaltarak krizleri daha da derinleştirmektedir. Öyle ki, alım gücü hızla eriyen milyonlarca insan artık potansiyel pazar olma özelliklerini kaybetmekte, kapitalizmin yarattığı yoksulluğun tersten etkisi sistemi sarsmaktadır.

3) Dünyanın paylaşılması uğruna çıktılan emperyalist savaşlar, kapitalist sistemin krizlerinin bir ürünü olarak yaşanırken, aynı zamanda krizleri daha da büyütülmektedir. Çünkü savaşlara yatırılan milyarlar sadece silah tekellerini zengin ederken, toplumsal servet için bir artı-değer yaratmamaktadır. Ukrayna’da Şubat 2022’den beri devam eden emperyalist

savaşın sonuçları, Avrupa ekonomilerindeki büyük çöküntü ve bunun bir ürünü olarak ortaya çıkan toplumsal sefaletin boyutları üzerinden görülebilir. Avrupalı kapitalist tekeller dün Rusya’dan temin ettikleri ucuz enerji ile çok daha ucuza üretim yaparak büyük kârlar elde ederken, bugün yüksek enerji fiyatlarının yarattığı sorunlarla uğraşıyorlar. Yanı sıra, emekçilerin alın terinden çalınan vergilerden on milyarlarca Euro bu kirli savaşın finansmanı için harcanmaktadır. Sosyal hizmetler ve refah için kullanılması gereken bu kaynaklar emperyalist savaşın devamı için heba edilerek toplumsal sefalet büyütülmektedir.

Bu temel olgular ışığında, Almanya’daki kapitalist tekellerin işçi ve emekçilere yönelik olarak başlattıkları çok kapsamlı saldırılara göz atalım. Esas olarak dört temel sektör (Otomobil, demir-çelik, kimya ve ulaşım) üzerinden başlatılan bu saldırılar, kaçınılmaz olarak diğer sektörleri de kapsayarak genişleyecektir. Çünkü bunlar, Alman ekonomisinin temel direkleridir ve yan sanayileri ile birlikte milyonlarca insan bu sektörlerde çalışmaktadır.

ThyssenKrupp: Alman demir-çelik sanayisinin bir numarasıdır ve Almanya’da 27.000 çalışanı var. Hitler faşizmini işbaşına getiren, faşizmi ve II. Emperyalist

ıfına karşı “Haçlı seferleri”

Paylaşım Savaşı'nı son ana kadar finanse eden tekellerin en önemlilerinden birisidir. Bugün sahip olduğu sermayeyi tarihin görmüş olduğu bu en barbar savaş üzerinden elde etmiştir. Thyssenkrupp, asıl olarak NRW'nin Duisburg Bochum, Gelsenkirchen, Dortmund, Hagen, Siegen ve Finnentrop şehirlerinde demir-çelik fabrikaları işletiyor. Tekelin yüzde 20'lik hissesi iki yıl önce Çek milyarder Daniel Kretinsky'nin EP Şirketler Grubu'na (EPCG) satıldı. Bu satışın ardından tekelin bünyesinde küçülme ve işten atmalar sürekli gündemde kaldı. Tekelin CEO'su Miguel López'in dayatmaları sonucunda iki ay önce yönetimden dört kişi istifa ettirildi. İşbaşına getirilen yeni yöneticilerle radikal saldırı programlarını uygulamaya koyan López, önümüzdeki yıldan itibaren demir-çelik üretimini 12,5 milyon tondan 9 milyon tona indirme kararı aldıklarını, bu kararla bazı fabrikaların kapatılacağını ve 10 ile 13 bin arasında çalışanın işine son verileceğini duyurdu. Tekel, enerji fiyatlarındaki aşırı artış, uluslararası rekabet ve ana müşterileri olan otomobil sektöründe yaşanan daralmayı saldırının gerekçeleri olarak gösterdi. İki hafta önce istifa ettirilen eski yönetimin ardından, denetim kurulu başkanı Sigmar Gabriel (SPD), yardımcısı, IG Metal sendikasının eski şefi Detlef Wetzel ile birlikte dört kişilik denetim kurulu da istifa ettirildi.

1988 yılında IG Metall sendikası tarafından imzalanan kötü şöhretli Frankfurt Deklarasyonu'nda 25.000 kişinin işten çıkarılması kabul edilmişti. O zamandan beri bir “gelecek konsepti” diğerini takip etti. Bunların her birinde IG Metal ve işçi temsilciliği, güya işyerlerini kurtarmak amacıyla ücret kesintileri ve işten çıkarılmaları onayladı. Aradan geçen süre içerisinde Alman demir-çelik sanayisinde 90.000 kişilik istihdam alanı yok edildi. Bunun bir ödülü olarak, IG Metal sendikası yetkilileri sıklıkla şirketin yönetim kurullarına direktörler olarak getirildi ve milyonlar aldı. Şu anda kovulan Markus Grolms ve tüm grubun insan kaynakları başkanı Thyssenkrupp'un denizaltı üretimi yapan Marine Systems'in (TKMS) başkanı Oliver Burkhard bunlardan sadece ikisi.

Yıllardır devam eden bu saldırıların bir sonucu olarak demir-çelik sanayisinde on binlerce iş yeri risk altında. Duisburg'dan gelen malzemenin daha ileri düzeyde işlendiği Bochum'daki sıcak şerit tesisi 2025 yılı sonunda, silisli çelik tesisi ise 2030 yılında kapanacak. Geçtiğimiz hafta Thyssenkrupp'un çelik ticareti yan kuruluşu Schulte'de yaklaşık 450 kişinin işini kaybedeceği açıklanmıştı; bu, şirketteki beş işten biri anlamına geliyor. Duisburg'un güneyindeki Krupp Mannesmann demir-çelik fabrikası (HKM) özellikle risk altında. Thyssenkrupp'un yaklaşık 3.000 çalışanı, iki yüksek fırını ve bir kok tesisini içeren bu işletmede yüzde 50 hissesi bulunuyor. Bir zamanlar 2.000 çalışanı olan Düsseldorf ve Mülheim/Ruhr'daki iki boru fabrikası (eski adıyla Mannesmann) geçen yıl kapatıldı.

Ukrayna savaşı, federal hükümetin milyarlarca dolarlık yardımına rağmen, doğalgaz ve elektrik fiyatlarında patlamaya neden oldu ve bu durum üretimde yoğun enerji kullanan demir-çelik dahil bütün sanayi dallarını vurdu. Çin 2023 yılında 1 milyar tonun üzerinde demir-çelik ile dünya çeliğinin yüzde 54'ünü üretti. Çelik sektörünün ana müşterisi olan otomotiv sektöründen gelen talebin azalmasının bir sonucu olarak Almanya'nın çelik üretimi geçen yıl 32,8 milyon tona gerileyerek küresel mali ve ekonomik çöküşün ardından kriz yılı olan 2009'daki en düşük seviyesine geriledi.

VW (Volkswagen): VW, Avrupa'nın en büyük otomobil üreticisidir. 60.000 çalışanıyla Wolfsburg'daki işletmesi dünyanın en büyük otomobil fabrikasıdır. Tüm kıtalardaki 122 fabrikasında 670.000 işçi çalışıyor; bunların 120.000'i Almanya'da. Yan sanayide ise yüzbinlerce kişi daha istihdam ediliyor. VW'nin en büyük hissedarı olan Porsche/Piëch klanları bugün sahip oldukları zenginliği, Adolf Hitler'in gözdesi olarak Naziler için Volkswagen fabrikasını kuran Ferdinand Porsche ve damadı Anton Piëch'in torunları olmalarına borçlular. Porsche ve Piëch'lerin milyarlarca dolarlık servetlerinin kaynağı, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında VW fabrikalarında faşist Alman orduları için silah üretiminden elde edilmiştir. Öyle ki o tarihlerde VW fabrikalarında on binlerce savaş esiri, insanlık

dışı koşullar altında zorla çalıştırılmış ve binlercesi hayatını kaybetmiştir. Kısacası Alman sermaye devletinin gözdesi bu tekel faşizmin ürünü ve onun eseridir. Faşizmin öz evladı olan kapitalist VW tekeli şimdi işçi sınıfına karşı savaş açmış bulunmaktadır. Yıllardır ağır bedeller ödenerek kazanılmış olan işçilerin hakları dört madde üzerinden yok edilmek istenmektedir.

-1994 yılında imzalanan ve 2029 yılına kadar geçerli olan istihdamın sürdürülebilir şekilde güvenceye alınması sözleşmesi. Ayrıca, toplu sözleşmelerde ücret artışlarından feragat edilmesi, var olan ücretlerin düşürülmesi.

-Meslek eğitim sözleşmesi. VW yönetimi bu anlaşmayı fesh ederek bundan sonra kaç meslek öğrencisi alacağına ve meslek eğitimi sonrası istihdam güvencesi sağlayacağına yalnız başına karar vermek istiyor. Yürürlükteki sözleşmeye göre bugüne kadar iş yeri temsilciliği ve genç çırak işçi temsilciliği (JAV) bu konuda söz sahibiydi.

-Taşeron işçilerin ücret ve çalışma koşullarına ilişkin yürürlükteki sözleşme de fesh ediliyor. Bu adımla taşeron işçiler büyük ücret kayıplarına uğrarken daha rahat işten atılmaları da sağlanacak.

-Uzmanlar ve yönetim fonksiyonuna sahip çalışanları kapsayan (Tarif-artı) özel anlaşmanın tümünden kaldırılması.

Tekel yönetimi bir süre önce açıkladığı 10 Milyar Euro'luk tasarrufun yetmediğini, buna ek olarak 4 milyar daha tasarruf edilmesi gerektiğini iddia etti. Bunun için en az iki fabrikanın kapatılması ve 30.000 işçinin işine son verilmesi planlanıyor. Oysa VW tekeli, satışlarının düşmesine rağmen son dört yılda bütün giderler çıkarıldıktan sonra 87 milyarın üzerinde kâr elde etmiştir. Ama bu kadarı tekelin aç gözlü hissedarlarına yetmemektedir. VW'deki bütün bu saldırılar kârın daha da artırılması amacına hizmet ediyor. VW CEO'larından biri olan Thomas Schäfer'in ilk hedefi, şu anda yüzde 3'ün biraz altında olan kâr oranını en az yüzde 6,5'e çıkarmak. Schäfer bu hedefini “Kriz zamanlarında ve sürekli istikrarsızlaşan bir dünyada bile iyi getiriler yaratmalıyız” diye açıklıyor.

VW'deki saldırıların ilk adımı başlangıçta Audi'de acımasız bir yeniden

yapılanma ile başladı. Yıllık fabrika maliyetlerinin 2033 yılına kadar yarı yarıya azaltılmasına karar verildi. IG Metal ve Audi iş yeri temsilciliği 2025 yılına kadar 9.500 kişiyi işten çıkarma kararı aldı. Ardından 3 bin çalışanın işine son verilerek Brüksel'deki Audi fabrikası kapatıldı. VW'de örgütlü olan IG Metal sendikası bu saldırı karşısında tek bir söz söylemedi. Başka hiçbir Alman tekelinde yönetim ile sendika arasındaki işbirliği Volkswagen'deki kadar gelişmiş değildir. IG Metal ve iş yeri temsilciliği, tam zamanlı görevlilerden oluşan bir orduyla şirketin kararlarının sorunsuz bir şekilde uygulanması ve bunlara karşı herhangi bir direnişin olmaması için tam bir uyum içinde çalışıyor. VW'nin yalnızca Wolfsburg fabrikasında maaşı şirket tarafından ödenen ve işten muaf tutulmuş 75 sendikacı bulunuyor, bunların 66'sı IG Metal'den. Ayrıca bu bürokratlar “fabrika kasabasının her köşesinde gözleri ve kulakları olan” 2.500 işyeri temsilcisi tarafından destekleniyor.

Eğer işyeri temsilciliği ve IG Metal sendikası yetkilileri “bu saldırı planından haberimiz yok” diyorlarsa, bu koca bir yalandır. Çünkü VW tekelinde denetim kurulunun yarısı hisselerin yüzde 53'üne sahip olan Porsche ve Piëch oligarkları; kalan yarısı ise yüzde 17 hissesine sahip olan Katar Emirliği ve yüzde 20 hisseye sahip olan SPD tarafından yönetilen Aşağı Saksonya eyaleti başbakanından oluşmaktadır. Öyleki, IG Metal sendikasının eski şefi Jörg Hofmann, genel işyeri temsilciliği başkanı Daniela Cavallo ve Aşağı Saksonya Başbakanı Stephan Weil (SPD), tüm önemli kararların tartışıldığı denetim kurulunun sekiz üyeli yürütme komitesinde yer alıyor. IG Metal'in başkanı ise denetim kurulu başkan yardımcısıdır.

Volkswagen, 1980'lerden beri ana markası VW ile Çin'de pazar lideriydi. Ancak içten yanmalı motorlu araçların satışları artık büyük ölçüde düşüyor; bunun yerine elektrikli arabalara olan talep hızla artıyor. Pazarın yeniden düzenlenmesi söz konusu olduğunda VW şu anda çok geride. Halihazırda yalnızca elektrikli araç üreten Çinli BYD tekeli, bu yılın ilk çeyreğinde pazar payını yüzde 11'e çıkararak Volkswagen ve Toyota'nın önüne geçmeyi başardı. Ayrıca, satış rakamları-

nı bir önceki yıla göre yüzde 69 oranında artırdı. Elektrikli otomobiller için gerekli olan akü büyük miktarlarda lityum, nikel, kobalt ve grafitin yanı sıra bazı nadir kritik mineralleri gerektiriyor. Çin'in bu pazarı büyük ölçüde kontrol etmesi ve aynı zamanda bu hammaddeleri işlemesi, Batılı otomobil tekellerini ve hükümetlerini giderek Çin ile çatışmaya sürüklüyor.

EMPERYALİST SAVAŞLARIN, KRİZİN VE TEKELLER ARASI REKABETİN FATURASI İŞÇİ SINIFINA KESİLİYOR

Alman sermaye devletinin gözbebeği olan demir-çelik ve otomobil tekellerinin saldırıları başlamışken, onlarca sektörde durum çok da farklı değil. Sermayenin sesi olan Handelsblatt gazetesi, ekonomi uzmanlarından alıntı yaparak, "Önümüzdeki haftalarda ve aylarda daha fazla şirketin işten çıkarmalar dahil olmak üzere yeni veya daha katı kemer sıkma programları duyurması muhtemel" öngörüsünde bulunuyor. Alman Ekonomi Enstitüsü (IW) tarafından yapılan bir ankete göre ise, 47 sektör birliğinden yalnızca beşi 2024 yılına kadar çalışan sayısında artış beklerken, ekonominin toptan ve perakende gibi istihdam yoğun sektörleri de dahil olmak üzere 23 sektörde azalma bekliyor.

VW ve Thyssenkrupp'un yanı sıra, Alman Demir Yolları da (DB) hatların bakımı ve iyileştirilmesi gerekçesiyle 30.000 çalışanın işine son vermek istiyor. ABD firması olan Stellantis'in patronu Carlos Tavares bir "kan banyosundan" ve "çalkantılı bir 2024 yılından" bahsediyor. Opel'in de aralarında bulunduğu grubun Almanya'daki fabrikaları geçen yıl sadece yüzde 60 kapasiteyle çalışıyordu. FAZ'ın yazdığı gibi, Stellantis'te "taş üstünde taş kalmadı". Opel'in Eisenach'taki fabrikası kapatılmakla yüz yüze. Rüsselsheim'daki ana fabrikasında bir zamanlar 15.000 kişi çalışıyordu, geriye yalnızca 8.300'ü kaldı. Almanya'nın en büyük yazılım şirketi olan SAP 10.000 kişiyi işten çıkarıyor. Ford, Saarlouis'teki fabrikasını kapattı ve şimdi Köln ve Valensiya'daki işçilere saldırıyor.

Yan sanayilerde ise gerçek bir işçi kıyımı yaşanıyor. Sektörün devleri olan Bosch, Continental ve Friedrichshafen (ZF) binlerce kişiyi işten çıkarıyor. Dünya çapında 165.000 kişiyi istihdam eden ZF, 2029 yılına kadar Almanya'daki iş gücünü 14.000 kişi azaltmak istiyor. Ancak tekelin planları hakkında bilgisi olan iş yeri temsilcisi Achim Dietrich'in Handelsblatt'a bildirdiğine göre, bu sayı 18.000 de olabilir. Eissmann Automotive ay başında iflas başvurusunda bulundu. Merkezi Stuttgart'ın güneyindeki Bad Urach'ta bulunan şirket, hemen hemen tüm otomobil markaları için parçalar üretiyor ve

1.000'i Almanya'da olmak üzere dünya çapında 17 lokasyonda 5.000 kişi çalıştırıyor.

Satışlarının yaklaşık yüzde 60'ını mobilite sektöründen elde eden Bosch, bu alanı tamamen dönüştürüyor. Yalnızca Almanya'da 134.000'e yakın kişiyi istihdam eden şirket, aylardır parça parça işten çıkarma duyurusu yapıyor. Şu anda toplamda 7.000 kişinin işten çıkarılacağı söyleniyor. Ancak Bosch, daha fazlasının olabileceği ihtimalini de göz ardı etmiyor. Continental, dünya çapında toplam işgücünün yüzde 3'ünden fazlasını oluşturan 7.350 kişiyi işten çıkarmak istiyor. Lastik üreticileri de peş peşe kapanıyor. Michelin Almanya'daki kamyon lastiği üretiminden çekiliyor ve 2025 yılı sonuna kadar Karlsruhe ve Trier'de 1.500'den fazla kişiyi işten çıkaracak. Goodyear, Fürstenwalde, Brandenburg'daki 700 kişinin çalıştığı fabrikayı kapatmak istiyor.

Kimya tekeli Bayer (dünya çapında 100.000 çalışanı var) kâr oranlarını arttırmak için 8.000 kişiyi işten çıkarmaya karar verdi. Dünya çapında 112.000 çalışanı olan BASF da geçen yıl bir tasarruf programı duyurdu. Köln ve Frankfurt-Höchst'teki iki tesisini kapatıyor. 2.600 kişinin işten çıkarılmasıyla (bunların üçte ikisi Almanya'da) yılda 1,1 milyar Euro tasarruf sağlamayı hedefliyor. Grubun CEO'su Martin Brudermüller, Ludwigshafen tesisinde milyarlarca Euro daha tasarruf etmek istiyor. Bunun için daha fazla kişiyi işten çıkaracağını duyurdu. Essen merkezli kimya şirketi Evonik önümüzdeki iki yıl içinde 1.500'ü Almanya'da olmak üzere 33.000 kişinin işine son vereceğini duyurdu. Şirket, işten atma saldırısını kârın düşmesiyle gerekçelendiriyor.

Ev aletleri üreticisi Miele, 2025 yılının dünya çapında 23.000 kişiyi işten çı-

karmayı planlıyor. Gütersloh'daki genel merkezdeki 700 kişinin çalıştığı çamaşır makinesi montaj kısmını maliyetin düşürülmesi amacıyla Polonya'ya taşıyacak. Şirket, gerekçe olarak 2022'deki satış rekorunun ardından siparişlerdeki düşüş ve artan maliyetleri gösteriyor. Ev aletlerinde Avrupa pazar lideri Bosch'un (BSH) ev aletleri bölümünde de binlerce kişinin işi risk altında. İşçi temsilciliği şu anda büyük çaplı işten çıkarmalara karşı pazarlık yapıyor. Bütün bu saldırılar buzdağının sadece görünen kısmıdır. Küresel otomotiv sanayisinde yüz binlerce işçinin istihdam alanı ortadan kaldırılacak. Alman otomotiv sanayisindeki 780.000, kimya sanayisindeki 480.000 ve demir-çelik sanayisinde çalışan on binlerce işçinin neredeyse hiçbirinin işi güvencesi bulunmuyor.

İŞÇİ SINIFI SALDIRILARA KARŞI DİRENİYOR

Kapitalist tekellerin bu çok kapsamlı saldırıları, işçi sınıfı cephesinde büyük direnişleri seferber edecektir. Çünkü bu saldırılar esas olarak sanayi proletaryasını, yani işçi sınıfının en örgütlü en bilinçli kesimlerini hedef alıyor. Thyssenkrupp tekelinin başlattığı saldırılara karşı işçiler şimdiden yasadışı grevler de dahil olmak üzere on binlerin katıldığı eylemlerle protesto eylemleri yapıyor. Keza VW çalışanları "saldırlara geçit vermeyeceğiz, iş yerlerimizi ve işimizi koruyacağız" diyerek Almanya'daki bütün fabrikalarda kitlesel eylemler yapıyor. Bu işletmelerde IG Metal sendikası yüzde 92 oranında örgütlü. Aynı zamanda buralarda çalışan işçilerin tarihsel olarak güçlü mücadele deneyimleri var. Madalyonun diğer yüzünde ise, bu iş yerlerinde tekeller tarafından büyük paralar ödenerek satın

alınmış sendika bürokratlarının ihanetleri var. Bu bürokratlar tekellerden aldıkları büyük paraların hakkını vermek için hummalı bir çaba sarf ediyor ve buna devam edecekler. Bu süreçte işçi sınıfına ihanetleri çok daha görünür hale gelecektir.

Saldırıların hedefindeki sanayi proletaryası, Almanya'daki işçi sınıfının ana gövdesini oluşturmakta, yoğun şekilde göçmen işçileri de bünyesinde barındırmaktadır. Bunlar, çalıştıkları işyerleri ve ücretleri üzerinden bakıldığında işçi sınıfının "imtiyazlı" kesimlerini oluşturuyor. Alman İstatistik Kurumu'nun verilerine göre, ağır sanayi işçilerinin yüzde 52'si bankalara borçludur. İşlerini kaybetmeleri, bu zamana kadar sahip oldukları birçok şeyi yitirmeleri anlamına gelecektir. Bundan dolayı da kendilerine dayatılan bu yıkım saldırılarına karşı direneceklerdir.

Kapitalist tekellerin bu çok yönlü saldırıları metal toplu sözleşmeleri ile aynı zamana denk geliyor. TİS süreci ve saldırılara karşı mücadele dinamikleri birleşecek, işçi ve emekçiler daha fazla eylemli bir sürece girecekler. Böylesi dönemlerde işçi sınıfı politik propaganda ve ajitasyona çok daha duyarlı olur. Bu durum, sınıfla bağlar kurmamız açısından birçok olanak yaratacaktır. Bu gelişmeleri dikkate alarak süreci daha yakından ve ilgiyle takip etmeli, bulunduğumuz alanlarda sınıfa seslenmek, onun eylemlerinin bir parçası olmak için özel bir çaba sarf etmeliyiz.

Barbarlığa karşı halkların direnişi

E. Bahri

7 Ekim 2023'te merkezinde Hamas'ın durduğu Filistinli direnişçi örgütler tarafından gerçekleştirilen Aksa Tufanı hareketinin üzerinden bir yıl geçti. Bütün bir yıla emperyalist/Siyonist güçlerin sınırsız barbarlığı ve buna karşı halkların direnişi damga vurdu.

ABD-AB emperyalistleri ile onların aparatı olan Tel Aviv'deki soykırımcı çete tüm maskelerini çöpe attı. O iğrenç barbar suratlarını dünya halkları tiksintiyle izledi, izlemeye devam ediyor.

Dünyanın en güçlü en zengin en donanımlı en vahşi koalisyonu Gazze'yi yerle bir etti, soykırım gerçekleştirdi ama Filistin halkına diz çöktüremedi. Gazze'de direnişçiler halen her gün işgalcilere saldırılar düzenliyor, onlara kayıplar verdiriyor. Yani Gazze'yi ele geçiremediler. Dolayısıyla ne askeri ne siyasi bir zafer ilan edebildiler.

Gazze'de hayatta kalma mücadelesi veren 2,3 milyon Filistinlinin yüzde 10'a yakını öldürüldü, sakat kaldı ya da yaralandı. Gazze'de çoğunluğu çocuk ve kadınlardan oluşan 45 bin kişinin öldürüldüğü tarihe kadar sadece ABD'nin İsrail'e verdiği para 45 milyar dolara ulaşmıştı. Yani ABD soykırımcı çeteye öldürdüğü her Filistinli için bir milyon dolar ödedi. Almanya'nın, İngiltere'nin, Fransa'nın, İtalya'nın, Kanada'nın, Avustralya'nın, Japonya'nın, Belçika'nın, Avusturya'nın, Hollanda'nın ve diğer onlarca kapitalist devletin Siyonist çeteye ne kadar para verdiği ise açıklanmadı.

Tüm bunlara rağmen direniş sürüyor, ama sadece Gazze'de değil, yanı sıra Batı Şeria'da, Lübnan'da Yemen'de, Suriye'de ve Irak'ta...

NEDEN AKSA TUFANI?

Kapitalist emperyalizmin hegemonya krizinin savaşlar biçiminde dışa vurumu 1999 yılında eski Yugoslavya'nın bombalanmasıyla belirginleşti. Ama çatışma kısa sürede Afganistan'a, oradan Arap dünyasına taşındı. 2001'de Afganistan'ı işgal eden ABD emperyalizmi ile Türkiye dahil NATO üyesi suç ortakları, kısa sürede zafer ilan ettiler. B52 bombardıman uçaklarıyla düzledikleri Afganistan'da enkazların üzerine çıkıp zafer ilan ettiler.

Kazandıkları "zaferle" başları dönen savaş kundakçısı emperyalist şefler, hemen namluları Irak'a çevirdiler. Irak'ta

da kısa sürede zafer ilan ettiler. Artık namlular sıradaki hedeflere, yani Suriye ve İran'a çevrilebilirdi. Ancak hem Afganistan'da hem Irak'ta gelişen direnişler, Suriye-İran cephelerinin açılmasının er-telenmesini zorunlu kıldı.

Temmuz 2006'da namlular, "zayıf halka" olduğu var sayılan Lübnan direnişine çevrildi. Kısa sürede Lübnan Hizbullah'ını yok edeceklerini, ardından "Yeni Ortadoğu"yu ilan edeceklerini var saydılar. Ancak orada beklemedikleri bir sürprizle karşılaştılar. Lübnanlı direnişçiler topraklarını işgal eden Siyonist savaş aygıtına ağır darbeler indirerek, geri çekilmeye mecbur ettiler. 33 gün süren savaşta İsrail yine sivilleri katletmiş ama cephede hezimete uğramıştı.

Lübnan'da hevesleri kursaklarında kaldı ama planı 2011'de savaşı Libya, Suriye ve Yemen'e taşıyarak uygulamaya devam ettiler. Modeli AKP olan "İlimli İslam Projesi" Arap halklarına pazarlanmaya çalışıldı. Tunus, Mısır, gibi ülkelerde güya "İlimli İslamcı" Müslüman Kardeşler (İhvan) yönetimi ele geçirdi. Bu planı ise Suriye'nin direnmesi, Mısır ve Tunus'ta işbaşına gelen İhvanlı yönetimlerin yıkılması bozdu.

Emperyalist/Siyonist plan, bölgedeki Amerikancı rejimlerin İsrail'le ilişkileri "normalleştirilmesi" hedefine yöneldi. Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Fas, Sudan gibi ülkeler Trump yönetimi döneminde ırkçı-Siyonist rejimle ilişkileri "normalleştirdi." Sırada Suudi Arabistan vardı. Bu Amerikancı devlet resmen işbirliğini başlatmasa da İsrail'le ilişkileri geliştirmeye başladı, hava sahasını açtı.

Türkiye'deki rejimin şefi Tayyip Erdoğan ise Binyamin Netanyahu ile görüşmeye hazırlanıyordu. Bu defa hedefe yaklaşmış görünüyordular.

Batı Şeria'da işgale karşı örgütlenen genç silahlı direniş gruplarını ortadan kaldırmak kalmıştı geriye. İşgalci İsrail ordusu kasabalara, mülteci kamplarına baskınlar düzenleyip katliamlar yapmaya ağırlık verdi. Gazze'de etkin olan Hamas'ı AKP ve Katar üzerinden bir şekilde uzlaşmaya çekip Filistin davasını gömebileceklerine inanıyorlardı.

Faşist Trump'ın başkan olduğu 2020 yılında gündeme getirilen "Abraham/İbrahim Anlaşmaları" Filistin davasını gömenin son hamlesi olarak da planlanmıştı. ABD, Ortadoğu'yu İsrail, Türkiye, Suudi Arabistan, Mısır gibi Amerikancı rejimlere emanet edip hegemonya savaşında Asya-Pasifik'e yoğunlaşabilirdi.

Aksa Tufanı bu emperyalist/Siyonist plana dur demek için gerçekleştirilen sarsıcı bir çıkış oldu ve denklemi altüst etti. Filistin halkı ve direnişi "biz burada-yız, davamız da direniş azmimiz de yerli yerinde duruyor" dedi. Sömürgeciler ezilen halkları katledebilir ancak onların direnişini kıramazlar. Zira işgalin kendisi ezilen halklar içerisinde döne döne direnişi mayalar.

EMPERYALİST/SİYONİST GÜÇLER BARBARLIK DÖNEMİNİ BAŞLATTILAR

Aksa Tufanı bir muharebeydi. Filistin direnişinin yaratıcı, gözü pek, ezber bozan, "yenilmez güç" diye anılan işgalci İsrail ordusunu hezimete uğratan bir ça-

tışma. "Sivillere saldırı" yalanı kısa sürede çöktü. Zira en çok bin 300 direnişçinin katıldığı saldırı, 12 bin İsrail askeri tarafından korunan bir bölgeye düzenlenmişti. İsrail'in ördüğü ırkçı duvar 89 yerinden patlatılmıştı. Öldürülenler ve esir alınanlar arasında askerler ağırlıktaydı. Hayatını kaybeden sivillerin çoğu ya İsrail askerleri tarafından öldürüldü ya çatışmaların ortasında kaldıkları için öldü. Direnişçilerin bölgede işgalci İsrail ordusuyla çatışmaları bir hafta kadar sürdü.

Hezimete uğrayan İsrail ordusu, aynı gün soykırım savaşını başlattı. Direnişçiler karşısında hezimete uğrayanlar sivil halkı ayırım gözetmeksizin katletmeye başladı. İsrail'in katlettiği 50 bine yakın kişinin 20 binden fazlası çocuk. Soykırımı İsrail yaparken ABD emperyalizmi her açıdan destekledi, insanlığa karşı işlenen bu suça tam ortak oldu. Silah, mühimmat, finansman, istihbarat, diplomatik alanda tam destek verdi, veriyor. Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya başta olmak üzere batılı emperyalistler de soykırımla suç ortaklığı yaptılar, yapıyorlar.

Dünyanın gözleri önünde soykırım yapılması, bunun histerik bir şekilde savunulması, kapitalist/emperyalizmin direnen halklara karşı yasa, kural, anlaşma, sözleşme tanımaz bir barbarlıkla saldırı dönemini başlattıklarının ilanıydı. Soykırım savaşının Lübnan'a taşınmasıyla, bunun artık "olağan" bir savaş yöntemi olarak kullanılacağı mesajı da verildi.

Filistin halkının direnişinden histerik bir rahatsızlık duyan ABD ile Batılı emperyalistler, sürü halinde İsrail'in soykırım savaşına destek için koştu. Savaşın

bir yıla yayılması, onların sunduğu destek ve sağladıkları imkanlar sayesinde mümkün oldu. Aldıkları tutum barbar olduklarını tüm dünyaya gösterdi ama soykırımcı çeteye zafer bahşedemedi. Zira yakıp yıkmak, on binlerce çocuğu öldürmek ve soykırım yapmak ile zafer kazanmak farklı şeylerdir.

YAYILMACI/İLHAKÇI “SİYONİST PROJE” SÜRDÜRÜLEMEZ

Aksa Tufanı, ırkçı-Siyonist rejimin Yahudilere yaptığı “size güvenli, müreffeh, mutlu bir yuva kurduk” propagandasının kof olduğunu gösterdi. Başka bir halkı katlederek, topraklarını gasp ederek kurulan yerleşimlerin güvenli olması da gerçek bir ülke olması da mümkün değildir. Abraham Anlaşmaları imzalandığında “Filistin davasını bitirdik. Arada başını kaldıran birileri olursa ezer yolumuza devam ederiz” havaları estirilmişti. Washington’daki savaş kundakçıları da aynı kanıdaydı. Trump’ın damadı ve eski Beyaz Saray danışmanı Jared Kushner, Abraham Anlaşmaları’nın mimarıydı. O zamanlar zafer kazanmış havasındaortalıkta dolaşıyordu. Bugünlerde ise “İsrail, İran’ın nükleer tesislerini vurmalıdır, Gazzelileri Necef çölüne sürün” diye vazalar veriyor. Yani Kushner’le kayınbabası Trump, savaşın tüm bölgeyi yangın yerine çevirecek şekilde yayılması için çaba harcıyor.

Soykırım ve etnik temizlik saldırısına karşı Filistin halkının direnmeye devam etmesi, buna Lübnan, Yemen ve Irak halklarının eklenmesi, Siyonizm’in bir proje olarak çöktüğüne işaret ediyor. Bir savaş aygıtı ve terör devleti olarak Siyonist İsrail yıkıcı bir güce sahip olsa da gayrı meşru ve sürdürülemez bir proje olduğunu da ispatlıyor. Bu ise ABD’nin bölgesel hesaplarının tutmadığının kanıtıdır. Başını İsrail’in çekeceği ABD işbirlikçileri eliyle “istikrarlı” bir Ortadoğu yaratma hedefi tutmadığı için Tel Aviv’deki soykırımcı çete bölgeyi bir savaş cehenneminin içine doğru itiyor.

SİYONİZMİN SAHTE “MAZLUM” HİKAYESİ ÇÖKTÜ

Emperyalist medya tekelleri, Holokost endüstrisi, Hollywood ve daha pek çok araçla Siyonistler kendilerini “masum/mazlum, Ortadoğu’nun tek demokrasisi” diye pazarladılar. Bu propaganda savaşı ile ABD ve Batı kamuoyunu 80 yıldır aldatabiliyorlardı. Bu yöntemlerle Filistin’de gerçekleştirdikleri yıkımlar, katliamlar, işgaller, toprak gaspları, etnik temizlik gibi insanlığa karşı işledikleri suçları örtebiliyorlardı.

Aksa Tufanı sonrasında yaşananlar bu anlatının tamamen sahte olduğunu gözler önüne serdi. ABD ve Avrupa ül-

kelerinde ırkçı-Siyonist rejimin bir terör devleti olduğunu, hiçbir yasa kural tanımayan dinci-faşist soykırımcı bir çete tarafından yönetildiğini gören gençler, “Özgür Filistin!” sloganlarıyla üniversiteleri işgal etti. Gençler sokaklara çıktılar, polis terörüne karşı direndiler, soykırıma destek veren devletlerin suç ortaklığını da protesto ettiler. Soykırım savaşının finanse edilmesine karşı seslerini yükselttiler ve bu süreçte emperyalist ülkelerdeki “demokrasinin” sahte olduğunu da deneyimleyerek gördüler.

“ULUSLARARASI TOPLUM” İFLAS ETTİ

Gazze, Lübnan ve Batı Şeria’da tümü savaş suçu kapsamında olan saldırıları sürdüren dinci-faşist Netanyahu rejimini durdurabilecek bir “uluslararası toplum” bulunmuyor. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi felç olmuş durumda. Uluslararası anlaşmaların adını anan yok. “Kurallı dayalı sistem” lafları eden ABD ile Batılı emperyalistler soykırım savaşını hem finanse ediyor hem durdurulmasının tartışılmasını bile engelliyor.

ABD-NATO cephesi ile hegemonya çatışması içinde olan Çin-Rusya cephesinden de soykırım savaşını durdurmak için atılan tek bir ciddi adım yoktur. Üstelik emperyalist/Siyonist güçlerin “yeni Ortadoğu” yaratma savaşı onların çıkarlarını hedef almasına rağmen.

İslam İşbirliği Örgütü, Arap Birliği Ligi gibi sözümona örgütlerin de beş paralık bir kıymetlerinin olmadığı birkez daha görülmüştür. Keskin laflar eden Tayyip Erdoğan rejimi gibi, “Müslüman” ya da “Arap” devletlerinin çoğu halen soykırımcı çete ile işbirliğine devam ediyor. Yani kapitalist emperyalist sistem için artık tek geçerli “kural” orman kanunlarıdır.

Barbarlığa karşı direnişle dayanışmayı yükseltmek halkların görevidir!

Aksa Tufanı saldırısı nedeniyle çılgına dönen işgalci güçler halkların direnişini ve bundan güç alan direniş hareketlerini ortadan kaldırma histerisiyle bir yıl önce saldırıya geçtiler. Üstü açık bir hapishane olan Gazze 365 kilometrekarelik bir alandır. Burayı işgal etmek 2,3 milyon Filistinliyi Mısır’daki Sina çölüne sürmek, direniş hareketlerini ortadan kaldırmak politikası, “İsraili esirleri kurtarmak” söylemi üzerinden ilan edildi. Gazze’yi işgal edince sıra Lübnan’a gelir, oradan Suriye’ye, Yemen’e ve nihayet İran’a sıra gelirdi.

Filistin halkının direniş iradesi bu planları bozdu. Lübnan dayanışma cephesi açtı. Husiler liderliğindeki Sana hükümeti ve Yemen ordusu Kızıldeniz’i İsrail’e giden ya da gelen gemilere kapattı. ABD-İngiliz emperyalistlerinin saldırılarına rağmen kararından geri adım atmayan Sana hükümeti, halktan aldığı kitlesel destekle direnişe destek olmaya devam ediyor. Irak’taki İslami direniş hareketleri de İHA’larla İsrail’e saldırılar düzenleyerek Gazze ile dayanışma eylemlerini başlattı. İlk sembolik olan bu saldırılar artık hedeflerini vurabiliyor. Direniş hareketlerine destek veren Suriye ve İran da saldırı ve tehditlere rağmen geri adım atmadılar. Yani soykırımcı çete, bir yıl önce ilan ettiği hedeflerin hiçbirine ulaşamadı.

Bir yıl aradan sonra emperyalist/Siyonist saldırganların bölgesel hedefleri de belli ölçüde netleşmiş görünüyor. Gazze ve Lübnan’a yoğun saldırılar, Suriye’yi sık sık bombalamak, belli aralıklarla Yemen’i vurmak ve provokatif saldırılarla İran’ı istemediği bir savaşın içine çekmek. Filistin ve Lübnan direnişini ezmek, İran’a,

Suriye’ye, Yemen’e geri adım attırmak ve nihayet Aksa Tufanı öncesinde planlanan “yeni Ortadoğu” hedefine doğru yol almak...

Bu hedefe ulaşabilmeleri için sadece Gazze, Batı Şeria ve Lübnan’ı değil, Suriye, Yemen ve İran’ı da yakıp yıkmaları gerekiyor. Başını ABD’nin çektiği emperyalist/Siyonist cephenin yıkımı ve soykırımı devam ettirme gücü var. Ancak hem tarihsel deneyimlerin hem aradan geçen bir yılın gösterdiği bir başka gerçek var; o da halkların direniş iradesinin gücüdür.

Gazze tarihinde görülmemiş bir vahşete maruz bırakılmasına rağmen direnıyor. Batı Şeria’da Filistin halkı İsrail’in sınır tanımaz saldırganlığına boyun eğmiyor. İşgalci ordu Beyrut’a bomba yağdırıyor ama kara saldırısında ilerleyemiyor. Hizbullah savaşçıları Lübnan topraklarına giren işgalci Siyonistlere saldırıyor, onları ağır kayıplara uğratarak geri çekilmeye zorluyor. Husilere ne bombalar ne tehditler ne de rüşvetler geri adım attırabiliyor. İsrail saldırganlığına balistik füzelerle yanıt veren İran, İsrail’de istediği hedefi vurabileceğini gösterdi. Yani direniş tüm alanlarda devam ediyor.

Emperyalist/Siyonist saldırganlığa karşı direniş iradesi gösteren halklar, bu duruşlarından dolayı çok ağır bedeller ödemek zorunda kalıyor. Tam bu noktada soykırım savaşlarını durdurmanın ve direnen halklarla dayanışmayı büyütmenin taşıdığı olağanüstü önem belirginleşiyor. Unutulmamalıdır ki, emperyalist/Siyonist barbarlığın saldırıları, dünyayı insan soyunun geleceğini tehdit edecek bir savaşa doğru sürüklüyor. Dolayısıyla bugün barbarlığa karşı direnmek ve direnen halklarla dayanışma içinde olmak her geçen gün daha da yakıcı bir ihtiyaç olarak kendisini dayatıyor.

“Filistin halkı adeta küllerinden doğuyor!”

Filistin diasporasından Daher Kanaani ile 7 Ekim Aksa Tufanı'nın yıldönümü vesilesiyle, Gazze'de süren soykırım saldırıları ve bölgede yaşanan gelişmeler üzerine konuştuk...

- 7 Ekim Aksa Tufanı eyleminin birinci yıldönümündeyiz. Filistin direniş hareketinin işgalci Siyonistlere karşı gerçekleştirdiği bu büyük eylemin ardından yaşanan gelişmeleri genel hatlarıyla nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Öncelikle, Filistin'de emperyalist saldırı ve sömürgeciliğin 100 yılı aşkın bir süredir devam ettiğini unutmamalıyız. Bu sömürgeleştirme ve bölgemizde ettiği ırkçı-Siyonist rejime karşı Filistin halkı farklı tarihsel dönemler boyunca mücadele etti ve etmeye devam ediyor. El Aksa Tufanı, Filistin halkının direniş ve mücadelesiyle yarattığı yeni bir tarihsel dönemdir. Bu, tıpkı Filistin Silahlı Devrimi, halk ayaklanmaları (intifadalar) ve bu aşamalar arasında Siyonist rejim karşısındaki savaşlarda yaratılan dönüm noktaları gibi uzun mücadele deneyimi ve birikiminin yeni bir sonucudur.

Filistin direnişinin El Aksa Tufanı Hamlesi'nde gösterdiği savaşma gücü ve Filistin mücadelesine taşıdığı umut, emperyalizmin Filistin topraklarında yarattığı bu tiran her türlü silah, teknoloji ve parayla donanmış olsa bile, direnişin işgal ve ırk ayrımı rejimini yeneceğini göstermiştir.

Emperyalizm, köleleştirme, sömürgeleştirme ve işgal makinesine karşı direnişi ve mücadele yolunu seçtiği için Filistin halkını, özellikle de Gazze'yi toplu olarak cezalandırıyor. Bu amaçla Amerika Birleşik Devletleri'nin başını çektiği emperyalist güçlerin iradesi ve desteği ile işgalci Siyonist varlık bir soykırım savaşı başlatmıştır.

Emperyalizmin bu vahşeti, topraklarına sıkı sıkıya bağlı olan ve haklarından ödün vermeyen bir halka karşı sahte bir zafer yaratma girişimidir. Filistin halkı için ise, bu geçtiğimiz yıl ve içinde bulunduğumuz dönem Filistin halkı için Nakba'dan da ağır yıllardan biridir. Buna rağmen Filistin halkı, saldırganlık ne kadar sürerse sürsün, zulüm ne kadar derinleşirse derinleşsin yürüdüğü özgürlük yolundan sapmayacağını bir kez daha kanıtlamıştır.

- Emperyalist/Siyonist güçlerin bir

yıldır devam eden soykırım savaşına rağmen, Gazze'de hem halkın hem direniş hareketlerinin iradesi kırılmadı. Ödenen ağır bedellere rağmen sergilenen bu eşsiz direniş iradesini nasıl açıklarsınız?

- Elbette bu irade temelde Filistin davasının haklılığına ve Filistin halkının tarihsel haklarına olan inancı ve bu inancın verdiği güce dayanıyor. Filistin halkı kuşaklardır sürüldüğü topraklara geri döneceğine inanıyor, bu inancından vazgeçmiyor ve dönüşü kaçınılmaz görüyor. Bu özgürlük savaşında karşısına dikilen işgalci gücün arkasında dünyayı ezmeye ve sömürmeye çalışan, insanlığı ve doğayı öldüren emperyalist-kapitalist sistemin olduğunu görüyor. Aynı zamanda karşısında duran bu dev gibi görünen, savaş ve sömürü makinasına karşı tek başına savaşmadığını, bunun tüm dünya halklarının mücadelesi olduğunu görüyor. Bunun özgürlük mücadelesi olduğunu biliyor ve bu ona büyük bir güç veriyor.

Aynı zamanda bin yıllardır birçok sömürgeciye karşı, bu sömürgecilerin farklı amaç ve güçlerine rağmen, toprağından kıpırdamayan Filistin halkı son 100 yılda karşı karşıya kaldığı bu Siyonist emperyalist savaşın sadece bir sömürü savaşı de-

ğil, bir varlık yokluk savaşı olduğunu da görüyor. O nedenle kendi toprağında özgürce yaşama iradesine sahip olabilmek için tek yolunun mücadele yolu ve teslim bayrağını kaldırmamak olduğunu biliyor. Bu mücadelenin tüm Filistin'in özgürleştiği güne dek devam edeceğini bilincinin en derinliklerine kazımış bir halkın toplu iradesinden söz ediyoruz. Bunu silmek mümkün değil. Silmek için bu halkı silmeye çalışıyorlar bugün. Fakat direnişle, mücadele ile, toprağı kazıyarak, tüneller inşa ederek ve en basit imkanlarla mücadeleyi geliştirerek, tecrübesini biriktirerek ve büyütürken Filistin halkı adeta küllerinden doğuyor ve Filistin bayrağını yeniden toprağında dalgalandırıyor.

- Emperyalist/Siyonist güçler, “Gazze’ye destek cephesi” açan Lübnan Hizbullah’ı ve onu destekleyen halka saldırıya başladı. Barbarlıkta sınır tanımayan ABD-İsrail ve destekçileri, Genel Sekreter Hasan Nasrallah dahil Hizbullah’ın liderlerini ve kadrolarını hedef alan çok sayıda saldırı düzenledi.

Güney Lübnan, Beka ve başkent Beyrut’un Dahiya bölgesi bombalanıyor. Sergilenen vahşet, emperyalist/Siyonist güçlerin Şiiler başta olmak üzere Hizbullah’a destek veren halkın iradesini kırma-

ya çalışıklarına işaret ediyor.

Saldırı ve katliamların direnişi kucaklayan halkın üzerinde etkiler bırakması kaçınılmaz. Bu etkilerin dışa yansımaları var mı, varsa eğer bunları nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Irk ayrımcı Apartheid-Siyonist rejimin Filistin ve bölge halklarına karşı etnik temizlik savaşında izlediği yöntemlerden biri toplu cezalandırma ve toplu yıkım savaşıdır. Bu, Filistinli eylemcilerin ailelerinin evlerini yıkmaya yasaları ve politikalarından bir direnişçinin doğup büyüdüğü köyü imha etmeye, 2006 yılında Hizbullah’a karşı açtığı savaşta “Dahiya Doktrini” adı altında Hizbullah’ı destekleyen ve savunan halk topluluğunun yaşadığı Beyrut’un Dahiya mahallesinin toplu yıkımından son bir yıldır Gazze Şeridi’nin tamamını kaplayan soykırım, yıkım ve ölüm sahnelerine kadar uzanan uygulamalardır. Siyonist rejim hiçbir insan hakkını tanımayan, savaş suçu sınırını tanımayan bir şekilde bu politikayı uyguluyor.

Tüm bu uygulamalardan amaç bir yandan mücadele eden veya mücadeleyi sahiplenen toplulukları yıkımla karşı karşıya bırakmak, diğer tarafta ise emri altında tuttuğu işbirlikçi otoriteler yarata-

rak bunları direniş ve mücadele yolunun alternatifiyimş gibi sunmaktır. Mücadele ve direniş yerine teslimiyeti, ona itaat etmeği dayatıyor. Bununla hem halk iradesini kırmaya çalışıyor hem halkın içinde ayrılıklar yaratma gayesini taşıyor. Batı Şeria'dan, Gazze'den ve Lübnan direnişi tarihinden gördüğümüz sonuçlar ise bunun aksini gösteriyor. Saldırı yoğunlaştıkça halk ve yoksullaşan kitleler direniş bayrağına daha sıkı sarılıyor, tünelleri kazıyor ve emperyalist sömürgeciliğin karşısında dimdik duracak bir direniş ve halk mücadelesi bayrağını yeniden ve her evde diyor.

Elbette derin acılar yaşanıyor ve büyük kayıplar veriliyor, yalnız nesilden nesle aktarılan bu hak ve özgürlük mücadelesi işgalciyi defetme iradesini taşıyor.

- Soykırım savaşı birinci yılını geride bırakırken, emperyalist/Siyonist nam-lular Lübnan halkına çevrilmişken, Yemen, Suriye, Irak İslami direniş hareketi, İran gibi istisnalar dışında kalan Arap ve Müslüman devletler ya ırkçı-Siyonist rejimle işbirliği yapıyor ya da soykırımı izlemekle yetiniyor. Bazı istisnalar dışında kitleler de sokaklara pek çıkmıyor. Özelde Ortadoğu'da genelde Arap dünyasında halklar soykırım savaşından nasıl etkileniyor, bu halkların farklı biçimlerde yansıyan tepkileri var mı?

- Bu sorunun çokça katmanları ve sahaları var. Her bir sahada politik dinamikler ve toplumsal mücadele dinamikleri farklılık gösteriyor. Ki geniş bir coğrafyadan bahsediyoruz. Yalnız genelleştirerek bir sınıflandırma yapacak olursak, sorunuzda saydığınız Siyonist işgal devletine karşı dikilen ülke ve halkların yanı sıra Filistin halkını destekleyen ve işgal devletini tanımayan Cezayir, Tunus, Libya ve Kuveyt gibi ülkelerde de halkın Filistin'le dayanışma sesi de işgal devletine geçit verilmemesine neden oluyor. Bunun dışında emperyalizm ve işgal devleti ile işbirliği içinde olan Ürdün, Mısır, Fas ve Arap Emirlikleri başta olmak üzere Arap körfezinin birçok devleti, Filistin direnişinin kendileri için bir tehlike yarattığını düşünüyor. Çünkü bu devletler zapt etmeye çalıştıkları ve sömürdüğü halklarının kalbinin Filistin'le attığını ve onlar için bir özgürlük mücadele sembolünü oluşturduğunu görüyor. Bu nedenle bu devletler direnişin karşısında tutum alıyor.

Başta Mısır'da olmak üzere bu saydığım ülkelerde Filistin'le dayanışma ve Filistin özgürlük mücadelesini taşıyan kitleler ve bireyler şiddetli bir baskı görüyor. Kimileri tutuklanıyor kimileri hapse atılıyor, yer yer silahlı şiddete maruz kalıyorlar. Filistin yönetimi gibi bu ülkeler de polis şiddetine başvuran gücünü Siyonist işgalciden ve emperyalist sömürgeciden

alıyor ve insanları baskı altına alarak Filistin'le dayanışmanın sesini boğmaya çalışıyor.

Aslında bu durum sadece Arap ve İslam dünyası için değil tüm dünya ülkeleri için de geçerlidir. Dünyanın her yerinde halklar hükümetlerin ve devletlerin işgal devleti ile olan ilişkilerini kesip tecrit etmelerini talep ederek ayağa kalkıyor ve sokakları dolduruyor. Kimi hükümetler ilkeli tavırlar olarak işgal devleti ile olan tüm ilişkilerini kestiğini ilan etti, kimileri uluslararası mecralarda işgal devletini yargılamak üzere davalar açtı, kimileri ise sessiz bir konum takınırken emperyalist devletler ise geniş halk hareketine ve taleplerine, sokaklara dökülen milyonların sesine rağmen halen işgal devletine silah temin ediyor. Aynı zamanda başta Almanya ve ABD olmak üzere bu emperyalist merkezlerdeki halk hareketleri sindirilmeye ve baskı altına alınmaya çalışılıyor.

- Türkiye'deki Saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan ırkçı-Siyonist rejimi ağır ifadelerle itham ediyor. Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda da bu tutumunu sürdürdü. Oysa İsrail petrolünün %40'ı Azerbaycan tarafından karşılanıyor ve bu petrol Ceyhan üzerinden İsrail'e taşıyor. Yani bomba yağdıran İsrail F16'larının yakıtını Erdoğan rejimi taşıyor. İsrail'le ticaret güya yasaklandı, oysa Erdoğan rejimine yakın büyük holdingler halen Siyonistlerle ticarete devam ediyor.

Erdoğan'ın bu iki yüzü/riyakar tutumu özelde Filistin'de genelde Arap dünyasında nasıl karşılanıyor?

- Türkiye'de iktidar, "neo-Osmanlı" diye tarif edilen, bölgede sömürgeci bir güç olma emelini taşıyor ve TC'nin kurulmuş olduğu batı merkezli temellerinin

üzerinde duruyor ve bu temelleri, emeline ulaşma sürecinde bir araç teşkil ettiği için sahipleniyor. Bölgede bir sömürgeci güç olma emelini taşıyan iktidar, devletin üyesi olduğu NATO ve Siyonist devletle olan askeri ve ekonomik iş birliği, silah sanayisi ve birçok işbirliği alanından vazgeçmeden bölge hakları nezdinde meşruiyet kazanma çabasında. Yalnız neo-Osmanlı sömürü düzeni için meşruiyet görünümünü zedeleyen bu işbirliği hem kendi ideolojik tabanından hem de sömürmek istediği diğer halklardan gizlemek için kendi propagandasını üretiyor. Propagandasını başta kendi medyasıyla ama müttefiki olan Katar'ın medyasını da kullanarak yaymaya çalışıyor.

Katar'ın medya gücü ve -zaman zaman "Müslüman Kardeşler" adı verilen- bu ittifakın bir parçası olan Filistinli politik kesimler sayesinde bu yanılgı Filistin ve Arap halkları nezdinde uzun süre harcanan çabalardan sonra kısmi başarıya ulaşmıştı. Bunun karşısında ise hem Türkiye'de hem bölgeden hem de Filistin'de bunun sahici bir dayanışma sesi olmadığını bilen ve yayan sesleri on yılı aşkın bir süredir duyuyoruz aslında. Bu sesler soykırım sürecinde daha da yükselir ve mücadelenin birçok alanına yayılırken Filistin halkının tamamının da gördüğü bir manzara haline geliyor.

Soykırımın başından itibaren soykırım devleti ile ticaretten ve onu her tür lojistikle beslemekten sakınmayan bu iktidarın maskesi hiç olmadığı kadar düşmüş durumda. Filistin halkının bu duruma kanmış kimi kesimlerinin bile bugün temel duygusunu ise şöyle özetleyebiliriz: "Bize sunulan bu inandırıcı dayanışma sesine güvendik ve bu şiddet dönemlerinde yanımızda olacağını zannettik

hatta buna güvenerek hareket ettik ve biz şuan ihaneti hissediyoruz."

- Hizbullah lideri Hasan Nasrallah'ın katledilmesinden sonra, emperyalist/Siyonist saldırganlığa karşı direnişin farklı bir evreye gireceği ifade ediliyor. Direnişin farklı ya da yeni bir evreye gireceği ifadesinden ne anlamak gerekiyor? Bu evrede savaşın tüm bölgeye yayılma olasılığı hakkında neler söylersiniz?

- İsmail Haniye'den sonra Hasan Nasrallah'ı kaybetmek hem Filistin ve Lübnan halkları hem direnişleri için derin bir üzüntü ve kayıp duygusu yarattı. Bilhassa Nasrallah Lübnan güneyinin özgürleştirilmesi ve Hizbullah'ın denklemde bu denli önemli bir güç haline gelmesinde rolü bariz olan önemli bir liderdi. Direnişin sembollerinden biridir. Liderlerin öldürmeleriyle derin üzüntü yaşayan halklar bu direnişin meşruiyetini ve haklılığını yeniden görüyor ve özgürlükleri için kendini feda eden bu liderlerin -ve tarihte birçok başka liderin- varlığı mücadele iradesini daha da güçlendirecek. Aynı zamanda bu kayıplar, işgalci ile yaşanan savaşın bir varlık yokluk savaşı olduğunu yeniden göstermiştir.

Öte taraftan, başta ABD olmak üzere emperyalist güçler ve işgal devleti bu liderleri, bilhassa Nasrallah'ı öldürdükten sonra zafer sarhoşluğuna sürüklendiler. Bu ise onlara karşı mücadeleyi büyütecek ve onlara sıçrayacak ateşin büyümesini teşvik edecektir. Tarif ettikleri "mutlak zafere" ulaşmak istiyorlar. Bu ise direnen halk kitlelerini imha etmek demek. Mutlak zafer, tüm bu toprakları sömürmek için emperyalist güçlerin bu bölgeye karşı büyük savaşlar açması demektir. Bu ise, önümüzdeki süreçte emperyalistlerin açtığı savaş ve kullandıkları ölüm makinelerinin bölgemizin birçok yerine ateş sıçratacağı bir durumu da beraberinde getiriyor.

Direniş hareketleri ve halkların haklı mücadelesini ve iradesini yükselten bu anlar, işgalci ve sömürgeciye karşı direnişte yeni bir eşittir aynı zamanda. Bu, hali hazırda bölgemizde bulunan emperyalist/Siyonist güçlere karşı savaşta da yeni bir evre anlamına geliyor.

- Teşekkürler...

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Emperyalist / Siyonist saldırganlığın stratejik hedefi

ABD emperyalizminin tam desteğiyle hareket eden siyonist İsrail'in, Lübnan topraklarını işgal saldırısı günlerdir sürüyor.

Gazze, Şam, Güney Lübnan ve Beyrut merkezine yönelik yoğun bombardımanlarla devam eden saldırılar, bölgedeki direniş güçlerinin cephe hattının sert cevabıyla karşılaşılıyor. İşgalci siyonist çetenin hedefi, Lübnan'daki direnişi tamamen yok ederek bölge üzerindeki hâkimiyetini sağlamlaştırmak ve Filistin halkının direnişini kırmaktır. Ancak işgalci güçler, bekledikleri gibi kolay bir zafer elde edemeyeceklerini yaşayarak görüyor ve direnişin olanca sertliğiyle yüzleşiyorlar.

SIYONİST İŞGALIN LÜBNAN VE GAZZE'DEKİ "GİZLİ" GÜNDEMİ

İsrail'in bölgedeki saldırganlığının ardında, yalnızca askeri ya da siyasi değil, aynı zamanda ekonomik sebepler de yatmaktadır. Filistin ve Lübnan'daki zengin enerji kaynakları işgalin "gizli" hedeflerinin merkezinde yer alıyor.

Lübnan'ın deniz alanlarında daha önceden yapılan enerji keşifleri, ülkenin büyük ölçekli petrol ve doğalgaz rezervlerine sahip olduğunu gösterdi. Tahminlere göre, Lübnan'ın deniz petrol rezervleri yaklaşık 865 milyon varil, deniz doğalgaz rezervleri ise 96 trilyon metreküp seviyesindedir. Bu miktarlar küresel enerji piyasasında önemli bir yer tutmasa da Lübnan gibi küçük bir ülke için büyük bir değer taşıyor.

İsrail'in barbarca saldırılarının hedeflerinden biri de bu enerji kaynaklarını kontrol altına almaktır. Siyonistlerin Litani Nehri'ne kadar genişlemeyi hedeflemesi de yalnızca stratejik sınırlar yaratma çabası değil, bölgenin su ve enerji kaynakları üzerinde mutlak bir hakimiyet kurma hesabıdır aynı zamanda.

Filistin'de ise özellikle Gazze açıklarında keşfedilen doğalgaz rezervleri büyük bir potansiyel taşıyor. Tahminen 1,6 trilyon metreküp doğalgaz rezervine sahip olan Gazze, İsrail'in ablukası ve sürekli saldırıları nedeniyle bu kaynaklardan bugüne kadar faydalanamadı. Gazze halkının bu zenginliği kullanmasını engelleyen İsrail, bölgedeki enerji kaynaklarını kontrol altında tutarak Filistin halkını ekonomik olarak da kuşatmaktadır.

Siyonist İsrail'in tarihsel saldırganlığı

ve "Büyük İsrail" hayalleri

İsrail'in bugün Lübnan ve Filistin'e yönelik işgal çabaları, tarihsel olarak "Büyük İsrail" projesiyle ilişkilendirilse de merkezinde su, tarım ve enerji kaynaklarına el koymak var. Siyonist devlet kurulduğu günden beri bölgedeki doğal kaynaklara el koymak için çeşitli saldırılar düzenlemiştir. 1919'da "Paris Barış görüşmelerinde" İsrail'in kurucuları tarafından sunulan bir haritada, kuzey sınırı olarak Litani Nehri çizilmişti. Ancak bu hayal, o dönem Sykes-Picot Anlaşması'na takılmıştı. O gün masada elde edemediğini bugün emperyalist destekçileriyle birlikte gerçekleştirmek için soykırım eşliğinde Lübnan'ı işgal etmek istiyor.

Litani Nehri hem stratejik bir su kaynağı hem de bölgenin tarımsal açıdan en verimli alanlarının bulunduğu bölgedir. İsrail'in bu bölgeyi kontrol etme isteği, yalnızca güvenlik gerekçeleriyle değil, aynı zamanda bölgenin ekonomik kaynaklarını gasp etme ve Lübnan'ı su kaynakları açısından bağımlı hale getirme amacı da taşımaktadır. İsrail'in bölgedeki saldırganlığı, Batı'nın bu işgali desteklemesi sayesinde daha da pervasız hale geldi. ABD ile Batılı emperyalistler İsrail'in yayılmacı emellerine hizmet eder-

ken Lübnan ve Filistin halklarının yaşadığı zulüm ve soykırımı görmezden geliyor.

İsrail'in Lübnan'a ve Filistin'e yönelik saldırıları, uzun vadeli sömürgeci emellerini gerçekleştirme çabasıdır. Ancak bu saldırılar, bölgede güçlü bir direnişle karşılaşmaktadır. Lübnan'daki direniş güçleri, işgalci İsrail ordusuna karşı büyük bir direngenlik gösteriyor.

Siyonistlerin Litani Nehri'ne kadar genişlemeyi hedefleyen kara harekâtı, beklediği gibi hızlı bir "zafer" getirmemiş, getirmeyecek de. Direniş güçleri, İsrail işgaline olanca sertlikte yanıt vererek işgalci güçleri zor durumda bırakmaya devam ediyorlar.

İsrail'in Lübnan ve Filistin'deki saldırılarının "gizli" gündemi, bölgedeki doğal kaynakları ve enerji yataklarını kontrol altına almaya ve stratejik hakimiyetini genişletmeye dayanıyor. Hem su hem enerji kaynakları üzerinde mutlak bir denetim kurmaya çalışan İsrail bölge halklarını ekonomik ve siyasi olarak baskı altında tutmayı hedefliyor. Ancak bu saldırılar, bölgedeki direniş güçlendirmekten başka bir sonuç doğuramaya-

caktır. Terör odağı İsrail devleti, direnişi tamamen bastırmadan bölgedeki doğal kaynaklar üzerinde tam kontrol kuramayacağını ve bunun kolay yutulur lokma olmadığını-olamayacağını iyi bilmektedir. Kudurganca saldırganlığı ve vahşeti buradan da gelmektedir.

Direnişin gücü ve halkların bu işgale karşı olan kararlılığı, İsrail'in 7 Ekim Akşa Tufanı hareketiyle çizilen "yenilmezlik" efsanesini ciddi şekilde tehdit etmektedir.

ABD emperyalizmi ile Batı dünyasının desteği ile İsrail, bölgedeki "gizli" gündeminin savaşını ısrarla sürdürse de bu saldırganlık, Filistin ve Lübnan halklarının direnişi karşısında er ya da geç bozguna uğrayacaktır.

Siyonizmin emperyalist emellerine karşı, Lübnan ve Filistin halkları, direniş hattında kenetlenerek işgalci saldırılara karşı direnirken, savaşa ve emperyalist işgallere karşı emperyalist metropollerde büyüyen sokağa taşan kitleler Siyonistlerin ve onların destekçilerinin başını ağrıtmaya, direnen halklara da moral-motivasyon olmaya devam edecek ve direnen halklar kazanacaktır.

İsrail barbarlığını Beyrut'ta sergiliyor

E. Bahri

Dinci-faşist bir rejim tarafından yönetilen İsrail'in Lübnan'ın başkenti Beyrut'a attığı bombaların %1'i herhangi bir Avrupa ülkesinin başkentine atılsaydı "uluslararası toplum" ortalığı velveleye verirdi. Medya tekelleri uluslararası hukukun çiğnenmesinden, sivillerin korunmasından, Birleşmiş Milletler kararlarının ihlalden dem vururlar, saldırıların derhal durdurulmasını ve saldırganların cezalandırılmasını talep ederlerdi.

Tel Aviv'deki soykırımcı çetenin bir yıldır Gazze'ye, haftalardan beri Beyrut'a bomba yağdırması ise hem emperyalistler hem onların borazanı olan medya tarafından destekleniyor. Bir ton ağırlığındaki bombalarla içindeki insanlarla birlikte apartmanları yerle bir etmek "İsrail'in kendini savunması" diye sunuluyor. Destek vermeyen kapitalist devletler ise olanları izlemekle yetiniyor. Kapitalist emperyalist dünya düzeninin efendilerinden soykırım yapmak için yeşil ışık ve destek alan İsrail günlerdir Beyrut'a bomba yağdırıyor. Özellikle direnişe destek veren halkın yaşadığı mahalleleri hedef alıyor, iğrenç bir pişkinlikle Hizbullah'ı vurduğunu ilan ediyor. Bu ırkçı-faşist zihniyete göre Filistin'de olduğu gibi Lübnan'da da direnişe destek veren halkların soykırımı maruz bırakılmaları mubahdır. Lübnan'da İsrail barbarlığına karşı koyacak bir ordu bulunmuyor. Lübnan ordusunun hafif silahlar dışında bir donanımı yok. Olduğu kadarıyla Lübnan'ı soykırımcı çeteden koruyan Hizbullah savaşçılarıdır. Tabi bu koruma havadan yapılacak bombardımanları engelleyebilecek imkanlara sahip değil. Kaldı ki ABD'nin son teknoloji ürünü savaş uçaklarıyla yapılan bombardımanı engelleyebilecek devletlerin sayısı da sınırlıdır. Buna karşın soykırımcı İsrail ordusunun Lübnan'ı işgal etmek için başlattığı kara saldırısı direnişin sert duvarına çarparak geri püskürtülüyor.

HİZBULLAH SAVAŞÇILARI İŞGALCI SİYONİSTLERİ PÜSKÜRTÜYOR

Tel Aviv'deki soykırımcı çete ile Washington'daki patronları Hizbullah'a ve ona destek veren halka karşı giriştikleri katliamları Hasan Nasrallah'ın katledilmesinden sonra daha da tırmandırdılar, Lübnan'ı işgal saldırısını başlattıklarını ilan ettiler. Hizbullah'ı bitirip güney Lübnan'ı işgal etmeye heveslenen dinci-faşist hükümetin başı Netanyahu, elinde haritalar sallayarak "yeni bir Ortadoğu" inşa etme sürecinin başladığını söyledi. İyice zıvanadan çıkan Netanyahu İranlıları özgürleştirmekten söz etmeye başladı.

Sivilleri savaş uçaklarıyla havadan bombalamak kolay. Nasılsa ABD ile Batılı emperyalistler yeterince bomba ve para veriyorlar. Çocuk, kadın, yaşlı, genç sivil-lerin F-16 savaş uçaklarına yapabilecekleri bir şey yok. Ancak doğrudan Lübnan'ı işgal etme saldırısı başlayınca işin rengi değişti. İşgalci Siyonist ordunun "seçkin birlikleri" sayılan on binlerce askeri Lübnan sınırına yığan İsrail, önce bölgeyi taş üstünde taş bırakmayacak şekilde bombaladı. Ardından devasa bir hava gücü ile desteklenen işgalci ordusunu Lübnan topraklarına sürdü.

Lübnan'ı işgal saldırısı zafer havasıyla ilan edildi. Siyonist işgalciler "Hizbullah belasından" kurtulacak, ardından Yemen'e, Suriye'ye ve İran'a sıra gelecekti. Oysa saldırının altıncı gününde halen her işgal girişimi Hizbullah savaşçıları tarafından püskürtülüyor. İşgalcilere ağır ka-

yıplar verdiren direnişçiler, topraklarını büyük bir kararlıkla savunuyor. Lübnanlı direnişçiler, işgalcileri şaşırtan bir yaratıcılık, kıvraklık ve gözü peklikle savaşıyor. Hizbullah güçleri aynı anda İsrail içlerine doğru her gün yüzlerce füze de fırlatıyorlar. "Hizbullah'ı bitirdik" propagandası şimdiden çökmüş görünüyor.

5 Ekim gecesi Beyrut'u onlarca kez bombalayan işgalci ordunun kudurganlığı, 6 Ekim'i 7 Ekim'e bağlayan gece zirve yaptı. Hem savaş uçakları hem SiHA'larla gece boyunca sivil halkın üzerine bomba yağdırdılar. Histerinin bu kadar şiddetlenmesi, işgal saldırısında yaşadıkları başarısızlık ve verdikleri kayıplarla da bağlantılıdır. Hizbullah savaşçıları karşısında hezimete uğradıkça Beyrut'a attıkları bomba sayısını artırıyorlar.

Aynı anda Gazze'deki soykırım savaşını devam ettiren Siyonist rejim neredeyse her gün Suriye'ye de saldırı düzenliyor. Histerinin dorukta olduğunu gösteren diğer bir gelişme ise, Netanyahu'nun Washington'daki patronlarıyla birlikte İran'a saldırı için karar aldığını ilan etmesi oldu.

İsrail bombardımanları devam eder-

ken Lübnan'a giden İran Dışişleri Bakanı Abbas Arakçi, direnişe desteğin devam edeceğini Beyrut'tan ilan etti. Ardından Şam'a geçerek Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'la görüşen Arakçi, "direniş ek-seni ayakta ve ABD-İsrail saldırganlığına karşı kendini savunmaya devam edecek" mesajı verdi. Tahran yönetimi saldırılara daha sert karşılık verileceğini ilan ederek, İsrail'in tüm kırmızı çizgileri aşmasından dolayı "stratejik sabır" döneminin kapandığını tekrar tekrar hatırlatıyor.

İran'ın balistik füzelerle İsrail'e düzenlediği son saldırıda işgalci ordunun askeri üslerini vurması hem soykırımcı çeteye hem Washington'daki patronlarına verilen bir mesajdı aynı zamanda. Buna karşın barbarlıkla sonuç almaya odaklanan Siyonist İsrail ve batılı emperyalistler, savaş yaymaya dayalı saldırılarına devam ediyor. Yazık ki, henüz olanları seyretmenin ötesine geçemeyen bölge halkları ise savaşın yarattığı kaygıların baskısı altında günlük yaşamını idame ettirmeye çalışıyor...

Kapitalist barbarlık ve çıkış yolu

A. Vedat Ceylan

Kapitalist-emperyalist düzenin temelinde yatan kaos ve savaşlarla Orta Doğu'da ölüm kol geziyor. Filistin, Lübnan, Yemen ve Suriye başta olmak üzere, halklara büyük acılar yaşatılıyor. Savaşların fitilini ateşleyen emperyalist/siyonist güçler, dünyayı yeniden şekillendirmek için tam bir kural tanımazlıkla etrafa ölüm saçıyorlar.

Gazze'de başlayan ve giderek yayılan çatışmalar, bu çürümüş sistemin en keskin krizlerinin tezahürlerinden biri olarak yaşanıyor.

Marks'ın belirttiği gibi, "Kapitalizm, sürekli krizler yaratarak kendi sonunu hazırlayan bir sistemdir." Bu kudurganlıkla halklara tarifsiz acılar yaşatan sistem, savaşın bölgeselleşmesi ve hatta küreselleşmesi tehlikesiyle kendi sonunu da hızlandırıyor.

Sistemin krizi Orta Doğu halklarına karşı kural tanımaz kudurganlıkla yürütülen savaş üzerinden somutlaşmaktadır. İsrail, siyonist bir işgal devleti olmanın ötesinde, Batı'nın emperyalist çıkarlarını koruyan bir garnizon devletidir aynı zamanda. ABD ve Batı, bu garnizonla halklara savaş ilan ederek Orta Doğu haritasını yeniden şekillendirme peşindeler. Emperyalistlerin İsrail'e verdiği koşulsuz/sınırsız destek, bu işgalci devlete Filistin halkını sömürgeci vahşetle soykırımdan geçirme ve kendini bütün kural ve yasalardan azade sayma imkanı sağlıyor.

Lenin'in emperyalizm analizinde belirttiği gibi, "Kapitalizmin en yüksek aşaması, dünya halklarını sömürmek için ulus ötesi şirketlerin ve devletlerin iş birliği yaptığı emperyalist aşamadır."

ABD ve Batı, İsrail'in Gazze'de sürdürdüğü savaşta işte bu emperyalist ittifakın başını çekiyor. Ancak bu ittifak, sadece Filistin'deki zulüm ve soykırımla sınırlı değil; aynı zamanda Orta Doğu'daki her direnişi bastırma amacı da taşıyor. Husilerin Kızıldeniz ve Akdeniz'de savaş makinası İsrail'e gemilerle ikmal yapılmasını engelleyen eylemleri, bu emperyalist saldırganlığa verilen bir cevaptır. Ancak bu "Deniz taşımacılığı engelleniyor" yalanı ile tersine çevrilmek isteniyor. Husiler, başından beri direniş ekseninin bir parçası olarak, İsrail'e karşı cepheden savaşıyorlar.

İsrail ve onun "Uluslararası ittifakı", yani ABD ile Batılı emperyalistler Filis-

tin, Lübnan ve Yemen'e karşı savaşta her yolu mubah gören bir barbarlık sergilerken, direniş güçlerinin İsrail'e savaş aygıtları taşıyan gemileri hedef alması "Uluslararası deniz taşımacılığı hedef alınıyor" diye şikâyetle konu ediliyor.

Rosa Luxemburg'un, emperyalist savaşların dünya halklarını yok oluşa sürüklediğini belirttiği analizleri güncelliğini koruyor ve hatırlanmayı hak ediyor: "Ya barbarlık içinde yok oluş ya sosyalizm." Orta Doğu'da sürdürülen savaşın küresel sonuçları, tam da bu ikilemi bir kez daha gündeme getiriyor.

Savaşın etkileri sadece bölgesel değil, dünya çapında nefretin ve bölünmenin artmasına yol açıyor.

İslamofobi ve antisemitizm, kapitalist devletlerin kendi içlerindeki sınıfsal çelişkileri örtbas etmek için kullandığı araçlar olarak hortlatılıyor.

Sermaye düzeni, kendi krizlerini dini ve etnik çatışmalarla perdelemeye çalışırken, toplumlar arasında yükselen nefretin tohumlarını ekiyor.

Engels'in "Devlet, egemen sınıfın çı-

karlarını korumak için kurulan bir baskı aracıdır" saptaması, ABD ve Batı'da yaşanan iç siyasi çalkantılarla yeniden, yeniden doğrulanıyor.

Biden yönetiminin Gazze'deki savaşta verdiği destek, Amerikalı Müslüman ve Arapları ötekileştirmekle kalmadı, adeta düşmanlaştırdı. Avrupa'da da neredeyse Arap ve Müslüman olmak potansiyel "suçlu olma mertebesine" ulaştı. Trump'ın yeniden sahneye çıkışı ise emperyalizmin bir kriz anında daha saldırgan, faşist bir figürle geri dönme eğilimini gösteriyor. Bu, Avrupa'da sağcı-faşist partilerin art arda "zafer" kazanmasıyla kendini gösteriyor.

Marx'ın belirttiği gibi, "Kapitalizm, sürekli olarak kendini yeniden üretir, ancak bu süreç, beraberinde büyük yıkımlar getirir." Bugün Gazze'de, Lübnan'da, Yemen'de yaşanan savaş ve bu savaşın küresel yansımaları, kapitalizmin bu yıkıcı doğasının dolaysız bir sonucudur. Garnizon devleti İsrail'in kural tanımaz saldırganlığı, ABD ile Batı'nın pervasız desteği, dünyayı büyük bir kaosa sürük-

lüyor.

Sonuç olarak, bu savaşın temelinde kapitalist-emperyalist çıkarların ve sömürü düzeninin yattığını görmek zorundayız. Marks'ın dediği gibi, "Dünyanın her köşesinde işçiler, kapitalistlerin çıkarlarına hizmet etmek için savaştırılıyor." Bu bizim savaşımız değil, bizim çıkarımıza da değil.

Orta Doğu'daki savaş da bu tarihsel döngünün bir parçasıdır; ama aynı zamanda dünya halklarının kapitalist sisteme karşı direnişini daha da güçlendirecek bir kıvılcımdır. Bugün, bu kaosun sorumlusu olan ABD, Batı ve siyonist İsrail ittifakı, dünya halklarını kendi sonlarını getirecek bir yola sürüklüyor.

Rosa Luxemburg'un dediği gibi, "Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm."

Dünya, kapitalizmin yarattığı barbarlıkla karşı karşıya; ancak bu barbarlığa karşı en etkili çözüm yoluna Rosa yıllar önce işaret etmişti. O yol tek yol: Barbarlık içinde çöküşü önlemek için sosyalizm!

Suçun olağanlaştırılması...

Emperyalist saldırganlık Afganistan, Irak, Libya, Suriye ve Yemen gibi ülkeleri savaş ve iç savaşla harabeye çevirirken, bu bölgelerde milyonlarca insanı doğrudan katletti bir o kadarını da “dolaylı” biçimde ölüme sürükledi.

Savaş sırasında hayatını kaybedenler bir yana, emperyalist abluka ve ambargolar nedeniyle yüzbinlerce çocuk ya açlıktan ya da yeterli sağlık hizmeti alamadıkları için hayatını kaybetti, kaybetmeye devam ediyor.

Kapitalist emperyalizm, sadece bombalarıyla değil, ekonomik kuşatma, ambargolar ve izole etme politikalarıyla da milyonları açlığa, hastalığa ve ölüme mahkûm ediyor.

Filistin’de bir yılı aşkın süredir devam eden soykırımın en büyük destekçileri yine bu aynı emperyalist güçlerdir.

Soykırımcı terör devleti siyonist İsrail, ABD ve Batı emperyalizminin açık desteğiyle etrafa ölüm saçıyor. İsrail’in “kendini savunma hakkı” olduğuna dair söylemlerle soykırım ve katliamlar meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Batı emperyalizmi İsrail’in tüm savaş aygıtını modernize etmekle kalmıyor, ona finansal destek sunarak işlenen bu soykırım suçuna doğrudan ortak oluyor.

Katliamları canlı yayınlarla dünyaya servis ederek savaşı ve ölümün dehşetini “sıradan” olaymış gibi sunuyorlar. Medya aracılığıyla yürütülen bu psikolojik savaş stratejisiyle yıkımlar ve soykırım “normal” olaylarmış gibi sunulur halk kitlelerinin duyarsızlaştırılması amaçlanıyor.

Yahudi/Alman filozof Hannah Arendt, “kötülüğün sıradanlığı” kavramından hareketle Nazi savaş suçlusu Adolf Eichmann’ı analiz ederken kötülüğün, büyük bir bilinçsizlik ve bürokratik sıradanlıkla işlenebileceğini savunmuştu.

Ne var ki günümüz emperyalist savaşları, Arendt’in tarif ettiği bu sıradan kötülüğün ötesine geçmiş durumda. Sokrates’in kötülüğün “bilinçsizlikten kaynaklandığı” iddiası da günümüz emperyalist sisteminin vahşeti karşısında iflas etmiş durumda. Sokrates bugün yaşasaydı, kötülüğün bu denli planlı ve bilinçli bir şekilde işlenebileceğini görseydi, “ne kadar da yanılmışım” demek zorunda kalırdı.

Zira bu savaşlar, bilinçsiz bir rutin de-

ğil, tam aksine uzun vadeli stratejilerle, planlı ve kâr odaklı bir şekilde yürütülüyor. İnsan hayatının, özellikle de işçi sınıfının ve ezilen halkların hayatının, kapitalist ve emperyalist sistem nazarında hiçbir değeri yok. Kapitalist emperyalizmin doğası gereği, savaş bir araç değil, bir zorunluluktur.

Marx’ın, “kapitalizmin sürekli genişlemek ve yeni pazarlar bulmak zorunda olduğu” tespiti asırlara meydan okuyor. İşte bu nedenle emperyalist güçler savaşlarla yeni pazarlar yaratırken, silah ticaretinden devasa kârlar elde ediyorlar. ABD başta olmak üzere Batılı devletler, İsrail’in Filistin’de, Lübnan’da, Yemen’de yürüttüğü savaşlara ve dünyanın bir dizi başka yerinde devam eden çatışmalara silah, teknoloji ve para akıtarak genişlemeyi hedefliyor. Her bir füze, her bir bomba, emperyalizmin küresel ekonomisine akan kanlı paralarla finanse ediliyor.

Tüm bu savaşlar ve işlenen katliamlar, emperyalizmin küresel hegemonyasının sürdürülebilirliğini sağlamak için planlanıyor. İtalyan Marksist yazar ve filozof Antonio Gramsci’nin hegemonya kavramıyla ifade ettiği üzere, emperya-

list ideoloji yalnızca askeri güçle değil, aynı zamanda kitlelerin “rızasını” oluşturan bir hegemonya ile de destekleniyor.

Kitleler, medya yoluyla bu savaşların gerekliliğine inandırılıyor. Emperyalizmin propagandasıyla savaşın sıradanlaştığı bir dünya yaratmak istiyorlar. İnsanlar, savaşları film izler gibi izleyip, tepki göstermeden günlük yaşamlarına geri dönmek istiyorlar.

Suçların, katliamların bu kadar rahat tüketilebilir hale gelmesi, emperyalizmin ideolojik saldırısının sonuçlarından biridir.

Bugün Filistin’de, Lübnan’da, Yemen’de ve dünyanın pek çok yerinde dökülen kan, sadece yerel bir çatışmanın değil, küresel kapitalist sistemin ihtiyaçlarının sonucudur. Emperyalizmin kâr hırsı, sadece savaşlarla değil, doğrudan halkların yaşam koşullarını hedef alan ekonomik ambargolarla da kendini gösteriyor.

Küba, Venezuela, İran, Suriye gibi ülkelere uygulanan ambargolarla, halklar yoksulluğa mahkûm edilerek diz çöktürülmeye çalışılıyor. Bu ambargolar, emperyalistlerin küresel sömürü düzenini sürdürebilmek için başvurdukları en sinsi

en vahşi savaş yöntemlerinden biridir.

Tüm bu savaşlar ve katliamlar, planlanarak, bilinçli bir şekilde yürütülmekte, suç olağanlaştırılmakta, kötülük sıradanlaştırılmaktadır. Kapitalist sistemin sürdürülmesi için emperyalist savaşların ve işgallerin bir zorunluluk olduğu aşikâr. Kötülüğün sıradanlaştırılması, suçun olağanlaştırılmasıyla zihinler rehin alınıyor, sömürgeleştiriliyor. Bu da kapitalist sistemin işçi-emekçilere ve ezilen halklara yaptığı-yapabileceği en büyük kötülüktür.

Rosa Luxemburg’un işaret ettiği gibi, kapitalist sistemin varlığı, “ya barbarlık ya da sosyalizm” ikilemidir.

Bugün yaşanan barbarlık, soykırım ve katliamlar emperyalist kapitalizm var oldukça ve onu dengeleyen bir güç olmadıkça farklı şekillerde tekrarlanmaya devam edecektir. Ancak yaşanan vahşet, barbarlık, soykırım bu sisteme karşı verilen/verilecek devrimci mücadelelerle ve bu sistem aşılacak sona erdirilebilir. Rosa Luxemburg çok güzel özetlemiş “Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm.”

Yurtdışında merkezi geceye çağrı

Avrupa'da sınıf devrimcileri Ekim Devrimi ile TKİP'nin kuruluş yıldönümlerini her yıl olduğu gibi yine merkezi bir gece etkinliği düzenleyerek kutlayacaklar.

Parti taraftarlarının bulunduğu birçok kentte bir süredir çalışmaları yürütülen merkezi gece, "Savaşa ve faşizme karşı devrim ve sosyalizm için!" şiarıyla düzenleniyor. Dünya genelinde emperyalist savaş ve faşizm içinden geçtiğimiz tarihsel dönemde insanlığın önündeki en güncel yıkıcı tehditler haline gelmiş bulunuyor. Çağrıda bu gerçek özetlenerek, işçi ve emekçilerin önündeki tek kurtuluş seçeneğine işaret ediliyor. Gecenin kültürel programı ise Türkiye'den müzik grubu dışında son yıllarda olduğu gibi yurtdışı gençlik çalışmasının güçlerine dayanıyor.

Bu yılki programda ayrıca politik rap dinletisine de yer veriliyor. 16 Kasım'da Wuppertal'da düzenlenecek gecenin çağrısını okurlarımıza sunuyoruz...

SAVAŞA VE FAŞİZME KARŞI DEVRİM VE SOSYALİZM MÜCADELESİNİ BÜYÜTELİM!

Emperyalist savaş makinası son otuz

yılda Ortadoğu'dan Balkanlara, Afrika'dan Kafkasya'ya dünyaya ölüm ve dehşet yağdırdı. Irak, Yugoslavya, Afganistan, Suriye, Libya, Yemen ve pek çok Afrika ülkesi emperyalistler tarafından yakılıp yıkıldı. Filistin ve Kürt halklarının özgürlük mücadelelerine karşı yürütülen kirli yok etme savaşları hep emperyalistlerin desteğiyle sürdürüldü.

Bir kez daha ağır bir tarihsel bunalımla yüz yüze olan emperyalist kapitalizm savaş ve saldırganlıkla ayakta duruyor. Bunalım koşullarında şiddetlenen emperyalist rekabet, derinleşen emperyalist hegemonya krizi, Ukrayna savaşıyla yeni bir aşamaya çıkmış bulunuyor. Ukrayna'da gerçekte ABD-NATO ile Rusya arasında süren savaş, sona ermek bir yana Batılı emperyalistler tarafından tırmandırılmaya devam ediyor. Diğer yandan ABD'nin başını çektiği Batılı emperyalistlerin desteğiyle bir yıldır Filistin halkına karşı aleni bir soykırım savaşı yürüten siyonist İsrail devleti, bölgesel bir savaş başlatabilmek için her yolu deniyor.

Dünyamız adım adım yeni bir topyekûn savaşa doğru sürükleniyor. Ve bu kez emperyalist dünya burjuvazisi insan-

lığı, uygarlığı, canlı yaşamı yeryüzünden silebilecek bir nükleer savaş hazırlığı yürütüyor. Bu istikamette cılgın bir silahlanma yarışı sürdürülüyor, her yerde savaş ekonomisinin kuralları işliyor. Bunun için doğal kaynaklar görülmemiş bir açgözlülükle yağmalanıyor. Ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Yüz milyonlarca insan açlıkla, ilaçsızlıkla, eğitimsizlikle, konut yoksunluğuyla boğuşuyor. On milyonlarcası savaşların yıkımını yaşıyor veya mülteciliğe itiliyor.

Emekçi kitlelerin bu gidişata boyun eğmesini sağlamak için Avrupa ülkelerinde bile kudurgan bir siyasal gericilik, baskı ve devlet terörü öne çıkıyor. İşçi ve emekçi kitleler çaresizliğe itilerek, sınıf kimliğini, kültürel-ahlaki değerleri eriten bir toplumsal çürüme örgütleniyor. Böylece ırkçı-faşist akımların güç kazanmasının, faşist iktidarlara geçişin yolu düzleniyor.

İşçi ve emekçi kardeşler,

Her ne kadar bilinçlere tersi işlenmek istense de emperyalist-kapitalizm ebedi değildir. Onun karşısında ne çaresiz ne de seçeneksiz. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve onun açtığı çığırda başarıya ulaşan kurtuluş mücadelelerinin deneyimi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Emperyalist kapitalizmi devrimle alaşağı edip, sosyalist bir dünyayı inşa etmek biricik seçenek ve çözüm olarak önümüzde duruyor.

Siz işçi ve emekçi kardeşlerimizi bu seçeneğe sahip çıkmaya, Ekim Devrimi'nin 107., TKİP'nin kuruluşunun 26. yılını kutlamak üzere düzenleyeceğimiz, "Savaşa ve faşizme karşı devrim ve sosyalizm için!" gecesine katılarak, devrim ve sosyalizm davasına omuz vermeye çağırıyoruz.

GECE TERTİP KOMİTESİ

Avrupa'nın yeni "göçmen stratejisi"

Daha önce Kongo ile İngiltere arasında varılan anlaşma ile "düzensiz göçmenlerin" Kongo'ya gönderilmesi tartışmalara yol açmış ve oluşan yoğun baskılardan dolayı hükümet geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Ancak İtalya ile Arnavutluk arasında uygulamaya konulan "göç anlaşması", Avrupa'da göçmenler ve iltica süreçleri üzerine tartışmaları yeniden alevlendirdi.

İtalyan donanmasının göçmenleri Arnavutluk'ta kurulan merkezlerle taşımasıyla faaliyete geçen bu sistem, "Avrupa Birliği'nin (AB) iltica prosedürlerinde yeni bir döneme mi girildi?" sorusunu akla getiriyor. Ancak bu anlaşma, insan hakları ihlalleri tehlikesini beraberinde getirdiği için sert eleştirilerle karşı karşıya. Özellikle uluslararası insan hakları örgütleri, iltica hakkının ve

bireysel özgürlüklerin ihlal edilebileceği endişesini dile getiriyor.

Anlaşma, İtalya'nın düzensiz göçmenlerin iltica başvurularını Arnavutluk'ta kurulan merkezlerde işleme koymasını öngörüyor.

Göçmenler, Akdeniz'de "kurtarıldıktan" sonra ilk olarak Arnavutluk'un kuzeyindeki Şingir Limanı'na getiriliyor ve buradan Gjader'deki eski bir askeri kamp merkezine taşınıyor. Burada sığınma talepleri değerlendirilirken, göçmenler aylarca sürebilecek bir bekleyişe mahkûm ediliyor.

Anlaşma çerçevesinde, Arnavutluk'ta kurulan bu merkezlerin İtalya tarafından finanse ve idare edilmesi planlanırken, "dış güvenliğinin" Arnavutluk güvenlik güçleri tarafından sağlanması öngörülmüyor.

Bu model, sermayenin savaş ve sö-

mürü politikalarıyla göçe zorladığı insanları Avrupa kapılarından geri çevirmek için bir mekanizma olarak işliyor. Kapitalist emperyalizmin savaş ve iç savaşlarla yağmaladığı Afrika ve Ortadoğu ülkelerinden kaçan insanlar, bu merkezlerde adeta birer rehin gibi tutuluyor.

İtalya'nın Arnavutluk'taki merkezleri, ABD'nin "ünlü" işkence kampı Guantanamo'ya benzetilirken, kapitalist/emperyalist dünyanın bu uygulamaları, ırkçı ve baskıcı politikaların daha da şiddetlendirildiğini gösteriyor.

Avrupa Komisyonu'nun bu girişimi desteklemesi de dikkat çekici. AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, sığınma başvurularını Avrupa dışındaki merkezlerde işleme koymanın "yenilikçi bir çözüm" olduğunu iddia ederek, faşist Mussolini artığı İtalya Başbakanı Meloni'yi tebrik ediyor.

Ancak bu "yenilikçi çözüm", sermayenin fitilini ateşlediği savaşlardan ve yoksulluktan kaçan göçmenleri daha da ötekileştiren bir sistemin parçası olarak karşımıza çıkıyor. AB, "sınırlarını koruma" adı altında göçmenleri adeta modern toplama kamplarında hapsediyor, oysa savaşların ve yoksulluğun gerçek sorumluları olan emperyalist devletler bu göçün arkasındaki esas suçlulardır.

Sonuç olarak, İtalya-Arnavutluk göç anlaşması, Avrupa'nın göç politikasında daha baskıcı ve dışlayıcı yaklaşımın pervasız adımlarından biri olarak öne çıkıyor.

Göçmenlerin iltica taleplerini hızlıca reddedip geri göndermeyi amaçlayan bu sistemle, kapitalizmin savaşla kaosa sürüklediği ülkelerden göçe zorlanan bu insanlar bir kez daha cezalandırılıyor.

Emperyalist Avrupa, ABD ile birlikte kendisinin sorumlu olduğu insanlık trajedisini sınırlarının ötesine ihraç ederek, göçü değil göçmenleri kontrol altına almayı amaçlıyor.

“Ukrayna sevenler kulübü” çatırdıyor mu?

A. Vedat Ceylan

ABD ile Batı'nın başını çektiği “Ukrayna'yı sevenler kulübü”, 12 Ekim Cumartesi günü ABD'nin Almanya'daki Ramstein üssünde Kiev'e silah “desteğini” arttırmayı görüşmek için bir araya gelecekti. Toplantıya NATO'ya üye devletler ve “dostlarından” oluşan 50 ülkeden katılım olacaktı.

Ukrayna'nın kukla lideri Zelenski bu toplantıya çok ümit bağladığını önden açıklamıştı. Zelenski patronlarını ikna ederek “savaşı kazanmak” için gerekli mühimmat sözü alacaktı. Ne de olsa bu savaşı “Avrupa için” veriyordu. Ama öyle olmadı.

ABD, Florida eyaletine hızla yaklaşan “Milton Kasırgası” bahanesiyle önce Başkan Joe Biden'ın katılamayacağını açıkladı. Ardından toplantının tamamen iptal edilmesi için “gizli” diplomasi yürüttü.

Saatte 230 km hızla esen bu kasırga sadece Florida'yı vurmakla kalmadı; Ramstein'da da yıkıma neden oldu. Ukrayna'yı sevenler kulübünün toplantısı iptal edildi.

Milton Kasırgası, ABD ile Batı'nın Ukrayna'ya verdiği “desteğin” görmezden gelinemeyecek bir çelişkisini de ortaya koydu: Emperyalist çıkarlar ve “sokağın memnuniyeti/ memnuniyetsizliği” arasında sıkışıp kalan politika.

ABD'nin bu toplantıyı ertelemesinin ardında derin bir ekonomik ve siyasal kriz yatıyor. Amerikan emperyalizmi, Doğu Avrupa'daki bu savaşı sürdürecektir kadar gücünü korumak istiyor, ancak ABD sokağının Ukrayna savaşına yapılan harcamalar karşısındaki tepkisini de seçme ramak kala göz ardı edemiyor.

Biden'in kendi ülkesinde esip gürleyen kasırgaların yarattığı yıkım karşısında Ukrayna'ya yapılan “yardımı” savunacak hali-mecali kalmadı.

Bu açıdan, ABD'nin ekonomik kaynaklarını daha fazla tüketmeye yönelik her adım, Batı'nın Ukrayna savaşının yükünü taşıma gücünün bir sınırı olduğunu gösteriyor. Tel Aviv'deki soykırımcı Siyonist çeteye on milyarlarca dolar ve binlerce ton bombanın verilmesi, Ukrayna savaşına para ve mühimmat sağlamayı zorlaştırıyor.

Nitekim bir süredir Batı'nın Zelenski'ye olan desteği giderek azalma gösteriyordu. BM Genel Kurulu'nda, soykırımcı Netanyahu gibi boş koltuklara

konusan Zelenski'nin ABD'den uzun menzilli silah “desteği” talebi de karşılıksız kaldı. ABD'nin Ukrayna'nın NATO'ya bağlayıcı bir şekilde “kabul edilmesine” omuz silmesi, Washington'ın artık savaşı sonlandıracak bir “çözüm” arayışına girebileceğinin işareti gibi. Ancak bu “çözüm”, emperyalist Batı'nın Ukrayna'yı kendi kaderiyle baş başa bırakmak üzere olduğunun da göstergesi olabilir.

Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun eski Genel Sekreteri Jens Stoltenberg bu minvalde bir “çözüm” önerisi sundu. Stoltenberg'in planına bakılırsa Ukrayna'nın, Rusya tarafından ele geçirilen topraklarını geri alma umutlarının sona erdiği görülüyor.

Bu planın temelinde, Ukrayna'nın doğu bölgelerini Rusya'ya kaptırdığını sineye çekmesi karşılığında Batı'nın Kiev rejimini NATO'ya kabul etme “isteğinin” yattığı öne sürülüyor.

Emperyalist Batı, kendi genişleme hedeflerini sürdürmek için Ukrayna'nın topraklarını feda etmeye hazır olsa da onu NATO'ya alma “isteği” Moskova'nın soğuk havasına “ılımlı” bir katkısı olur mu, göreceğiz.

Bu çelişkili planın ardında ise Batı'nın aslında Rusya'nın zaferinden korktuğu kadar Ukrayna'nın başarısızlığından duy-

duğu korku da yatıyor. Kiev'i silahlandırmak ve savaşı sürdürmek, ABD-NATO cephesinin Rusya ile doğrudan çatışmaya girme riskini artırıyor. Ancak, bu saldırgan cephenin Rusya ile savaş riskini göze almaya hazır olmadığı görünmüyor.

Emperyalizm, Ukrayna halkını birer piyade olarak kullanarak kendi ekonomik ve askeri çıkarlarını korumaya çalışıyor. Ancak aynı zamanda Batı metropollerinde sokağın bu savaşa verdiği “destek” de giderek irtifa kaybediyor.

Batı'nın militarist ajandasında Almanya'nın NATO'dan gelen talepler doğrultusunda silahlanmaya yönelik bütçesini artırması gerektiği yönündeki baskılar da dikkate değer. Almanya'nın 2031'e kadar askeri güçlerini iki katına çıkarma hedefi, NATO'nun emperyalist genişleme stratejisinin parçası olarak ön plana çıkıyor.

Ancak bu strateji, halkların sırtına yüklenen ağır silahlanma maliyetlerini de artıracak. Almanya'nın askeri harcamalarını yıllık ulusal gelirin yüzde üçüne çıkarması gerektiği yönündeki talepler, kapitalist sınıfın silah endüstrisinden kâr sağlama hevesini de gözler önüne seriyor.

Ramstein zirvesi ekarte olunca “silah isterim” diyen Zelenski Londra, Paris, Roma ve Berlin'deki patronlarının kapıla-

rına dayandı.

Zelenski'nin Avrupa başkentlerine yaptığı ziyaretler ve yeni silah talepleri, Ukrayna'nın emperyalist Batı tarafından bir vekâlet savaşının piyonuna dönüştürüldüğünün en somut göstergelerinden biri oldu.

Papa ile görüşmesinde bile silah yardımı talep eden Zelenski, Batı'nın “kalıcı ve adil barış” söylemiyle Ukrayna'yı köşeye sıkıştırmaya çalıştığını fark etti. Her şeye rağmen Batı, Zelenski'nin taleplerini şimdilik onay verecekmiş gibi görünmekten imtina ediyor.

Ancak Batı'nın Zelenski'ye verdiği mesaj net: “Rusya'nın ele geçirdiği doğu bölgelerinizi geri almak size kalmış. Biz ancak sizi destekleriz!”

Bu durum, emperyalist Batı'nın Ukrayna'yı kendi jeopolitik çıkarları doğrultusunda savaşa sürmesi ile bu savaş daha fazla sürdürmek için gösterdiği isteksizlikle çelişiyor. Bu isteksizlik tercihten çok savaş yükünün ağırlığından kaynaklanıyor.

Batı'nın Ukrayna savaşının yüküne “tahammül” etmesinin bir sınırı var ve bu sınır emperyalist metropollerde sokak ile kapital arasında gelgitler yaşıyor.

Gençlik ayakta!

İkbal Uzuner ve Ayşenur Halil'in katledilmesi üniversitelerde yapılan kitlesel eylemlerle protesto edildi. Öte yandan siyah giyen kadın ve erkek öğrenciler cinayete tepki gösterdi. 7 Ekim'de başlayan eylemler üniversitelerde, KYK'larda, liselerde ve kent meydanlarında sürdü.

İstanbul'da **Yıldız Teknik Üniversitesi** öğrencileri "Cezasızlık kadınları öldürüyor! Eşit, şiddetsiz ve güvenli bir yaşam istiyoruz!" pankartı ve dövizlerle yürüyüş yaptı.

Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi öğrencileri oturma eylemi gerçekleştirdi.

Ayşenur Halil'in öğrenci olduğu **Medipol Üniversitesi** öğrencileri de eylem yaptı.

Dersim'de **Munzur Üniversitesi öğrencileri** yemekhanede eylem yaptı.

Galatasaray Üniversitesi öğrenci kulüp ve toplulukları ortak eylem düzenledi..

Yeditepe Üniversitesi öğrencileri Rektörlük binası önünde eylem yaptı. Eylemde iktidarın kadın düşmanı politikaları teşhir edildi.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi (MSGSÜ) Bomonti kampüsünde eylem yapıldı.

Türk Alman Üniversitesi öğrencileri de ellerinde dövizlerle yürüyüş yaptı.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri Kuzey Kampüste toplandı ve Güney Kampüse yürümek istedi.

İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa öğrencileri de Hadımköy ve Avcılar yerleşkelerinde yürüyüş ve eylem gerçekleştirdi.

İstanbul Aydın Üniversitesi öğrencileri D blok önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Koç Üniversitesi öğrencileri "Asla yalnız yürümeyeceksin" sloganlarıyla eylem yaptı.

Bilkent Üniversitesi öğrencileri "hükümet istifa" sloganlarıyla eylem yaptı.

İstanbul Bilgi Üniversitesi öğrencileri de yürüyüş ve basın açıklaması yaptı.

İstanbul Marmara Üniversitesi Göztepe Yerleşkesi önünde 8 Ekim'de ve 9 Ekim'de eylem yapıldı. 9 Ekim'de yapılan eyleme saldıran polis 4 kişiyi gözaltına aldı.

Haliç Üniversitesi öğrenciler oturma eylemi yaptı.

İstanbul Teknik Üniversitesi öğren-

cileri 8 Ekim'de kadın cinayetlerine karşı Ayazağa Kampüsü'nde eylem gerçekleştirdi.

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde hastane bahçesinde bir araya gelen kadın öğrenciler kadın cinayetlerini protesto etti.

Ankara Hacettepe Üniversitesi öğrencileri kadın cinayetlerine karşı yürüdü.

Ankara Üniversitesi'nde öğrenciler, son dönemde artan kadın cinayetlerini protesto etti.

ODTÜ'de öğrenciler duvar boyadı.

Hacettepe Üniversitesi'nde Sıhhiye Kampüsü'nde eylem yapıldı.

Ege Üniversitesi öğrencileri döviz ve sloganlarla kitlesel yürüyüş gerçekleştirdi.

Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri Tınaztepe yerleşkesinde yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi.

Ege Üniversitesi öğrencileri kadın cinayetlerine ve Ege Kız KYK yurdunda yaşanan taciz olayına tepki olarak yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi.

İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü (İYTE) öğrencileri 11 Ekim Cuma günü kampüste yürüyüş yaptı.

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi öğrencileri siyah giyinerek yürüyüş yaptı.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde öğrenciler anma yaptı.

Manisa Celal Bayar Üniversitesi'nde öğrenciler kampüste yürüyüş yaptı.

Akdeniz Üniversitesi'nde yurtlar önünde bir araya gelen öğrenciler kampüs içinde yürüyüş yaptı.

Mersin Üniversitesi'nde yürüyüş yapmak isteyen öğrencilere polis saldırdı.

Karabük Üniversitesi Öğrenci Komisyonu yürüyüş yaptı.

İsparta'da Süleyman Demirel Üniversitesi'nde öğrenciler kadın cinayetlerine tepki gösterdi ve eylem yaptı.

Ardahan Üniversitesine bağlı Posof Meslek Yüksekokulu'nda okuyan öğrenciler 11 Ekim Cuma günü yürüyüş yaptı.

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi öğrencileri katledilen kadınlar ve arkadaşları Rojin için 10 Ekim Perşembe günü eylem yaptı.

Şırnak Üniversitesi öğrencileri, kaybolduktan 18 gün sonra cenazesi Van

Gölü'nde bulunan üniversite öğrencisi Rojin Kabaiş için kampüste yürüyüş düzenledi.

Ankara Üniversitesi öğrencilerinin 14 Ekim günü Cebeci Kampüsü'nde düzenlediği eyleme faşistler saldırdı. Saldırı püskürtüldü.

İstanbul Sarıyer'de bulunan **Koç Üniversitesi**'nde 15 Ekim günü kadın cinayetlerini protesto eden kadın öğrenciler, faşistlerin saldırısına uğradı. Kadın öğrenciler, saldırıyı "Faşistler defolun" sloganı ile püskürttü.

KYK'LARDA EYLEMLER

İstanbul Fatih'te bulunan Çemberlitaş KYK kız yurdu ve Vezneciler KYK kız yurdunun bahçelerinde eylem yapıldı.

Gülbahar Hatun KYK kız yurdunda kalan kadın öğrenciler de yurt bahçesinde eylem yaptı.

İstanbul'da Cevizlibağ Atatürk Kız KYK Yurdu'nda 9 Ekim akşam saatlerinde yapılan eylemde "erkek adalet değil gerçek adalet" sloganları atıldı.

Avcılar Halil İnancık Kız KYK Yurdu'nda 9 Ekim akşamı bahçede toplanan öğrenciler katledilen kadınların isimlerini okuyarak "yaşıyor" diye haykırdı.

İzmir'de bulunan Bayraklı KYK Kız Öğrenci Yurdu'nda öğrenciler 10 Ekim Perşembe günü eylem yaptı.

LİSELİLERİN SESİ KADIN

CINAYETLERİNE KARŞI YÜKSELİYOR

İkbal Uzuner ve Ayşenur Halil'in okuduğu Eyüpsultan Oğuzcan Canpolat Anadolu Lisesi'nde anma yapılması polis tarafından engellendi.

İstanbul Sultangazi'de bulunan Nuri Pakdil Anadolu Lisesi öğrencileri Pazartesi günü (7 Ekim) yürüyüş yaptı. Polis yürüyüşe engel olmaya çalıştı.

İstanbul Bahçelievler'de bulunan Kemal Hasoğlu Anadolu Lisesi öğrencileri de 7 Ekim'de alkış ve sloganlarla okuldan çıktı.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde bulunan Şair Abay Konanbay Anadolu Lise-

si öğrencileri 8 Ekim'de eylem yaptı. Öğrenciler önlerine kurulan barikata tepki gösterdi.

İstanbul Maltepe Orhangazi Anadolu Lisesi öğrencileri 8 Ekim'de toplu şekilde okuldan çıkıp Maltepe Meydana kadar yürüyüş yaptı.

Okul bahçesi girişinde bir araya gelen Alibeyköy Anadolu Lisesi öğrencileri engellendi.

İstanbul Sultangazi'deki Selahattin Eyyubi Mesleki Teknik ve Anadolu Lisesi öğrencileri kadın cinayetlerine karşı yürüdü.

İstanbul Erkek Lisesi öğrencileri siyah giyinerek yürüyüş gerçekleştirdi.

İstanbul Esenyurt'ta liseli öğrenciler 10 Ekim Perşembe günü eylem yaptı

İstanbul Beylikdüzü Meydan'da bir araya gelen liseli öğrenciler 11 Ekim Cuma günü saat 17.00'da kadın cinayetlerine karşı eylem gerçekleştirdi.

İstanbul Şişli'de lise öğrencileri kadın cinayetlerine karşı eylem yaptı.

Van'ın İpekyolu ilçesinde bir grup lise öğrencisi 8 Ekim' yürüyüş gerçekleştirdi.

İzmir'de Fatih Sultan Mehmet Anadolu Lisesi öğrencileri 11 Ekim Cuma günü açıklama yaparak tehdit edildiklerini duyurdu.

Çorum kent meydanında toplanan liseliler ellerinde taleplerinin yer aldığı dövizler taşıdı.

TACİZ PROTESTOLARI

Mersin'de bulunan Müfide İlhan Kız KYK Yurdu önünde iki öğrenciye taciz girişiminde bulunulmasına öğrenciler tepki gösterdi.

İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Büyükçekmece Yerleşkesi'nde bir öğrencinin sosyal medyada kadına yönelik şiddetli meşrulaştırıcı söylemler kullanması ardından yüzlerce öğrenci okul yönetimine şikâyet dilekçesi verdi ve yemekhanede ses çıkarma eylemi gerçekleştirdi. Tacizci "halkı kin ve nefrete sevk etmek" ve "aşağılama" suçundan gözaltına alınıp, tutuklandı.

20 Ekim 2000 büyük zindan direnişinde yaşamını yitiren
devrimcileri saygıyla anıyoruz...

**"Yekpare mermer
dediler adınıza..."**

